

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-189-03

Druk nr 2375
Warszawa, 16 grudnia 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw wraz z projektami podstawowych aktów prawnych.

Załączniki do jednego aktu wykonawczego do ustawy zostaną przekazane niezwłocznie po zakończeniu prac nad ich przygotowaniem.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia.....

o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302 i Nr 162, poz. 1569) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Jeżeli według nowej ustawy czyn zabroniony objęty orzeczeniem nie jest już zabroniony pod groźbą kary, skazanie ulega zatarciu z mocy prawa, a ukaranie uważa się za niebyłe.”;

2) w art. 3 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w rozdziale 7 są karalne także w razie popełnienia ich za granicą, jeżeli zostały ujawnione w wyniku czynności kontrolnych przeprowadzonych tam przez polski organ celny lub inny organ uprawniony na podstawie umów międzynarodowych; przepis stosuje się odpowiednio, jeżeli wykroczenie skarbowe określone w art. 106e lub art. 106f popełnione zostało za granicą.”;

3) w art. 6 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, za krótki odstęp czasu uważa się odstęp do 6 miesięcy.”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. § 1. Jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach kodeksu, przypisuje się tylko jedno przestępstwo skarbowe lub tylko jedno wykroczenie skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

§ 2. W wypadku określonym w § 1 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, a jeżeli zbiegające się przepisy przewidują zagrożenia takie same – na podstawie przepisu, którego znamiona najpełniej charakteryzują czyn sprawcy. Nie stoi to na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków przewidzianych w kodeksie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.”;

5) w art. 9 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.”;

6) w art. 11 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może orzec karę w wysokości nieprzekraczającej dwóch trzecich górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo skarbowe; sąd może zastosować także nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego wymienionego w art. 22 § 2 pkt 2-6, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.”;

7) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Jeżeli sąd lub organ postępowania przygotowawczego określa także obowiązek, sposób lub termin uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów lub równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej, to powinien przy tym wziąć pod uwagę w szczególności sytuację majątkową sprawcy oraz wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej lub równowartości pieniężnej przedmiotów bądź korzyści podlegających przepadkowi.”;

8) w art. 15:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie orzeczenia przepadku przedmiotów lub ich równowartości pieniężnej wygasa obowiązek uiszczenia

należności publicznoprawnej dotyczącej tych przedmiotów.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W razie potrzeby orzeczenie kończące postępowanie, na mocy którego nie orzeczono przypadku przedmiotów lub ich równowartości pieniężnej, powinno zawierać również rozstrzygnięcie co do przekazania tych przedmiotów właściwemu organowi do odrębnego postępowania.”;

9) w art. 16:

a) § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sprawca przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego nie podlega karze, jeżeli po popełnieniu czynu zabronionego zawiadomił o tym organ powołany do ścigania, ujawniając istotne okoliczności tego czynu, w szczególności osoby współdziałające w jego popełnieniu.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się tylko wtedy, gdy w terminie wyznaczonym przez uprawniony organ postępowania przygotowawczego uiszczono w całości wymagalną należność publicznoprawną uszczuploną popełnionym czynem zabronionym. Jeżeli czyn zabroniony nie polega na uszczupleniu lub na narażeniu na uszczuplenie tej należności, natomiast orzeczenie przypadku przedmiotów jest obowiązkowe, sprawca powinien złożyć te przedmioty, a w razie niemożności ich złożenia – uiścić ich równowartość pieniężną; nie nakłada się obowiązku uiszczenia ich równowartości pieniężnej, jeżeli przypadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.

§ 3. Jeżeli złożone przez sprawcę przedmioty podlegające przypadkowi mogą ulec szybkiemu zniszczeniu lub zepsuciu, ich przechowywanie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami albo powodowałoby znaczne obniżenie ich wartości, organ postępowania przygotowawczego nakłada na sprawcę obowiązek uiszczenia ich równowartości pieniężnej, chyba że wypadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Przepisu § 1 nie stosuje się wobec sprawcy, który:

- 1) nakłonił inną osobę do popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego w celu skierowania przeciwko niej postępowania o ten czyn zabroniony,
- 2) zorganizował grupę albo związek mający na celu popełnianie przestępstw skarbowych albo taką grupą lub związkiem kierował, chyba że zawiadomienia, o którym mowa w § 1, dokonał ze wszystkimi członkami grupy lub związku,
- 3) wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, polecił jej wykonanie ujawnionego czynu zabronionego,
- 4) kierował wykonaniem ujawnionego czynu zabronionego.”;

10) w art. 17:

a) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) uiścił w całości wymagalną należność publicznoprawną, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności,”

b) w § 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) uiszczył co najmniej zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania.”,

c) w § 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zgłoszono interwencję co do przedmiotów podlegających przypadkowi, chyba że zostanie ona cofnięta przez interwenienta do czasu wniesienia aktu oskarżenia do sądu.”;

11) w art. 18:

a) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę,”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Prawomocny wyrok o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności powoduje takie same skutki prawne jak prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe; wyrok ten nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Karnego.”;

12) w art. 19 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środka karnego określonego w art. 22 § 2 pkt 2-6 albo w art. 47 § 2 pkt 2 i 3, jeżeli zachodzą warunki jego orzeczenia i cele kary zostaną przez ten środek spełnione, w szczególności w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a ponadto:

1) za przestępstwa skarbowe – zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat lub karą łagodniejszą, gdy stopień społecznej szkodliwości

popelnionego czynu nie jest znaczny; przepisu nie stosuje się do sprawcy przestępstwa skarbowego popelnionego w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 oraz art. 38 § 3,

2) za wykroczenia skarbowe – w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, biorąc pod uwagę charakter i okoliczności popelnienia wykroczenia skarbowego, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie się po popelnieniu tego wykroczenia.

§ 2. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, sąd może odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego określonego w art. 22 § 2 pkt 2-6 albo w art. 47 § 2 pkt 2 i 3 tylko wtedy, gdy ta wymagalna należność została w całości uiszczona przed wydaniem wyroku.”;

13) w art. 20:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Do przestępstw skarbowych nie mają zastosowania przepisy części ogólnej i rozdziału XXXVIII Kodeksu karnego, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Przepisy art. 18 § 2 i 3, art. 19-20, 21 § 2 i 3, art. 22-24, 27 § 1, art. 40 § 1, art. 41, 43 § 2, art. 51, 57-58 § 1, art. 60 § 1 i 2, art. 62-63, 66 § 1, art. 67-68, 69 § 1 i 2, art. 70, 72-77, art. 78 § 1 i 3, art. 79, art. 80 § 1 i 3, art. 81-83, 85, 86 § 2 i 3, art. 87-88, art. 89 § 1 i 3, art. 90, 92-98, 103 § 1, art. 106-108 oraz 114, a także wskazane w innych przepisach niniejszego rozdziału, przepisy części ogólnej Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio do przestępstw skarbowych; do żołnierzy, którzy dopuścili

się czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe stosuje się odpowiednio także przepisy art. 318, 321, 322 § 1 i 3, art. 323, 324 § 1, art. 325-333 oraz art. 335-336 Kodeksu karnego.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Kara aresztu wojskowego trwa najkrócej 5 dni, najdłużej – 2 lata; wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach.”;

14) w art. 22 w § 2:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przepadek korzyści majątkowej,”,

b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej,”;

15) w art. 23 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Wyrokiem nakazowym można wymierzyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających wysokości 200 stawek dziennych, chyba że kodeks przewiduje karę łagodniejszą.

§ 3. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia w czasie orzekania w pierwszej instancji ani też przekraczać jej czterystukrotności.”;

16) w art. 24:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Za karę grzywny wymierzoną sprawcy przestępstwa skarbowego czyni się w całości lub w części odpowiedzialną posiłkowo osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, jeżeli sprawcą czynu zabronionego jest zastępca tego podmiotu prowadzący jego sprawy jako pełnomocnik, zarządca, pracownik lub działający w jakimkolwiek innym charakterze, a zastępowany podmiot odniósł lub mógł odnieść z popełnionego przestępstwa jakąkolwiek korzyść majątkową.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Niezależnie od nałożenia odpowiedzialności posiłkowej sąd zobowiązuje podmiot, który uzyskał korzyść majątkową, do jej zwrotu w całości albo w części na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego; nie dotyczy to korzyści majątkowej podlegającej zwrotowi na rzecz innego uprawnionego podmiotu.”;

17) w art. 25 w § 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) jeżeli kary grzywny lub środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów nie wykonano z powodu nieobecności skazanego w kraju.”;

18) w art. 26 § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone karą pozbawienia wolności, sąd może orzec zamiast niej karę ograniczenia wolności, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny wymieniony w art. 22 § 2 pkt 2-6, co nie stoi na przeszkodzie wy-

mierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności.

§ 2. Wymierzając karę ograniczenia wolności za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i tej wymagalnej należności nie uiszczono, sąd określa także obowiązek uiszczenia jej w całości w wyznaczonym terminie.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się do sprawcy przestępstwa skarbowego popełnionego w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 oraz art. 38 § 3.”;

19) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. Jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, kara pozbawienia wolności trwa najkrócej 5 dni, najdłużej – 5 lat; wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach.”;

20) w art. 28 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Kara nadzwyczajnie obostrzona nie może przekroczyć 1080 stawek dziennych kary grzywny, 18 miesięcy kary ograniczenia wolności albo 10 lat kary pozbawienia wolności.”;

21) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. Przepadek przedmiotów obejmuje:

1) przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa skarbowego,

- 2) narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego,
- 3) opakowanie oraz przedmiot połączony z przedmiotem przestępstwa skarbowego w taki sposób, że nie można dokonać ich rozłączenia bez uszkodzenia któregokolwiek z tych przedmiotów,
- 4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione jako przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.”;

22) w art. 30:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd może orzec środek karny przepadku przedmiotów tylko w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a orzeka się, jeżeli kodeks tak stanowi.

§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 58 § 2 i 3, art. 59 § 1-2, art. 59a § 1 i 2, art. 63 § 1-3, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1 i 2, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72 oraz art. 73 § 1 przepadek obejmuje przedmioty określone w art. 29 pkt 1-3, przy czym podrobiony lub przerobiony znak urzędowy określony w art. 59 § 1 i 1a należy usunąć, chociażby to miało być połączone ze zniszczeniem przedmiotu.”,

b) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. W wypadku określonym w art. 99 § 1 i 2 oraz w art. 106d § 1 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można

orzec przepadek innych przedmiotów, o których mowa w art. 29 pkt 1-3.

§ 5. W wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 ulegają przypadkowi dokument lub urządzenie gry losowej, gry na automacie, gry na automacie o niskich wygranych lub zakładu wzajemnego oraz wygrane, które na podstawie tego dokumentu przypadają grającemu, a także środki uzyskane ze sprzedaży udziału w grze lub wpłaconych stawek. Przepis stosuje się odpowiednio także w wypadkach określonych w art. 109 i 110.”;

23) w art. 31 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Przedmioty określone w art. 29 podlegają przypadkowi, chociażby nie były własnością sprawcy.

§ 2. Środka karnego przepadku przedmiotów nie orzeka się, jeżeli są własnością osoby trzeciej, a sprawca uzyskał je w drodze czynu zabronionego jako przestępstwo lub wykroczenie.”;

24) w art. 32:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przepadku, o którym mowa w art. 29, gdy przedmiot został zniszczony, zgubiony, ukryty lub z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie, sąd orzeka środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów, o których mowa w art. 29 pkt 4.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przepis art. 31 § 4 stosuje się odpowiednio.”;

25) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. § 1. Jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa skarbowego, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 lub 4, sąd orzeka środek karny przypadku tej korzyści. W razie niemożności orzeczenia środka karnego przypadku korzyści majątkowej orzeka się środek karny ściągnięcia jej równowartości pieniężnej.

§ 2. W razie skazania za przestępstwo skarbowe, z którego popełnienia sprawca osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową dużej wartości, uważa się, że mienie, które sprawca objął we władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub po jego popełnieniu, do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, stanowi korzyść majątkową uzyskaną z popełnienia przestępstwa skarbowego, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny.

§ 3. Jeżeli okoliczności sprawy wskazują na duże prawdopodobieństwo, że sprawca, o którym mowa w § 2, przeniósł na osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, faktycznie lub pod jakimkolwiek tytułem prawnym, mienie stanowiące korzyść majątkową uzyskaną z popełnienia przestępstwa skarbowego uważa się, że rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby lub jednostki oraz przysługujące jej prawa majątkowe należą do sprawcy, chyba że zainteresowana osoba lub

jednostka organizacyjna przedstawi dowód zgodnego z prawem ich uzyskania.

§ 4. Przepisy § 2 i 3 stosuje się także przy dokonaniu zajęcia stosownie do przepisu art. 131 § 4 przy zabezpieczeniu grożącego przypadku korzyści majątkowej oraz przy egzekucji tego środka. Osoba lub jednostka, której dotyczy domniemanie ustanowione w § 3, może wystąpić z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o obalenie domniemania; do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu.

§ 5. W razie współwłasności orzeka się przepadek udziału należącego do sprawcy lub równowartości pieniężnej tego udziału.

§ 6. Środka karnego przypadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej nie orzeka się, jeżeli korzyść majątkowa podlega zwrotowi innemu uprawnionemu podmiotowi.

§ 7. Objęta przypadkiem korzyść majątkowa lub ściągnięcie jej równowartości pieniężnej przechodzi na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku, a w wypadku, o którym mowa w § 4 zdanie drugie, z chwilą uprawomocnienia się wyroku oddalającego powództwo przeciwko Skarbowi Państwa.”;

26) w art. 34 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może orzec środek karny zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej w wypadkach określonych w art. 38 § 1 i 2 oraz w razie skazania sprawcy za przestępstwo

skarbowe określone w art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 59 § 1-2, art. 59a § 1 i 2, art. 63 § 1 i 2, art. 64 § 1, art. 65 § 1, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72-73 § 1, art. 74 § 1-3, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 82 § 1, art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90 § 1 i 2, art. 91 § 1, art. 92 § 1, art. 93, 97 § 1 i 2, art. 99 § 1, art. 100 § 1, art. 101 § 1, art. 102 § 1, art. 103 § 1, art. 104 § 1, art. 105 § 1, art. 106 § 1, art. 106a § 1, art. 106b § 1, art. 106c § 1, art. 106d § 1, art. 106i § 1, art. 106j § 1, art. 107 § 1-3, art. 110 oraz art. 112 § 1.”;

27) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. § 1. Stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, sąd może:

- 1) wymierzyć karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone karą pozbawienia wolności; przepis art. 26 § 2 stosuje się,
- 2) odstąpić od wymierzenia kary i orzec środek karny wymieniony w art. 22 § 2 pkt 2-6,
- 3) odstąpić od wymierzenia środka karnego, chociażby jego orzeczenie było obowiązkowe; przepis art. 19 § 3 zdanie drugie stosuje się.

§ 2. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i przed wydaniem wyroku wymagalna należność została w całości uiszczona, nadzwyczajne złagodzenie kary może polegać na orzeczeniu tylko kary grzywny w wysokości nieprzekraczającej połowy górnej granicy ustawowego zagrożenia

przewidzianego za przypisane sprawcy przestępstwo skarbowe, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych określonych w art. 22 § 2 pkt 2-6, przewidzianych za to przestępstwo.

§ 3. Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z inną osobą lub osobami w popełnieniu przestępstwa skarbowego, jeżeli ujawnił przed organem postępowania przygotowawczego wszystkie istotne informacje dotyczące tych osób oraz okoliczności jego popełnienia.

§ 4. Przepisu § 3 nie stosuje się, jeżeli sprawca:

- 1) kierował wykonaniem ujawnionego przestępstwa skarbowego,
- 2) wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, polecił jej wykonanie ujawnionego przestępstwa skarbowego,
- 3) nakłaniał inną osobę do popełnienia przestępstwa skarbowego w celu skierowania przeciwko niej postępowania o ten czyn zabroniony,
- 4) wezwany do złożenia wyjaśnień lub zeznań, nie potwierdził w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe ujawnionych przez siebie informacji.

§ 5. Warunkowego zawieszenia wykonania kary, o którym mowa w § 3, nie stosuje się także do sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5.”;

28) w art. 37 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca:

- 1) popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe powodując uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej wartości albo popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe, a wartość przedmiotu czynu zabronionego jest duża,
- 2) uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu,
- 3) popełnia dwa albo więcej przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i każdy z tych czynów wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w tym samym przepisie, a odstępy czasu pomiędzy nimi nie są długie,
- 4) skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności lub karę ograniczenia wolności albo karę grzywny, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności lub 6 miesięcy kary ograniczenia wolności albo po uiszczeniu grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych popełnia umyślnie przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju,
- 5) popełnia przestępstwo skarbowe działając w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnienie przestępstwa skarbowego,
- 6) popełnia przestępstwo skarbowe używając przemocy lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo działając wspólnie z inną osobą, która używa przemocy lub grozi natychmiastowym jej użyciem,
- 7) przez nadużycie stosunku zależności lub wykorzystanie krytycznego położenia doprowadza inną osobę do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 i 3 nie stosuje się, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, a wymagalna należność została w całości uiszczona przed zamknięciem przewodu sądowego w pierwszej instancji.”;

29) w art. 38 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności:

- 1) do 6 miesięcy albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny do 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo,
- 2) do roku albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny przekraczającą 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo,
- 3) przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo skarbowe w wysokości nie niższej niż 1 miesiąc do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie wyłącza wymierzenia z takim samym obostrzeniem także kary grzywny grożącej za to przestępstwo obok kary pozbawienia wolności.

§ 2. Stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności w wysokości nie niższej niż 3 miesiące do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego podwójnie, co nie wyłącza wymierzenia w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę także kary grzywny grożącej za to

przestępstwo, jeżeli sprawca popełnia ten czyn zabroniony określony w:

- 1) art. 54 § 1, art. 55 § 1, art. 56 § 1, art. 63 § 1 i 2, art. 65 § 1, art. 67 § 1, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 76 § 1, art. 77 § 1, art. 78 § 1, art. 86 § 1 i 2, art. 87 § 1 i 2, art. 90 § 1, art. 91 § 1 oraz art. 92 § 1, a kwota uszczuplonej należności publicznoprawnej lub wartość przedmiotu czynu zabronionego jest wielka,
- 2) art. 99 § 1, a wartość przedmiotu czynu zabronionego jest wielka.”;

30) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. § 1. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

§ 2. W razie skazania za zbiegające się przestępstwo skarbowe i przestępstwo określone w innej ustawie karnej, sąd wymierza karę łączną na zasadach określonych w niniejszym kodeksie; przepis art. 43 § 1 Kodeksu karnego stosuje się odpowiednio.”;

31) w art. 41 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Warunkowe umorzenie postępowania karnego można zastosować do sprawcy przestępstwa skarbowego zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, chyba że to przestępstwo popełniono w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 1-3, 5-7 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 oraz art. 38 § 3.

§ 2. Umarzając warunkowo postępowanie karne za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i tej wymagalnej należności nie uiszczono, sąd określa także obowiązek uiszczenia jej w całości w wyznaczonym terminie.”;

32) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. § 1. Warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się także do sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

§ 2. W wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5, okres próby wynosi od 3 do 5 lat, a dozór jest obowiązkowy.”;

33) art. 42 i 43 otrzymują brzmienie:

„Art. 42. § 1. Jeżeli sprawca skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku tej kary umyślnie przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju, sąd może go warunkowo zwolnić po odbyciu dwóch trzecich kary, jednak nie wcześniej niż po 6 miesiącach.

§ 2. Skazanego określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5 można warunkowo zwolnić po odbyciu trzech czwartych kary; warunkowe zwolnienie nie może nastąpić wcześniej niż po roku.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do sumy dwóch lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć

kolejno; przepis § 1 stosuje się, jeżeli chociażby jedno z przestępstw popełniono w określonych tam warunkach.

§ 4. Jeżeli skazanym jest osoba określona w § 2, okres próby nie może być krótszy niż 3 lata.

Art. 43. § 1. Przepadek przedmiotów wymieniony w art. 22 § 3 pkt 6 można orzec tytułem środka zabezpieczającego, jeżeli:

- 1) sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności,
- 2) społeczna szkodliwość czynu jest znikoma,
- 3) zastosowano warunkowe umorzenie postępowania karnego,
- 4) zachodzi okoliczność wyłączająca ukaranie sprawcy czynu zabronionego,
- 5) zastosowano art. 5 § 2.

§ 2. Przepisy o przypadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego stosuje się odpowiednio także w razie umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawcy.

§ 3. Przepis art. 31 § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności, sąd może orzec tytułem środka zabezpieczającego także zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu lub zajmowania określonego stanowiska, gdy jest to konieczne ze względu na ochronę porządku prawnego.

§ 5. Wymienione w § 4 zakazy orzeka się bez wyznaczenia terminu; sąd uchyla zakaz, jeżeli ustały przyczyny jego orzeczenia.”;

34) w art. 44:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat:

1) 5 – gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat,

2) 10 – gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

§ 2. Karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tych należności.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. W razie uchylenia prawomocnego orzeczenia, przedawnienie biegnie od dnia wydania orzeczenia w tym przedmiocie.”,

c) dodaje się § 7 w brzmieniu:

„§ 7. Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe.”;

35) w art. 45 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Środków zabezpieczających określonych w art. 22 § 3 nie można wykonać, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia upłynęło 10 lat.”;

36) w art. 47:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Do środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów stosuje się odpowiednio art. 31 § 4 i art. 32.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przecadek przedmiotów określony w § 2 pkt 2 można orzec tytułem środka zabezpieczającego; przepisy art. 31 § 1, art. 43 § 1 pkt 1, 2 i 4 oraz § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Przecadek przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego można orzec także, jeżeli nałożono karę grzywny w drodze mandatu karnego.”;

37) w art. 48 § 1-4 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kara grzywny może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia, chyba że kodeks stanowi inaczej.

§ 2. Mandatem karnym można nałożyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających podwójnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

§ 3. Wyrokiem nakazowym można wymierzyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających dziesięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

§ 4. Wymierzając karę grzywny lub nakładając ją mandatem karnym, uwzględnia się także stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe.”;

38) w art. 49:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Do środka karnego przypadku przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 29, art. 30 § 1 i 6 oraz art. 31, przy czym nie obejmuje on środka przewozowego stanowiącego przedmiot określony w art. 29 pkt 2, chyba że został on specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.

§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 59 § 3, art. 59a § 4, art. 63 § 4, art. 64 § 2, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 2 i 3, art. 70 § 5, art. 73 § 2, art. 86 § 4 i 5, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3 oraz art. 107 § 4 przypadek obejmuje przedmioty określone w § 1.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. W wypadkach określonych w art. 99 § 3 oraz w art. 106d § 2 orzeka się przypadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przypadek innych przedmiotów określonych w § 1.”;

39) art. 50 i 51 otrzymują brzmienie:

„Art. 50. § 1. Jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków za pozostające w zbiegu wykroczenia.

§ 2. W razie ukarania za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych popełnionych przed wydaniem pierwszego orzeczenia, wykonaniu podlega najsurowsza

kara; wykonaniu podlegają także inne środki wymierzone w każdym z orzeczeń.

Art. 51. § 1. Karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przepisy art. 44 § 2-4 i 6-7 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

§ 3. Orzeczona kara lub środek karny wymieniony w art. 47 § 2 pkt 2 i 3 nie podlega wykonaniu, jeżeli od daty uprawomocnienia się orzeczenia upłynęły 3 lata.

§ 4. Środka zabezpieczającego określonego w art. 47 § 3 nie można wykonać, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia upłynęły 3 lata.”;

40) w art. 52 § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Jeżeli ukarany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu przewidzianego w § 1 ponownie popełnił przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie, za które wymierzono mu karę lub środek karny, wymieniony w art. 22 § 2 pkt 2-7 i 8 lit. b) lub w art. 47 § 2 pkt 2 i 3, lub w razie odstąpienia od ich wymierzenia, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

§ 4. Nałożenie kary grzywny w drodze mandatu karnego uważa się za niebyłe z upływem roku od uiszczenia lub ściągnięcia tej grzywny albo od przedawnienia jej wykonania.”;

41) w art. 53:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Czyn zabroniony jest to zachowanie o znamionach określonych w kodeksie, chociażby nie stanowiło ono przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego. Określenie czynu zabronionego jako przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego może nastąpić tylko w niniejszym kodeksie.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Wykroczenie skarbowe jest to czyn zabroniony przez kodeks pod groźbą kary grzywny określonej kwotowo, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Wykroczeniem skarbowym jest także inny czyn zabroniony, jeżeli kodeks tak stanowi.

§ 4. Minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679).”,

c) § 13-17 otrzymują brzmienie:

„§ 13. Korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

§ 14. Mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

§ 15. Duża wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia.

§ 16. Wielka wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza tysiąckrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia.

§ 17. Jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, jako wartość przedmiotu czynu zabronionego przyjmuje się jego wartość rynkową, ustaloną według przeciętnej cen rynkowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a w razie braku tych danych – na podstawie oszacowania. O wartości rozstrzyga czas popełnienia czynu zabronionego, a gdy nie można go ustalić – czas jego ujawnienia.”,

d) § 20 i 21 otrzymują brzmienie:

„§ 20. Dokument jest to każdy przedmiot lub zapis na nośniku informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

§ 21. Księgami są:

- 1) księgi rachunkowe,
- 2) podatkowa księga przychodów i rozchodów,
- 3) ewidencja,
- 4) rejestr,
- 5) inne podobne urządzenia ewidencyjne, do których prowadzenia zobowiązuje przepis prawa, a w szczególności zapisy kasy rejestrującej.”,

e) § 26 otrzymuje brzmienie:

„§ 26. W rozumieniu kodeksu należność publicznoprawna jest to należność państwowa, należność samorządowa lub należność publicznoprawna innego uprawnionego podmiotu, której uszczuplenie lub narażenie na

uszczerplenie nastąpiło w związku z popełnionym czynem zabronionym; należnością państwową jest podatek stanowiący dochód budżetu państwa, należność z tytułu rozliczenia udzielonej dotacji lub subwencji lub należność celna, a należnością samorządową – podatek stanowiący dochód jednostki samorządu terytorialnego lub należność z tytułu rozliczenia udzielonej dotacji lub subwencji.”,

f) § 27-30 otrzymują brzmienie:

„§ 27. Uszczuplona czynem zabronionym należność publicznoprawna, o której mowa w § 26, jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna, od której uiszczenia lub zadeklarowania uiszczenia w całości albo w części osoba zobowiązana uchyliła się i w rzeczywistości ten uszczerbek finansowy nastąpił.

§ 28. Narażona na uszczerplenie czynem zabronionym należność publicznoprawna, o której mowa w § 26, jest to spowodowanie konkretnego niebezpieczeństwa takiego uszczerplenia – co oznacza, że zaistnienie uszczerbku finansowego jest wysoce prawdopodobne, choć nie musi nastąpić.

§ 29. Przepis § 27 stosuje się odpowiednio do następujących określeń: „kwota niewpłaconego podatku”, „nienależny zwrot należności celnej lub umorzenie należności celnej do zapłacenia”, „nienależny zwrot należności podatkowej”, „nie pobiera podatku”, „nie wpłaca w terminie podatku”, „pobrany podatek”, „pobranego podatku nie wpłaca”, „podatek” oraz „wyplata lub pobranie nienależnej, nadmiernej lub wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem dotacji lub subwencji”.

§ 30. Użyte w rozdziale 6 kodeksu określenia, a w szczególności: „czynności sprawdzające”, „dekla-

racja”, „informacja podatkowa”, „inkasent”, „kontrola podatkowa”, „obowiązek podatkowy”, „podatek”, „podatnik”, „płatnik”, „zwrot podatku”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95, z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315, z 2001 r. Nr 16, poz. 166, Nr 39, poz. 459, Nr 42, poz. 475, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1368 i Nr 130, poz. 1452, z 2002 r. Nr 89, poz. 804, Nr 113, poz. 984 i Nr 169, poz. 1387 oraz z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 137, poz. 1302) oraz w wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych, z tym że określenie „podatek” oznacza również zaliczkę na podatek, ratę podatku, a także opłaty oraz inne niepodatkowe należności budżetu państwa o podobnym charakterze daninowym; określenie „podatnik” oznacza również osobę zobowiązaną do uiszczenia opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa o podobnym charakterze daninowym.”,

g) § 33 otrzymuje brzmienie:

„§ 33. Użyte w rozdziale 7 kodeksu określenia, a w szczególności: „towar w obrocie z zagranicą”, „towar lub usługa w obrocie z zagranicą”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 11 grudnia 1997 r. o administrowaniu obrotem z zagranicą usługami (Dz. U. Nr 157, poz. 1026, z 1999 r. Nr 55, poz. 587 i Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 119, poz. 1250, z 2001 r. Nr 29, poz. 320 i Nr 42, poz. 472 oraz z 2002 r. Nr 89, poz. 804 i Nr 188, poz. 1572) i w ustawie z dnia 26 września 2002 r. o administrowaniu obrotem towarami z zagranicą, o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr

188, poz. 1572). Określenie „reglamentacja pozataryfowa” oznacza odpowiednio „środki polityki handlowej”, takie jak: „ograniczenia”, „zakazy”, „koncesje” lub inne podobne środki ochrony rynku ustanowione w ramach polityki gospodarczej państwa.”,

h) po § 33 dodaje się § 33a w brzmieniu:

„§ 33a. Jeżeli przedmiotem czynu zabronionego określonego w rozdziale 7 kodeksu jest towar wprowadzany na polski obszar celny, o którym mowa w ustawach wskazanych w § 32 i 33, przez wartość przedmiotu czynu zabronionego rozumie się wartość celną towaru.”,

i) § 34 i 35 otrzymują brzmienie:

„§ 34. Użyte w rozdziale 8 kodeksu określenia, a w szczególności: „działalność kantorowa”, „indywidualne zezwolenie dewizowe”, „jednostki uczestnictwa w funduszu zbiorowego inwestowania”, „kontrola”, „kraj”, „kraje trzecie”, „krajowe środki płatnicze”, „nierezydent”, „nierezydent z kraju trzeciego”, „obrót dewizowy”, „obrót dewizowy z zagranicą”, „papiery wartościowe”, „rezydent”, „uprawniony bank”, „wartości dewizowe”, „waluta polska”, „waluta wymienialna”, „zagraniczne środki płatnicze”, „zezwolenie dewizowe”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178).

§ 35. Użyte w rozdziale 9 kodeksu określenia, a w szczególności: „gra bingo fantowe”, „gra losowa”, „gra na automacie”, „gra na automacie o niskich wygranych”, „loteria audiotekstowa”, „loteria fantowa”, „loteria promocyjna”, „zakłady wzajemne”, „zezwolenie”, mają znaczenie nadane im w ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 1998 r. Nr 102, poz. 650, Nr 145, poz. 946, Nr

155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1061, z 2000 r. Nr 9, poz. 117, Nr 70, poz. 816 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 84, poz. 908, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774 i Nr 137, poz. 1302) oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.”,

j) § 37-39 otrzymują brzmienie:

„§ 37. Finansowy organ postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) urząd skarbowy,
- 2) inspektor kontroli skarbowej,
- 3) urząd celny.

§ 38. Niefinansowy organ postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) Straż Graniczna,
- 2) Policja,
- 3) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 4) Żandarmeria Wojskowa.

§ 39. Organ nadrzędny nad finansowym organem postępowania przygotowawczego jest to:

- 1) miejscowo właściwa izba celna – w sprawach należących do właściwości urzędu celnego,
- 2) miejscowo właściwa izba skarbowa – w sprawach należących do właściwości urzędu skarbowego, a jeżeli postępowanie przygotowawcze prowadzi inspektor kontroli skarbowej – Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej,
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych, jeżeli postanowienie lub zarządzenie wydał finansowy organ nadrzędny określony w pkt 1 i 2.”,

k) po § 39 dodaje się § 39a w brzmieniu:

„§ 39a. Organem nadrzędnym nad niefinansowymi organami postępowania przygotowawczego określonymi w § 38 pkt 1-3 jest prokurator, a nad niefinansowym organem postępowania przygotowawczego określonym w § 38 pkt 4 – prokurator wojskowy.”;

42) w art. 54:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na uszczuplenie podatku,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”,

b) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Karom przewidzianym w § 1-3 podlega odpowiednio także ten, kto w użyciu wyrobu akcyzowego zmienia jego przeznaczenie, w szczególności używa oleju opałowego jako oleju napędowego, przez co naraża Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego.”;

43) w art. 55 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub rzeczywistych rozmiarów tej działalności posługuje się imieniem i nazwiskiem, nazwą lub firmą innego podmiotu i przez to

naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na uszczuplenie podatku,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”;

44) w art. 56 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podatnik, który składając organowi podatkowemu lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na uszczuplenie podatku,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

45) w art. 57 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 1 wpłacono w całości należny podatek na rachunek właściwego organu.”;

46) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. § 1. Kto uszczupla opłatę skarbową przez użycie skasowanego znaku opłaty skarbowej,

podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.

§ 2. Karze określonej w § 1 podlega także ten, kto skasowany znak opłaty skarbowej puszcza w obieg albo go w takim celu przyjmuje, przechowuje,

przewozi, przenosi, przesyła, albo pomaga w jego zbyciu lub ukryciu.

§ 3. Jeżeli kwota uszczuplonej opłaty skarbowej albo wartość użytego skasowanego znaku tej opłaty nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1-2 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

47) w art. 59:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto w celu użycia w obrocie publicznym podrabia albo przerabia znak urzędowy mający stwierdzić uiszczenie opłaty skarbowej albo takiego znaku jako autentycznego używa,
podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Tej samej karze podlega ten, kto w obrocie publicznym podrobiony albo przerobiony znak urzędowy mający stwierdzić uiszczenie opłaty skarbowej puszcza w obieg, nabywa lub go używa albo przechowuje w celu puszczenia w obieg.”,

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1, 1a lub 2 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

48) po art. 59 dodaje się art. 59a w brzmieniu:

„Art. 59a. § 1. Kto podrabia albo przerabia bon paliwowy albo upoważnienie do odbioru bonów,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto w celu popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w § 1 uzyskuje lub przysposabia środki,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do roku, albo obu tym karom łącznie.

§ 3. Nie jest karalne przestępstwo skarbowe określone w § 2, jeżeli sprawca odstąpił od jego dokonania, w szczególności zniszczył uzyskane lub przysposobione środki lub zapobiegł skorzystaniu z nich w przyszłości.

§ 4. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

49) w art. 60 § 2-4 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Kto wbrew obowiązkowi nie przechowuje księgi w miejscu określonym odrębnymi przepisami, w szczególności w miejscu wykonywania działalności gospodarczej,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.

§ 3. Karze określonej w § 2 podlega także ten podatnik lub płatnik, który nie zawiadamia w terminie właściwego organu o prowadzeniu księgi przez doradcę podatkowego, lub inny

podmiot upoważniony do prowadzenia ksiąg w jego imieniu i na jego rzecz.

§ 4. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1-3

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

50) w art. 62:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew obowiązkowi nie wystawia faktury lub rachunku za wykonanie świadczenia, wystawia je w sposób wadliwy albo odmawia ich wydania, podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Karze określonej w § 1 podlega także ten, kto wbrew obowiązkowi nie przechowuje wystawionej lub otrzymanej faktury lub rachunku, bądź dowodu zakupu towarów.”;

51) w art. 64 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Producent, który wydaje wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami przeznaczone do wywozu za granicę bez pisemnego zawiadomienia w terminie właściwego organu o zamiarze ich wywozu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

52) w art. 65 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto nabywa, przechowuje, przewozi lub przenosi wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 i 64,

lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby lub opakowania z tymi wyrobami przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, jeśli rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar wprowadzenia ich do obrotu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje, przewozi lub przenosi wyroby akcyzowe, o których na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że stanowią przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 i 64, lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby lub opakowania z tymi wyrobami przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, jeżeli rodzaj, ilość lub wartość wskazują na zamiar ich wprowadzenia do obrotu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

53) w art. 66 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami oznacza nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

54) w art. 67 § 1-3 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto podrabia albo przerabia znak akcyzy albo upoważnienie do odbioru banderol,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto w celu popełnienia przestępstwa skarbowego określonego w § 1 uzyskuje lub przysposabia środki,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 3. Nie jest karalne przestępstwo skarbowe określone w § 2, jeżeli sprawca odstąpił od jego dokonania, w szczególności zniszczył uzyskane lub przysposobione środki lub zapobiegł skorzystaniu z nich w przyszłości.”;

55) w art. 68 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wystąpienia w obrocie wyrobów nieoznaczonych, oznaczonych nieprawidłowo lub nieodpowiednimi znakami akcyzy, w szczególności znakami uszkodzonymi, podrobionymi, przerobionymi lub nieważnymi,”;

56) w art. 70:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew przepisom zbywa lub w inny sposób przekazuje znaki akcyzy osobie nieuprawnionej, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Karze określonej w § 1 podlega także ten, kto, nie będąc do tego uprawnionym, posiada, przechowuje, przewozi lub przenosi znaki akcyzy.”;

57) w art. 74 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Producent, importer lub inny podmiot, który wbrew obowiązkowi nie prowadzi ewidencji znaków akcyzy lub jej nie przechowuje,

podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych.”;

58) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. § 1. Kto przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub zatajenie rzeczywistego stanu rzeczy wprowadza w błąd właściwy organ i przez to naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na nienależny zwrot podatku, w szczególności podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, zwrot nadpłaty lub jej zaliczenie na poczet zaległości podatkowej lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot podatku jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

59) w art. 77:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rachunek właściwego organu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”,

b) § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe określone w § 1 lub 2 wpłacono w całości pobrany podatek na rachunek właściwego organu.

§ 5. Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 3 wpłacono w całości pobrany podatek na rachunek właściwego organu.”;

60) art. 78 i 79 otrzymują brzmienie:

„Art. 78. § 1. Płatnik, który nie pobiera podatku albo pobiera go w kwocie niższej od należnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota niepobranego podatku jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota niepobranego podatku nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 79. § 1. Płatnik lub inkasent, który nie wyznacza w wymaganym terminie osoby, do której obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, lub nie zgłasza właściwemu miejscowo organowi podatkowemu wymaganych danych tych osób,
podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Tej samej karze podlega płatnik, który nie składa w terminie deklaracji.”;

61) w art. 81 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie dokonuje w terminie zgłoszenia identyfikacyjnego albo aktualizacji objętych nim danych albo też podaje w nim dane niezgodne ze stanem rzeczywistym lub niepełne,”;

62) w art. 82 uchyla się § 3;

63) art. 83 i 84 otrzymują brzmienie:

„Art. 83. § 1. Kto osobie uprawnionej do przeprowadzenia czynności sprawdzających, kontroli podatkowej lub kontroli skarbowej udaremnia lub utrudnia wykonanie czynności służbowej, w szczególności kto wbrew żądaniu tej osoby nie okazuje księgi lub innego dokumentu dotyczącego prowadzonej działalności gospodarczej lub je niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznymi, ukrywa lub usuwa,
podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1
podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 84. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,
podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

64) w art. 85 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wyłudza pozwolenie, koncesję lub inny podobny dokument, dotyczący warunków obrotu z zagranicą towarami lub usługami, regulowany przez ustawy, o których mowa w art. 53 § 32 lub 33, przez podstępne wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do wydania takich dokumentów,
podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

65) w art. 86 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, nie dopełniając ciążącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na uszczuplenie należności celnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

66) w art. 87 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto przez wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do kontroli celnej naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na uszczuplenie należności celnej,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

67) w art. 88 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, będąc uprawnionym do korzystania z procedury odprawy czasowej towaru objętego tą procedurą na podstawie zgłoszenia dokonanego w formie ustnej, nie dokonuje jego powrotnego wywozu lub nie podejmuje czynności w celu nadania temu towarowi nowego przeznaczenia celnego, przez co naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na uszczuplenie należności celnej, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

68) w art. 90 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto usuwa towar lub środek przewozowy spod dozoru celnego,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez zgody uprawnionego organu niszczy, uszkadza lub usuwa zamknięcie celne.”;

69) w art. 91 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Kto nabywa, przechowuje, przewozi lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto nabywa, przechowuje, przewozi lub przenosi towar, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że stanowi przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

70) art. 92 otrzymuje brzmienie:

„Art. 92. § 1. Kto przez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub zatajenie rzeczywistego stanu rzeczy wprowadza w błąd właściwy organ i przez to naraża Skarb Państwa lub inny uprawniony podmiot na nienależny zwrot należności celnej lub umorzenie należności celnej należnej do zapłacenia,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot lub umorzenie należności celnej jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

§ 3. Jeżeli kwota narażona na nienależny zwrot lub umorzenie należności celnej nie przekracza

ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

71) w art. 94 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

72) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Art. 96. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

73) w art. 97 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wyłudza indywidualne zezwolenie dewizowe przez podstępne wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do udzielania takich zezwoleń,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.”;

74) w art. 99:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom wywozi lub wysyła za granicę wartości dewizowe lub krajowe środki płatnicze, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”,

b) dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu, o którym mowa w § 1, nie przekracza ustawowego progu, sprawca podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

75) w art. 101 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Nierezydent z kraju trzeciego, który bez wymaganego zezwolenia dewizowego albo wbrew jego warunkom nabywa lub zbywa w kraju, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych podmiotów, papiery wartościowe, jednostki uczestnictwa w funduszach zbiorowego inwestowania albo wierzytelności lub inne prawa, których wykonywanie wiąże się z dokonywaniem rozliczeń pieniężnych, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.”;

76) art. 106d otrzymuje brzmienie:

„Art. 106d. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia albo wbrew jego warunkom prowadzi działalność kantorową, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do roku, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

77) art. 106j otrzymuje brzmienie:

„Art. 106j. § 1. Rezydent, który wbrew obowiązkowi dokonuje przekazu pieniężnego za granicę lub rozliczenia w kraju z nierezydentem bez pośrednictwa uprawnionego banku, podlega karze grzywny do 480 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

78) art. 106l i 106ł otrzymują brzmienie:

„Art. 106l. § 1. Rezydent, który wbrew obowiązkowi nie zgłasza Narodowemu Bankowi Polskiemu danych o dokonanych obrocie dewizowym z zagranicą, w zakresie niezbędnym do sporządzania bilansu płatniczego oraz bilansów należności i zobowiązań

zagranicznych państwa, lub zgłasza dane niezgodne ze stanem faktycznym,

podlega karze grzywny do 120 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 106ł. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

79) tytuł rozdziału 9 otrzymuje brzmienie:

„Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko organizacji gier i zakładów wzajemnych”;

80) w art. 107:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową, grę na automacie, grę

na automacie o niskich wygranych lub zakład wzajemny,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z organizowania zbiorowego uczestnictwa w grze losowej, zakładzie wzajemnym, grze na automacie lub grze na automacie o niskich wygranych,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie.”;

81) po art. 107 dodaje się art. 107a w brzmieniu:

„Art. 107a. § 1. Kto urządza i prowadzi gry podlegające szczególnemu nadzorowi podatkowemu bez urzędowego sprawdzenia lub bez nałożenia wymaganych urzędowych zabezpieczeń,

podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega ten, kto bez wymaganej obecności pracownika szczególnego nadzoru podatkowego podejmuje czynności związane z otwarciem lub zamknięciem stołów do gier, obliczeniem rezultatów gier na stołach i automatach, dokonywaniem operacji żetonowo-gotówkowych między kasą a stołami do gier

i między kasą a automatami do gier lub dokumentowaniem tych czynności.

§ 3. W przypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 i 2

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”;

82) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Art. 111. § 1. Kto, nie dopełniając obowiązku nadzoru nad przestrzeganiem reguł obowiązujących w działalności danego przedsiębiorcy lub innej jednostki organizacyjnej, dopuszcza, chociażby nieumyślnie, do popełnienia czynu zabronionego określonego w tym rozdziale,

podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy wyczerpuje znamiona innego przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego określonego w tym rozdziale albo jeżeli niedopełnienie obowiązku nadzoru należy do ich znamion.”;

83) uchyla się rozdział 10;

84) w art. 113 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Nie stosuje się przepisów:

- 1) Kodeksu postępowania karnego dotyczących pokrzywdzonego i mediacji,
- 2) art. 325f Kodeksu postępowania karnego.

§ 3. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe nie stosuje się przepisów:

- 1) Kodeksu postępowania karnego dotyczących środków zapobiegawczych, poszukiwania oskarżonego i listu gończego,
- 2) art. 18 § 1, art. 325c, 400, 562 § 2 i art. 590-607 Kodeksu postępowania karnego.”;

85) art. 114 otrzymuje brzmienie:

„Art. 114. § 1. Przepisy kodeksu mają ponadto na celu takie ukształtowanie postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, aby osiągnięte zostały cele tego postępowania w zakresie wyrównania uszczerbku finansowego Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innych uprawnionych podmiotów, spowodowanego takim czynem zabronionym.

§ 2. Organ prowadzący postępowanie jest obowiązany także pouczyć sprawcę o przysługujących mu uprawnieniach w razie wyrównania uszczerbku finansowego Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innych uprawnionych podmiotów.”;

86) w art. 115 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Sądy wojskowe orzekają w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe osób, o których mowa w art. 53 § 36.”;

87) w art. 116:

a) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Przepis § 1 nie wyłącza w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej postępowania mandatowego na zasadach i w trybie określonym w niniejszym kodeksie, z tym że w razie odmowy przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia w terminie kary grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego – właściwy do rozpoznania sprawy jest wojskowy sąd garnizonowy.

§ 3. O popełnieniu przez żołnierza w czynnej służbie wojskowej wykroczenia skarbowego zawiadamia się prokuratora wojskowego. Dotyczy to również wypadku przewidzianego w § 2, ale tylko w razie odmowy przyjęcia mandatu karnego lub nieuiszczenia w terminie kary grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Jeżeli przepisy § 1-4 nie stanowią inaczej, postępowanie w sprawach o wykroczenia skarbowe odbywa się według przepisów niniejszego kodeksu, mających zastosowanie w sprawach karnych podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, które stosuje się odpowiednio; w szczególności w sprawach o wykroczenia skarbowe stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego o postępowaniu uproszczonym, z wyjątkiem art. 325b-325d oraz 483.”;

88) po art. 116 dodaje się art. 116a w brzmieniu:

„Art. 116a. Jeżeli rozpoznanie sprawy w sądzie miejscowo właściwym nie jest możliwe w czasie zapewniającym uniknięcie przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego w terminie określonym w art. 44 § 1 lub

2 albo wykroczenia skarbowego w terminie określonym w art. 51 § 1, uwzględniając wniosek sądu właściwego, sąd okręgowy może przekazać taką sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.”;

89) art. 117 i 118 otrzymują brzmienie:

„Art. 117. § 1. Orzekanie w sprawach o wykroczenia skarbowe następuje wyłącznie w postępowaniu:

- 1) w przedmiocie udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności,
- 2) nakazowym,
- 3) uproszczonym,
- 4) w stosunku do nieobecnych.

§ 2. Orzekanie w sprawach o przestępstwa skarbowe następuje także w postępowaniu zwyczajnym, jeżeli prowadzone było śledztwo.

§ 3. W wypadkach wskazanych w kodeksie i na zasadach w nim określonych upoważniony organ postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciel może nakładać za wykroczenia skarbowe karę grzywny w drodze mandatu karnego.

Art. 118. § 1. Organami postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe są:

- 1) urząd skarbowy,
- 2) inspektor kontroli skarbowej,
- 3) urząd celny,

- 4) Straż Graniczna,
- 5) Policja,
- 6) Żandarmeria Wojskowa.

§ 2. Organem postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe jest także Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

§ 3. Czynności procesowe organów, o których mowa w § 1 pkt 1-3, wykonują także upoważnieni przedstawiciele tych organów.

§ 4. W granicach koniecznych do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, niezbędnych czynności procesowych w sprawach, o których mowa w art. 133 § 1 pkt 1, mogą dokonywać także upoważnieni przez urząd celny funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbie celnej. Po dokonaniu tych czynności przekazuje się sprawę urzędowi celnemu do dalszego prowadzenia, chyba że za wykroczenie skarbowe nałożono karę grzywny w drodze mandatu karnego, a nie zachodzi potrzeba złożenia do sądu wniosku o orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.”;

90) po art. 118 dodaje się art. 118a w brzmieniu:

„Art. 118a. § 1. W razie potrzeby dokonania czynności procesowej poza siedzibą organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze, można zwrócić się do innego organu postępowania przygotowawczego o udzielenie pomocy prawnej.

- § 2. We wniosku o udzielenie pomocy prawnej należy określić czynności, jakie mają być dokonane, oraz wskazać okoliczności wymagające wyjaśnienia. Do wniosku powinny być dołączone niezbędne odpisy akt sprawy. Akta lub odpowiednią ich część przesyła się tylko w razie istotnej potrzeby.
- § 3. Organ postępowania przygotowawczego wezwany do udzielenia pomocy prawnej powinien niezwłocznie dokonać czynności tak, aby nie zachodziła konieczność ich powtórzenia lub uzupełnienia, a także z własnej inicjatywy wykonać inne niezbędne czynności.
- § 4. Jeżeli zleconych czynności nie można wykonać w ciągu 30 dni, należy niezwłocznie zawiadomić organ wzywający o przyczynie zwłoki, z podaniem terminu wykonania czynności.”;

91) w art. 119 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie prawomocnego orzeczenia przypadku przedmiotów, co do których podmiot określony w § 1 nie zgłosił interwencji we właściwym czasie z przyczyn od siebie niezależnych, odpowiedzialność Skarbu Państwa ocenia się według przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.”;

92) tytuł rozdziału 12 otrzymuje brzmienie: „Strony i ich procesowi przedstawiciele”;

93) w art. 121 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Organy postępowania przygotowawczego określone w art. 133 § 1 i art. 134 § 1 pkt 1, 2 lub 4 mają w sprawach o wykroczenia skarbowe uprawnienia do sporządzania i wnoszenia aktu oskarżenia oraz do popierania go przed sądem, a także do występowania w toku całego postępowania, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia.”;

94) art. 122 otrzymuje brzmienie:

„Art. 122. § 1. W sprawach, w których finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadzi takie postępowanie, oraz gdy następnie wnosi i popiera akt oskarżenia przed sądem:

- 1) przez wyrażenie „prokurator” w art. 18 § 2, art. 19 § 1 zdanie pierwsze i § 2, art. 20 § 1, art. 23, 46, 71 § 2, art. 87 § 3, art. 93 § 3, art. 100 § 2, art. 135, 158, 160 § 4, art. 192 § 2, art. 215, 218 § 1 zdanie pierwsze, art. 231 § 1, art. 281, 282 § 1 pkt 1, art. 288 § 1, art. 290 § 1, art. 298 § 1, art. 299 § 3, art. 306 § 2 zdanie pierwsze, art. 308 § 1, art. 317 § 2, art. 323 § 1 i 3, art. 324 § 1 i 2, art. 325e § 2 zdanie drugie, art. 327 § 1 i 3, art. 330 § 1 i § 2 zdanie pierwsze, art. 331 § 1, art. 333 § 2, art. 336 § 1 i 3, art. 339 § 1 pkt 1, § 3 pkt 4 i § 5, art. 340 § 2, art. 341 § 1 i 2, art. 343 § 5, art. 345 § 1 i 2, art. 354, art. 359 pkt 1, art. 380, art. 387 § 2, art. 441 § 4, art. 446 § 2, art. 448, 450 § 1, art. 461 § 1, art. 505, art. 526 § 2, art. 527 § 1, art. 530 § 4 i 5, art. 545 § 2, art. 550 § 2, art. 570, 571 § 2 oraz art. 618 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania

karnego rozumie się także „finansowy organ postępowania przygotowawczego”,

- 2) przez wyrażenie „prokurator” w art. 15 § 1, art. 48 § 1, art. 156 § 5, art. 179 § 3, art. 306 § 2, art. 325, art. 325e § 2 zdanie pierwsze i § 3, art. 326 § 1-3 oraz art. 327 § 2 i 3 Kodeksu postępowania karnego rozumie się także „organ nadrzędny nad finansowym organem postępowania przygotowawczego”, z tym że z tytułu sprawowanego nadzoru organ nadrzędny nie może przejąć sprawy do swego prowadzenia,
- 3) przez wyrażenie „Prokurator Generalny” w art. 328 Kodeksu postępowania karnego rozumie się także „ministra właściwego do spraw finansów publicznych”, gdy potrzeba uchylecia prawomocnego postanowienia zachodzi w sprawie o wykroczenie skarbowe.

§ 2. Finansowy organ postępowania przygotowawczego może wystąpić z wnioskiem do prokuratora o podjęcie czynności, o których mowa w art. 73 § 2 i 3, art. 180 § 1, art. 202 § 1, art. 203 § 2, art. 214 § 1 i 8, art. 218 § 1 zdanie drugie, art. 220 § 1, art. 226 zdanie drugie, art. 237 § 1 i 2, art. 247 § 1, art. 250 § 2-4, art. 263 § 2, art. 270 § 1 oraz art. 293 § 1 Kodeksu postępowania karnego. Jeżeli w wypadku, o którym mowa w art. 202 § 1 Kodeksu postępowania karnego, prokurator powołuje biegłych lekarzy psychiatrów, albo w wypadku, o którym mowa w art. 250 § 2 Kodeksu postępowania karnego, prokurator

występuje do sądu o zastosowanie tymczasowego aresztowania oraz z mocy prawa obejmuje postępowanie przygotowawcze nadzorem.

§ 3. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się w razie przejęcia sprawy przez prokuratora do swojego prowadzenia.”;

95) po art. 122 dodaje się art. 122a w brzmieniu:

„Art. 122a. § 1. W sprawach o wykroczenia skarbowe oskarżony może korzystać z pomocy jednego obrońcy.

§ 2. Obrońcą w sprawie o wykroczenie skarbowe może być także radca prawny.”;

96) w art. 124 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Po wniesieniu aktu oskarżenia prezes sądu kieruje sprawę na posiedzenie także wtedy, gdy zachodzi potrzeba rozważenia kwestii pociągnięcia do odpowiedzialności posiłkowej.”;

97) art. 125 otrzymuje brzmienie:

„Art. 125. § 1. Do podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej oraz jego pełnomocnika stosuje się odpowiednio dotyczące podejrzanego, oskarżonego i obrońcy przepisy: art. 72, 74 § 1, art. 75-79, 81, 84-86, 157 § 1 i 2, art. 174-176, 300, 301, 315 § 1, art. 316, 321, 323 § 2, art. 334 § 2, art. 337, 338 § 1, art. 343 § 5, art. 353 § 2, art. 386, 389 i 390, 391 § 2, 431 § 2 i 3, art. 434-435, 440, 443, 453 § 3, art. 454 § 1, art. 455, 475, 480, 482 § 1, art. 524 § 3, art. 540 § 2 i 3, art. 542 § 2, art. 545 § 1, art. 547 § 3, art. 548, 624 § 1,

art. 627, 630, 632-633 oraz 636 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Do osób najbliższych podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej będącego osobą fizyczną stosuje się odpowiednio art. 182, 185 i 186 Kodeksu postępowania karnego.

§ 3. Od chwili wydania postanowienia, o którym mowa w art. 124 § 1, podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej może być w tym charakterze wezwany do udziału w czynnościach procesowych.

§ 4. Podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej nie może być przesłuchany w charakterze świadka, także w wypadku gdy jest interwenientem lub podmiotem obowiązany do zwrotu korzyści majątkowej, o którym mowa w art. 24 § 5.

§ 5. Do podmiotu, który uzyskał korzyść majątkową, przepisy art. 333 § 4, 370 § 1, art. 416, art. 422 § 1 i art. 444 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio, z tym że przez wyrażenie „prokurator” należy rozumieć także „finansowy organ postępowania przygotowawczego”.”;

98) w art. 126 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli interwenient w zgłoszeniu nie podał miejsca swego zamieszkania, pobytu lub siedziby lub podał co do tego nieprawdziwe dane, zgłoszenie jest bezskuteczne.”;

99) w art. 128:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do interwenienta oraz jego pełnomocnika stosuje się odpowiednio przepisy art. 232 § 3, art. 305 § 4, art. 315 § 1, art. 316 § 1, art. 318, 321, 323 § 2, art. 334 § 2, art. 338 § 1, art. 343 § 5, art. 475, 482 § 1 zdanie pierwsze, art. 549 oraz 550 § 2 Kodeksu postępowania karnego.”,

b) uchyla się § 4;

100) użyty w art. 129, 130, 133 § 2, 147, 150 § 1 i 2, 157 § 2 oraz art. 181 § 1 w różnych przypadkach wyraz „dochodzenie” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „postępowanie przygotowawcze”;

101) po art. 130 dodaje się art. 130a w brzmieniu:

„Art. 130a. § 1. Sąd może zarządzić zniszczenie w całości albo w części także wyrobów akcyzowych lub opakowań z tymi wyrobami, jeżeli ich przechowywanie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami.

§ 2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i miejsce przechowywania wyrobów akcyzowych i opakowań z tymi wyrobami, o których mowa w § 1, oraz warunki i sposób ich zniszczenia, mając na uwadze potrzebę zapewnienia sprawności postępowania i jego koszty.”;

102) art. 131 i 132 otrzymują brzmienie:

„Art. 131. § 1. W razie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego zabezpieczyć można także środek karny przepadku przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej lub uiszczenie należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia grożącego środka karnego przepadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej.

§ 3. Karę grzywny i środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów można zabezpieczyć także na mieniu podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej.

§ 4. Do zabezpieczenia grożącego środka karnego przepadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 292 § 2 Kodeksu postępowania karnego.

§ 5. Do zabezpieczenia grożącego środka karnego przepadku przedmiotów i ściągnięcia ich równowartości pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 292 § 2 Kodeksu postępowania karnego.

Art. 132. Zabezpieczenie majątkowe, o którym mowa w art. 131, upada, gdy nie zostaną prawomocnie orzeczone: środek karny przepadku przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej, środek karny przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości

pieniężnej. Zabezpieczenie należności publicznoprawnej upada, jeżeli w ciągu 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie nie zostanie wszczęta egzekucja dla ściągnięcia tych należności.”;

103) po art. 132 dodaje się art. 132a w brzmieniu:

„Art. 132a. W wypadkach określonych w art. 131 można także dokonać tymczasowego zajęcia mienia ruchomego osoby podejrzanej, jeżeli zachodzi obawa usunięcia tego mienia.”;

104) tytuł rozdziału 14 otrzymuje brzmienie: „Właściwość organów postępowania przygotowawczego”;

105) w art. 133 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) urząd celny – w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-75, art. 85-96 § 1 i art. 106h oraz w sprawach ujawnionych w zakresie swojego działania przez urzędy celne z art. 99, art. 100, art. 106e, art. 106f, art. 106g i art. 106k, a także w sprawach w zakresie swojego działania z art. 54, art. 56, art. 57 § 1, art. 76, art. 84 § 1, art. 107, art. 107a oraz art. 109-111 § 1,”;

106) art. 134 otrzymuje brzmienie:

„Art. 134. § 1. Postępowanie przygotowawcze prowadzą także:

1) Straż Graniczna – w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe określone w art. 63-65, art. 65-71, art. 85-96 oraz art.

106e-106h, ujawnione w zakresie swego działania przez Straż Graniczną,

- 2) Policja – w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe ujawnione w zakresie swego działania przez Policję,
- 3) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego – w sprawach o przestępstwa skarbowe ujawnione w zakresie swego działania przez ten organ,
- 4) Żandarmeria Wojskowa – w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe popełnione przez osoby określone w art. 53 § 36.

§ 2. Organy określone w § 1 pkt 1-3 zawiadamiają niezwłocznie o prowadzeniu postępowania przygotowawczego właściwe finansowe organy postępowania przygotowawczego przez przesłanie odpisu postanowienia o jego wszczęciu, chyba że ograniczą swoje czynności do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego oraz przekazania sprawy do dalszego prowadzenia tym organom.

§ 3. Organ określony w § 1 pkt 4 o wszczęciu dochodzenia zawiadamia niezwłocznie właściwego prokuratora wojskowego.

§ 4. W razie zgłoszenia przez sprawcę czynu zabronionego wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i po otrzymaniu przez niego pisemnego pouczenia o warunkach dopuszczalności tego środka karnego, przekazanie sprawy właściwemu finansowemu

organowi postępowania przygotowawczego jest obowiązkowe.

§ 5. Przepisy § 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy organ określony w § 1 pkt 1-3 jest właściwy do prowadzenia postępowania w sprawie o czyn zabroniony jako przestępstwo lub wykroczenie określone w przepisach karnych innej ustawy, który wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego.”;

107) po art. 134 dodaje się art. 134a w brzmieniu:

„Art. 134a. Prokurator prowadzi postępowanie przygotowawcze, jeżeli przepis ustawy tak stanowi.”;

108) art. 135-140 otrzymują brzmienie:

„Art. 135. § 1. W wypadku gdy sprawcy zarzucono kilka przestępstw skarbowych albo wykroczeń skarbowych, względnie gdy zachodzi zbieg przepisów określony w art. 7 § 1, a sprawy należą do właściwości różnych organów postępowania przygotowawczego, właściwy jest organ, który pierwszy wszczął postępowanie.

§ 2. Jeżeli sprawcy zarzucono przestępstwo skarbowe i wykroczenie skarbowe, a sprawy należą do właściwości różnych finansowych organów postępowania przygotowawczego, właściwy jest organ, który wszczął postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe.

§ 3. Jeżeli sprawa o przestępstwo skarbowe i wykroczenie skarbowe należy do właściwości

finansowych i niefinansowych organów postępowania przygotowawczego, postępowanie prowadzi finansowy organ postępowania przygotowawczego, chyba że dochodzenie prowadzi Żandarmeria Wojskowa. Spór o właściwość między finansowymi i niefinansowymi organami postępowania przygotowawczego rozstrzyga prokurator właściwy ze względu na siedzibę organu niefinansowego.

§ 4. Spór o właściwość między finansowymi organami postępowania przygotowawczego rozstrzyga organ nadrzędny nad tymi organami. Jeżeli spór toczy się między finansowymi organami postępowania przygotowawczego niemającymi wspólnego organu nadrzędnego, rozstrzyga go minister właściwy do spraw finansów publicznych.

§ 5. W czasie trwania sporu o właściwość każdy z organów postępowania przygotowawczego dokonuje czynności niecierpiących zwłoki.

Art. 136. § 1. Postępowanie mandatowe prowadzi finansowy organ postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciel albo osoba, o której mowa w art. 118 § 4, a także niefinansowe organy postępowania przygotowawczego, gdy przepis szczególnie tak stanowi; postępowaniu temu nie stoi na przeszkodzie uprzednie wszczęcie postępowania przygotowawczego.

§ 2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i sposób wydawania funkcjonariuszom finansowych organów postępowania przygotowawczego

i niefinansowych organów postępowania przygotowawczego upoważnienia do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe, szczegółowe zasady jej nakładania i sposób uiszczania, sposób ewidencjonowania grzywien nałożonych w drodze mandatu karnego, organy właściwe w sprawach rozliczania formularzy mandatu karnego oraz wzory formularzy mandatu karnego, mając na względzie potrzebę szybkiej reakcji na fakt popełnienia wykroczenia skarbowego oraz potrzebę ujednoczenia zasad nakładania przez funkcjonariuszy uprawnionych organów kary grzywny w drodze mandatu karnego, a także pouczenia osób karanych o ich prawach i obowiązkach.

Art. 137. § 1. W postępowaniu mandatowym, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, karę grzywny w drodze mandatu karnego nałożyć można jedynie, gdy osoba sprawcy i okoliczności popełnienia wykroczenia skarbowego nie budzą wątpliwości, a nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż ta, która jest określona w art. 48 § 2.

§ 2. Postępowania mandatowego nie stosuje się, jeżeli:

- 1) w związku z wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publiczno-prawnej, chyba że do chwili przyjęcia mandatu karnego wymagalna należność została w całości uiszczona,

- 2) sprawca jest pod widocznym wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innego podobnie działającego środka,
- 3) zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności sprawcy,
- 4) zachodzi zbieg przepisów określony w art. 7 § 1, a ten sam czyn sprawcy wykroczenia skarbowego wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa skarbowego.

§ 3. Warunkiem nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego jest wyrażenie przez sprawcę wykroczenia skarbowego zgody na przyjęcie mandatu.

§ 4. Upoważniony funkcjonariusz, nakładając karę grzywny w drodze mandatu karnego, jest obowiązany określić wykroczenie skarbowe zarzucane sprawcy oraz pouczyć go o prawie odmowy przyjęcia mandatu i o skutkach prawnych takiej odmowy.

Art. 138. § 1. W postępowaniu mandatowym można nałożyć karę grzywny w drodze mandatu karnego:

- 1) wydanego ukaranemu po uiszczeniu kary grzywny bezpośrednio funkcjonariuszowi, który ją nałożył,
- 2) kredytowanego, wydawanego za potwierdzeniem odbioru ukaranemu.

§ 2. Mandatem karnym, o którym mowa w § 1 pkt 1, może być nałożona kara grzywny jedynie na osobę czasowo tylko przebywającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub niemającą stałego miejsca zamieszkania lub stałego miejsca pobytu.

- § 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do osób stale przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które czasowo opuszczają to terytorium.
- § 4. Mandat karny, o którym mowa w § 1 pkt 1, staje się prawomocny z chwilą uiszczenia kary grzywny funkcjonariuszowi, który ją nałożył, zaś mandat karny kredytowany – z chwilą pokwitowania jego odbioru przez ukaranego.
- § 5. Mandat karny kredytowany powinien zawierać pouczenie o obowiązku uiszczenia nałożonej kary grzywny w terminie 7 dni od daty przyjęcia mandatu oraz o skutkach jej nieuiszczenia w tym terminie.
- § 6. Po nałożeniu kary grzywny w drodze mandatu karnego organ postępowania przygotowawczego, w razie istnienia podstaw określonych w art. 47 § 3, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.
- Art. 139. § 1. W razie odmowy przyjęcia mandatu karnego, dalsze postępowanie toczy się według przepisów niniejszego kodeksu.
- § 2. W razie odmowy przyjęcia mandatu karnego, a zwłaszcza, gdy sprawca wykroczenia skarbowego przebywa stale za granicą albo gdy nie można ustalić jego miejsca zamieszkania lub pobytu w kraju, funkcjonariusz organu postępowania przygotowawczego może dokonać tymczasowego zajęcia mienia ruchomego sprawcy, w szczególności przedmiotów zagrożonych przepadkiem.

- Art. 140. § 1. Prawomocny mandat karny podlega niezwłocznie uchyleniu, jeżeli karę grzywny nałożono za czyn niebędący czynem zabronionym jako wykroczenie skarbowe, a także w wypadkach, o których mowa w art. 137 § 2. Uchylenie następuje na wniosek ukaranego złożony w terminie zawitym 7 dni od daty przyjęcia mandatu lub z urzędu.
- § 2. Uprawnionym do uchylania prawomocnych mandatów karnych jest sąd, w którego okręgu mandat został nałożony. Sąd orzeka jednoosobowo na posiedzeniu. Przed podjęciem decyzji można zarządzić stosowne czynności w celu sprawdzenia podstaw do uchylenia mandatu karnego.
- § 3. Uchylając mandat karny nakazuje się podmiotowi, na rachunek którego pobrano grzywnę, niezwłoczny zwrot uiszczonej kwoty, chyba że czyn zarzucany sprawcy wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego; w takim wypadku uiszczonej kwotę zatrzymuje się do zakończenia postępowania jako zabezpieczenie grożących mu kar, środków karnych lub innych środków oraz kosztów postępowania.
- § 4. W razie uchylenia mandatu karnego, dalsze postępowanie toczy się według przepisów niniejszego kodeksu.”;

109) w art. 142:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie :

„§ 1. W postępowaniu prowadzonym przez finansowy organ postępowania przygotowawczego, zanim wniesiono akt oskarżenia, sprawca przestępstwa skarbowego lub

wykroczenia skarbowego może zgłosić wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

§ 2. Przed pierwszym przesłuchaniem finansowy organ postępowania przygotowawczego jest obowiązany pouczyć sprawcę także o prawie złożenia takiego wniosku.”,

b) dodaje się § 5 w brzmieniu :

„§ 5. Do sprawcy, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy o podejrzanym, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.”;

110) w art. 143:

a) § 1 otrzymuje brzmienie :

„§ 1. Składając wniosek, o którym mowa w art. 142 § 1, należy łącznie uiścić:

1) należność publicznoprawną, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności, chyba że do chwili zgłoszenia wniosku ta wymagalna należność została w całości uiszczona,

2) tytułem kary grzywny kwotę odpowiadającą co najmniej jednej trzeciej minimalnego wynagrodzenia, a za wykroczenie skarbowe – kwotę odpowiadającą co najmniej jednej dziesiątej tego wynagrodzenia,

3) co najmniej zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w wysokości nie wyższej niż jedna dziesiąta minimalnego wynagrodzenia, mając na uwadze w szczególności przeciętne wydatki finansowego organu postępowania przygotowawczego, poniesione w związku z jego rozpoznaniem.”;

111) po art. 143 dodaje się art. 143a w brzmieniu:

„Art. 143a. § 1. Jeżeli wniosek, o którym mowa w art. 142 § 1, nie odpowiada wymogom formalnym, a brak jest tego rodzaju, że wniosek nie może otrzymać biegu, wzywa się osobę, od której wniosek pochodzi, do usunięcia braku w terminie 7 dni.

§ 2. W razie uzupełnienia braku w terminie, wniosek wywołuje skutki od dnia jego wniesienia. W razie nieuzupełnienia braku w terminie, wniosek uznaje się za bezskuteczny, o czym należy pouczyć przy doręczeniu wezwania.”;

112) w art. 144 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Cofnięcie wniosku, o którym mowa w art. 142 § 1, nie jest możliwe przed upływem 1 miesiąca od jego złożenia, a także po wniesieniu do sądu przez finansowy organ postępowania przygotowawczego wniosku o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.”;

113) art. 145 i 146 otrzymują brzmienie:

„Art. 145. § 1. W razie wystąpienia przez sprawcę o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, finansowy organ postępowania przygotowawczego może zamiast aktu oskarżenia wnieść niezwłocznie do sądu wniosek o udzielenie takiego zezwolenia.

§ 2. Wniosek finansowego organu postępowania przygotowawczego powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko sprawcy oraz inne dane określające jego tożsamość,
- 2) dokładne określenie czynu zarzucanego sprawcy ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia, a zwłaszcza wysokości uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej,
- 3) wskazanie przepisów kodeksu, pod które zarzucany czyn podpada,
- 4) dokładne określenie wykonanych przez sprawcę obowiązków, o których mowa w art. 143 § 1-3,
- 5) wskazanie sądu właściwego do udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

§ 3. Uzasadnienie wniosku może być ograniczone do wskazania dowodów świadczących o tym, że wina sprawcy i okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości, a ponadto innych okoliczności świadczących o tym, że w danej sprawie można zezwolić na dobrowolne

poddanie się odpowiedzialności, w szczególności ze względu na to, że jest to wystarczające dla zaspokojenia uzasadnionego interesu finansowego Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innych uprawnionych podmiotów.

§ 4. Z wnioskiem, o którym mowa w § 1, przesyła się sądowi akta postępowania wraz z załącznikami.

§ 5. O wniesieniu do sądu wniosku, o którym mowa w § 1, finansowy organ postępowania przygotowawczego zawiadamia niezwłocznie sprawcę, jak również przedstawiciela ustawowego, o którym mowa w art. 142 § 3.

Art. 146. § 1. Wniesienie wniosku o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności finansowy organ postępowania przygotowawczego uzależnia od wykonania obowiązku uiszczenia w całości wymagalnej należności publicznoprawnej, jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności, a do tej chwili należność ta nie została uiszczona.

§ 2. Wniesienie wniosku, o którym mowa w § 1, finansowy organ postępowania przygotowawczego może uzależnić:

1) od uiszczenia tytułem kary grzywny dodatkowej kwoty, nieprzekraczającej jednak łącznie z kwotą już wpłaconą wysokości połowy sumy odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia za dany czyn zabroniony,

- 2) od wyrażenia zgody na przepadek przedmiotów nieobjętych wnioskiem sprawcy, o którym mowa w art. 142 § 1, a w razie niemożności ich złożenia – od uiszczenia równowartości pieniężnej tych przedmiotów, chyba że przepadek dotyczy przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4,
- 3) od uiszczenia pozostałych kosztów postępowania.

§ 3. Czas, rodzaj i sposób wykonania obowiązków, o których mowa w § 1 lub 2, finansowy organ postępowania przygotowawczego określa po wysłuchaniu sprawcy.”;

114) w art. 148:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W kwestii udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności sąd orzeka niezwłocznie na posiedzeniu.”,

b) § 4-6 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Stawiennictwo na posiedzenie finansowego organu postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciela, w szczególności tego, który wniósł wniosek, jest obowiązkowe, jeżeli prezes sądu lub sąd tak zarządzi.

§ 5. Sąd, uwzględniając wniosek, orzeka wyrokiem.

§ 6. Jeżeli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, niezwłocznie zwraca sprawę finansowemu organowi postępowania przysto-

wawczego. Przepis art. 144 § 3 stosuje się odpowiednio.”;

115) art. 149 otrzymuje brzmienie:

„Art. 149. § 1. W razie zaskarżenia wyroku o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności ulega on uchyleniu lub zmianie w postępowaniu odwoławczym tylko wtedy, gdy sąd:

- 1) orzekł tytułem kary grzywny kwotę inną niż uiszczona przez sprawcę,
- 2) orzekł przepadek przedmiotów lub uiszczenie ich równowartości pieniężnej w zakresie nieobjętym zgodą sprawcy.

§ 2. Sąd odwoławczy orzeka na posiedzeniu w składzie jednoosobowym, chyba że sąd pierwszej instancji orzekał w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.”;

116) w art. 150 § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Czynności, o których mowa w art. 75 § 2 oraz art. 285 § 2 Kodeksu postępowania karnego, są dokonywane przez Policję, Straż Graniczną, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Żandarmerię Wojskową, a gdy postępowanie przygotowawcze prowadzone jest przez finansowy organ postępowania przygotowawczego – przez Policję na żądanie tego organu.

§ 4. Oprócz Policji, czynność, o której mowa w art. 244 § 1 Kodeksu postępowania karnego, może być dokonana także przez Straż Graniczną, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Żandarmerię Wojskową.”;

117) po art. 150 dodaje się art. 150a w brzmieniu:

„Art. 150a. Podmioty uprawnione do wykonywania w obrocie z zagranicą działalności gospodarczej w dziedzinie poczty, które w związku ze swoją działalnością gospodarczą dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa skarbowego określonego w rozdziale 8 działu II tytułu I kodeksu, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym finansowy organ postępowania przygotowawczego oraz przedsięwziąć niezbędne czynności do czasu przybycia organu powołanego do ścigania sprawców przestępstw skarbowych lub do czasu wydania przez ten organ stosownego zarządzenia, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów przestępstwa skarbowego.”;

118) po art. 151 dodaje się art. 151a i art. 151b w brzmieniu:

„Art. 151a. § 1. Śledztwo prowadzi się w sprawach o przestępstwa skarbowe:

- 1) popełnione w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2,
- 2) jeżeli osobą podejrzaną jest sędzia, prokurator, funkcjonariusz Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Agencji Wywiadu,
- 3) jeżeli osobą podejrzaną jest funkcjonariusz Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, finansowych organów postępowania przygotowawczego lub organów nadrzędnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego,

- 4) jeżeli oskarżony lub osoba podejrzana jest pozbawiony wolności w tej lub w innej sprawie, chyba że zastosowano zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie wobec sprawcy ujętego na gorącym uczynku lub bezpośrednio potem,
- 5) jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 79 § 1 Kodeksu postępowania karnego, chyba że zaistnieją przesłanki z art. 79 § 4 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. W pozostałych sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzi się dochodzenie, chyba że finansowy organ postępowania przygotowawczego odmiennie zarządzi ze względu na wagę lub zawiłość sprawy.

Art. 151b. §1. Prokurator prowadzi śledztwo w wypadkach określonych w art. 151a § 1 pkt 2 i 3, a także wtedy, gdy uzna, że wymagają tego okoliczności sprawy.

§ 2. Jeżeli prokurator wszczął śledztwo, może powierzyć organowi określonemu w art. 118 § 1 pkt 1-5 albo w § 2 jego przeprowadzenie w całości, albo w określonym zakresie lub dokonanie poszczególnych czynności śledztwa, w wypadkach określonych w art. 151a § 1 pkt 2 i 3 prokurator nie może jednak powierzyć innemu organowi prowadzenia śledztwa w całości. Organ, któremu prokurator powierzył przeprowadzenie poszczególnych czynności, może dokonać także innych czynności, jeżeli wyłoni się taka potrzeba.

§ 3. Prokurator może zastrzec do osobistego wykonania jakąkolwiek czynność śledztwa, w szczególności czynności wymagające postanowienia, związane z przedstawieniem zarzutów, pociągnięciem do odpowiedzialności posiłkowej, zmianą postanowienia o przedstawieniu zarzutów lub o pociągnięciu do odpowiedzialności posiłkowej albo z zamknięciem śledztwa.”;

119) art. 152 i 153 otrzymują brzmienie:

„Art. 152. W sprawach o wykroczenia skarbowe prowadzi się dochodzenie. Ogranicza się ono do przesłuchania podejrzanego oraz w razie potrzeby także do innych czynności w zakresie niezbędnym do wniesienia aktu oskarżenia lub innego zakończenia postępowania.

Art. 153. § 1. Postępowanie przygotowawcze w sprawie o przestępstwo skarbowe powinno być zakończone w ciągu 3 miesięcy. W razie niezakończenia postępowania w tym terminie organ nadrzędny nad organem prowadzącym postępowanie może przedłużyć je na okres do 6 miesięcy. W szczególnie uzasadnionych wypadkach właściwy prokurator może przedłużyć okres postępowania na dalszy czas oznaczony.

§ 2. Dochodzenie w sprawie o przestępstwo skarbowe po jego przedłużeniu toczy się nadal jako dochodzenie.

§ 3. W razie niezakończenia dochodzenia w sprawie o wykroczenie skarbowe prowadzonego przez organ postępowania przygotowawczego w ciągu 2 miesięcy, organ nadrzędny nad tym organem

może przedłużyć dochodzenie na czas oznaczony.”;

120) uchyla się art. 154;

121) art. 155 i 156 otrzymują brzmienie:

„Art. 155. § 1. W ciągu 14 dni od daty zamknięcia dochodzenia, finansowy organ postępowania przygotowawczego sporządza akt oskarżenia i wnosi do właściwego sądu oraz popiera go przed tym sądem albo wydaje postanowienie o umorzeniu, o zawieszeniu postępowania przygotowawczego albo o uzupełnieniu dochodzenia. O wniesieniu aktu oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe finansowy organ postępowania przygotowawczego zawiadamia niezwłocznie prokuratora przez doręczenie odpisu tego aktu.

§ 2. W sprawie o przestępstwo skarbowe podlegające rozpoznaniu w postępowaniu zwyczajnym finansowy organ postępowania przygotowawczego w ciągu 14 dni od zakończenia śledztwa sporządza akt oskarżenia i przesyła go wraz z aktami prokuratorowi, przekazując jednocześnie dowody rzeczowe. Akt oskarżenia zatwierdza i wnosi do sądu prokurator. W akcie oskarżenia należy także wskazać finansowy organ postępowania przygotowawczego, któremu przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego. Organ ten zawiadamia się niezwłocznie o wniesieniu aktu oskarżenia przez doręczenie jego odpisu.

- § 3. Jeżeli podejrzany jest tymczasowo aresztowany, terminy określone w § 1 i 2 wynoszą 7 dni.
- § 4. W sprawie, w której wobec podejrzanego stosowane jest tymczasowe aresztowanie, akt oskarżenia należy wnieść nie później niż 14 dni przed upływem dotychczas określonego terminu stosowania tego środka.
- § 5. Akt oskarżenia zawierać może także wniosek o nałożenie odpowiedzialności posiłkowej, a także wnioski o zobowiązanie podmiotu, który uzyskał korzyść majątkową, do jej zwrotu w całości albo w części na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Art. 156. § 1. Prokurator, a także finansowy organ postępowania przygotowawczego może umieścić w akcie oskarżenia wnioski o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego za zarzucane mu przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, jeżeli okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.

- § 2. Wniosek może dotyczyć:
  - 1) w sprawie o przestępstwo skarbowe – wymierzenia oskarżonemu kary z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia, orzeczenia środka karnego określonego w art. 22 § 2 pkt 2-6, odstąpienia od ich wymierzenia lub warunkowego zawieszenia wykonania kary; przepisu nie stosuje się do sprawcy przestępstwa skarbowego

popelnionego w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub w art. 38 § 2, z zastrzeżeniem art. 37 § 2 i 3 albo art. 38 § 3,

2) w sprawie o wykroczenie skarbowe – wymierzenia oskarżonemu kary grzywny nieprzekraczającej dziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia albo orzeczenia środka karnego określonego w art. 47 § 2 pkt 2 lub 3 albo z odstępniem od ich wymierzenia.

§ 3. Przepisy art. 335 § 2 i 3, art. 339 § 1 pkt 3 i art. 343 § 4-7 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio; jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, a nie została ona w całości uiszczona, sąd uzależnia uwzględnienie wniosku od uiszczenia tej wymagalnej należności w całości w wyznaczonym terminie.

§ 4. Nie można uwzględnić wniosku o orzeczenie środka karnego przepadku przedmiotów, jeżeli interwenient temu się sprzeciwi na piśmie albo ustnie do protokołu.”;

122) w art. 157 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli akt oskarżenia wniósł finansowy organ postępowania przygotowawczego, udział tego organu lub jego przedstawiciela w rozprawie jest obowiązkowy w postępowaniu uproszczonym.”;

123) po art. 160 dodaje się art. 160a w brzmieniu:

„Art. 160a. Świadek może uchylić się od odpowiedzi na pytanie także wtedy, gdyby udzielenie odpowiedzi mogło narazić jego lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe.”;

124) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Art. 161. § 1. Jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, a nie została ona w całości uiszczona, sąd uzależnia uwzględnienie wniosku oskarżonego, o którym mowa w art. 387 § 1 Kodeksu postępowania karnego, od uiszczenia tej wymagalnej należności w całości w wyznaczonym terminie.

§ 2. Jeżeli w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe zgłoszono interwencję, sąd nie może przychylić się do wniosku, o którym mowa w art. 387 § 1 Kodeksu postępowania karnego, dotyczącego orzeczenia środka karnego przepadku przedmiotów, gdy interwenient temu się sprzeciwi na piśmie albo ustnie do protokołu.

§ 3. Wniosek oskarżonego, o którym mowa w art. 387 § 1 Kodeksu postępowania karnego, złożony przed rozprawą, sąd może rozpoznać na posiedzeniu. Sąd, uwzględniając wniosek, skazuje oskarżonego wyrokiem.

§ 4. O terminie posiedzenia zawiadamia się strony, przesyłając im odpis wniosku.

§ 5. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo oskarżyciela publicznego, podmiotu pociągniętego do

odpowiedzialności posiłkowej lub interwenienta na rozprawę bądź posiedzenie nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu wniosku, jeżeli pozostałe warunki określone w art. 387 Kodeksu postępowania karnego i w § 1 są spełnione.”;

125) po art. 161 dodaje się art. 161a w brzmieniu:

„Art. 161a. Jeżeli po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawni się, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie skarbowe, sąd rozpoznaje sprawę w dalszym ciągu, w tym samym składzie.”;

126) art. 163 otrzymuje brzmienie:

„Art. 163. § 1. Orzeczenie kończące postępowanie powinno w miarę potrzeby zawierać także rozstrzygnięcie co do przepadku przedmiotów i ściągnięcia ich równowartości pieniężnej, przepadku korzyści majątkowej i ściągnięcia jej równowartości pieniężnej, należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym, odpowiedzialności posiłkowej lub roszczeń interwenienta.

§ 2. Jeżeli wyrok nie zawiera rozstrzygnięcia co do tymczasowego aresztowania, zatrzymania, środków zapobiegawczych określonych w art. 276 Kodeksu postępowania karnego lub dowodów rzeczowych, sąd orzeka o tym postanowieniem na posiedzeniu. Przepisy art. 420 § 3 i 4 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.”;

127) po art. 163 dodaje się art. 163a w brzmieniu:

„Art. 163a. Po ogłoszeniu lub przy doręczeniu orzeczenia należy oskarżonego, o którym mowa w art. 36 § 3, art. 156 lub art. 161, pouczyć o treści art. 443 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 434 § 3 Kodeksu postępowania karnego.”;

128) art. 164 i 165 otrzymują brzmienie:

„Art. 164. Jeżeli ukarany za wykroczenie skarbowe jest osobą przebywającą jedynie czasowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo nie ma na tym terytorium stałego miejsca zamieszkania lub stałego miejsca pobytu, sąd może orzec natychmiastową wykonalność orzeczenia wymierzającego karę grzywny; jednocześnie sąd orzeka zastępczą karę pozbawienia wolności na wypadek nieuiszczenia orzeczonej kary grzywny w terminie 3 dni, a ponadto zarządza zatrzymanie paszportu lub innych dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy, na czas do uiszczenia orzeczonej kary grzywny lub wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności.

Art. 165. Do finansowego organu postępowania przygotowawczego stosuje się odpowiednio przepis art. 157 także na rozprawie w sądzie odwoławczym lub na posiedzeniu sądu w kwestii wznowienia postępowania, chyba że prezes sądu lub sąd zarządzi inaczej.”;

129) art. 167 otrzymuje brzmienie:

„Art. 167. § 1. Zażalenie na postanowienie finansowego organu postępowania przygotowawczego rozpoznaje organ nadrzędny, a w wypadkach przewidzianych

przez ustawę – prokurator sprawujący nadzór nad tym postępowaniem albo sąd.

§ 2. Zażalenie na postanowienie Żandarmerii Wojskowej rozpoznaje właściwy prokurator wojskowy, a w wypadkach przewidzianych przez ustawę – sąd wojskowy.

§ 3. Właściwy do rozpoznania zażaleń na wydane w sprawach o wykroczenia skarbowe w postępowaniu przed sądem rejonowym postanowienia i zarządzenia zamykające drogę do wydania wyroku jest sąd okręgowy, zaś pozostałych zażaleń – sąd rejonowy w innym równorzędnym składzie.”;

130) art. 167a otrzymuje brzmienie:

„Art. 167a. Kasację w sprawie o wykroczenie skarbowe może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich, a w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych – także Naczelny Prokurator Wojskowy. Kasację taką wnieść można od każdego prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe.”;

131) art. 169 otrzymuje brzmienie:

„Art. 169. Podmiot odpowiedzialny posiłkowo lub interwenient może wnieść kasację lub wniosek o wznowienie postępowania wyłącznie przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.”;

132) art. 171 i 172 otrzymują brzmienie:

„Art. 171. § 1. Wydanie wyroku nakazowego jest niedopuszczalne także wtedy, gdy:

- 1) stosuje się przepisy o odpowiedzialności posiłkowej,
- 2) zgłoszono interwencję co do przedmiotów podlegających przepadkowi, chyba że zostanie ona cofnięta przez interwenienta do czasu wniesienia aktu oskarżenia do sądu.

§ 2. W posiedzeniu dotyczącym wydania wyroku nakazowego udział stron jest obowiązkowy, jeżeli prezes sądu lub sąd tak zarządzi; nieusprawiedliwione niestawiennictwo stron i ich przedstawicieli procesowych nie tamuje toku posiedzenia, jeżeli są spełnione pozostałe warunki wydania wyroku nakazowego.

Art. 172. § 1. Wyrokiem nakazowym można orzec za przestępstwo skarbowe karę grzywny określoną w art. 23 § 2 albo karę ograniczenia wolności, a za wykroczenie skarbowe – karę grzywny określoną w art. 48 § 3.

§ 2. Obok kary określonej w § 1 można, w wypadkach przewidzianych w kodeksie, orzec środek karny określony w art. 22 § 2 pkt 2-6 lub w art. 47 § 2 pkt 2 lub 3.”;

133) w art. 173 w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oskarżony o przestępstwo skarbowe ukrył się po wniesieniu do sądu aktu oskarżenia, a także wówczas, gdy w toku postępowania przed sądem ustalono jego miejsce zamieszkania lub pobytu w kraju.”;

134) art. 174 otrzymuje brzmienie:

„Art. 174. W postępowaniu w stosunku do nieobecnych nie stosuje się przepisów, których stosowanie wymaga obecności oskarżonego lub podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej.”;

135) w art. 175 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Postanowienia o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych nie ogłasza się nieobecnej stronie.”;

136) art. 177 otrzymuje brzmienie:

„Art. 177. W razie osobistego zgłoszenia się skazanego do dyspozycji sądu lub ujęcia skazanego doręcza mu się odpis prawomocnego wyroku. Na wniosek skazanego złożony na piśmie w zawitym terminie 14 dni od daty doręczenia sąd, którego wyrok się uprawomocnił, wyznacza niezwłocznie rozprawę, a wydany w tej instancji wyrok traci moc z chwilą stawienia się skazanego na rozprawie.”;

137) w art. 179 § 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 4. Jeżeli zabezpieczenia majątkowego dokonał uprzednio urząd celny, sąd kieruje orzeczenie do tych organów w celu wykonania w tej części; przepisu nie stosuje się w razie jednoczesnego orzeczenia przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej.

§ 5. W razie orzeczenia środka karnego przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej, organ egzekucyjny określony w art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego prowadzi także egzekucję orzeczonej równocześnie kary grzywny, środka karnego przepadku

przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej, jeżeli dokonał uprzednio ich zabezpieczenia.”;

138) art. 180 otrzymuje brzmienie:

„Art. 180. § 1. Do zabezpieczenia i egzekucji środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej lub należności publicznoprawnej uszczuplonej czynem zabronionym stosuje się odpowiednio art. 27 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 2. Interwenient roszcący sobie prawo do przedmiotów objętych zabezpieczeniem lub egzekucją środka karnego przypadku przedmiotów lub ściągnięcia ich równowartości pieniężnej może dochodzić swych roszczeń tylko w trybie określonym w art. 119.”;

139) po art. 180 dodaje się art. 180a w brzmieniu:

„Art. 180a. Do zabezpieczenia i egzekucji środka karnego przypadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej stosuje się odpowiednio art. 33 § 2-4.”;

140) w art. 185 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli ukarany za wykroczenie skarbowe nie uiszczy grzywny w terminie, a nie można jej ściągnąć w drodze egzekucji, sąd po uprzednim wyrażeniu zgody przez ukaranego może zamienić karę grzywny na pracę społecznie użyteczną, określając jej rodzaj i czas trwania. Praca społecznie użyteczna trwa

najkrócej 7 dni, najdłużej – 3 miesiące; określa się ją w dniach i miesiącach.”;

141) w art. 186 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wymiar zastępczej kary pozbawienia wolności nie może przekroczyć 3 miesięcy – wymierza się ją w dniach i miesiącach.”;

142) art. 188 otrzymuje brzmienie:

„Art. 188. W razie skazania sprawcy na karę ograniczenia wolności za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, uchylaniem się skazanego od odbywania kary ograniczenia wolności jest również niewywiązanie się z wymagalnej należności w wyznaczonym terminie.”;

143) art. 189 otrzymuje brzmienie:

„Art. 189. Do wykonania orzeczenia w części dotyczącej środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów lub środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej stosuje się odpowiednio art. 27, 44, 49-51 oraz 187-195 Kodeksu karnego wykonawczego.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z 1981 r. Nr 24, poz. 124, z 1982 r. Nr 16, poz. 125, z 1983 r. Nr 6, poz. 35 i Nr 44, poz. 203, z 1984 r. Nr 54, poz. 275, z 1985 r. Nr 14, poz. 60 i Nr 23, poz. 100, z 1986 r. Nr 39, poz. 193, z 1988 r. Nr 20, poz. 135 i Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 34,

poz. 180, z 1990 r. Nr 51, poz. 297, Nr 72, poz. 422 i Nr 86, poz. 504, z 1991 r. Nr 75, poz. 332 i Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 24, poz. 101, z 1994 r. Nr 123, poz. 600, z 1995 r. Nr 6, poz. 29, Nr 60, poz. 310 i Nr 95, poz. 475, z 1997 r. Nr 54, poz. 349, Nr 60, poz. 369, Nr 85, poz. 593, Nr 98, poz. 602, Nr 104, poz. 661, Nr 106, poz. 677, Nr 111, poz. 661, Nr 123, poz. 779, Nr 133, poz. 884 i Nr 141, poz. 942, z 1998 r. Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 83, poz. 931 i Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 73, poz. 852, Nr 74, poz. 855 i Nr 117, poz. 1228, z 2001 r. Nr 100, poz. 1081, Nr 106, poz. 1149, Nr 125, poz. 1371, Nr 128, poz. 1409 i Nr 129, poz. 1438 oraz z 2002 r. Nr 19, poz. 185, Nr 25, poz. 253 i Nr 135, poz. 1145) art. 52b otrzymuje brzmienie:

„Art. 52b. Użytkownik pojazdu mechanicznego lub innego urządzenia, który używa oleju opałowego do celów napędowych,
podlega karze grzywny do 500 zł.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 listopada 1990 r. o paszportach (Dz. U. z 1991 r. Nr 2, poz. 5, z 1997 r. Nr 114, poz. 739 oraz z 2002 r. Nr 62, poz. 557) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Wydania paszportu w kraju odmawia się na wniosek:
- 1) sądu prowadzącego przeciw osobie ubiegającej się o paszport postępowanie w sprawie karnej, postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe lub postępowanie cywilne,
  - 2) Prokuratora Generalnego w sprawie osoby ubiegającej się o paszport, co do której podjęto czynności związane z przejęciem ścigania o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione za granicą,
  - 3) organu prowadzącego przeciw osobie ubiegającej się o paszport postępowanie przygotowawcze lub wykonawcze w sprawie karnej o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 1998 r. Nr 102, poz. 650, Nr 145, poz. 946, Nr 155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1061, z 2000 r. Nr 9, poz. 117, Nr 70, poz. 816 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 84, poz. 908, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774 i Nr 137, poz. 1302) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 19 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nie była skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione umyślnie,”;

2) w art. 33 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoby fizyczne będące współnikami spółki, prowadzącej działalność w zakresie gier i zakładów wzajemnych, o których mowa w art. 5 ust. 1, przedstawiające sobą jedną setną kapitału, oraz osoby fizyczne będące członkami władz (zarządu, rady nadzorczej) spółki ubiegającej się o zezwolenie, a także osoby fizyczne zarządzające podmiotem lub reprezentujące podmiot ubiegający się o zezwolenie na urządzenie loterii fantowych i gry bingo fantowe powinny posiadać nienaganną opinię, w szczególności muszą przedstawić zaświadczenie, że nie były skazane za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione umyślnie.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640, z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776 i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104, z 1998 r. Nr 139, poz. 905 i Nr 161, poz. 1076, z 1999 r. Nr 50, poz. 499, Nr 57, poz. 596 i Nr 95, poz. 1100, z 2000 r. Nr 68, poz. 805 i Nr 105, poz. 1107, z 2001 r. Nr 12, poz. 92, Nr 39, poz. 459, Nr 56, poz. 580, Nr 63, poz. 639, Nr 80, poz. 858, Nr 90, poz. 995, Nr 106, poz. 1150 i Nr 122, poz. 1324, z 2002 r. Nr 19, poz. 185, Nr 41, poz. 365, Nr 86, poz. 794, Nr 153, poz. 1272, Nr 169,

poz. 1387, Nr 213, poz. 1800 i 1803 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 84, poz. 774, Nr 130, poz. 1188 i Nr 137, poz. 1302) uchyla się rozdział 4a.

Art. 6. W ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 i Nr 240, poz. 2055 oraz z 2003 r. Nr 60, poz. 535) po art. 69d dodaje się art. 69e w brzmieniu:

„Art. 69e. Kto składa fałszywe oświadczenie w celu wyłudzenia od Skarbu Państwa powszechnego świadectwa udziałowego, nieodpłatnie zbywanych akcji spółek należących do Skarbu Państwa, bonu prywatyzacyjnego lub innego świadczenia określonego w przepisach o prywatyzacji mienia Skarbu Państwa, do którego otrzymania nie jest uprawniony,

podlega karze grzywny albo karze pozbawienia wolności do roku, albo obu tym karom łącznie.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729, Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027, Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 107 oraz z 2003 r. Nr 111, poz. 1061) w art. 115 w § 13 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) sędzia, ławnik, prokurator, funkcjonariusz finansowego organu postępowania przygotowawczego lub organu nadrzędnego nad finansowym organem postępowania przygotowawczego, notariusz, komornik, kurator sądowy, osoba orzekająca w sprawach o wykroczenia lub w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy,”.

Art. 8. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852, Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 309 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) o występki – gdy osobą podejrzaną jest funkcjonariusz Straży Granicznej, Żandarmerii Wojskowej, finansowych organów postępowania przygotowawczego lub organów nadrzędnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego, w zakresie spraw należących do właściwości tych organów lub o występki popełnione przez tych funkcjonariuszy w związku z wykonywaniem czynności służbowych.”;

2) w art. 323 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu śledztwa prokurator, w razie istnienia podstaw określonych w art. 99 § 1 i art. 100 Kodeksu karnego lub w art. 43 § 1 i 2 oraz art. 47 § 3 Kodeksu karnego skarbowego, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku tytułem środka zabezpieczającego. Z takim wnioskiem prokurator może wystąpić również w wypadku umorzenia postępowania wobec niewykrycia sprawców przestępstwa, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, o ile przepisy przewidują orzeczenie przepadku.”;

3) w art. 434 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Określonego w § 1 zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego nie stosuje się w wypadkach określonych w art. 60 § 3 i 4 Kodeksu karnego lub w art. 36 § 3 Kodeksu karnego skarbowego oraz w wypadkach skazania z zastosowaniem art. 343 lub art. 387 Kodeksu postępowania karnego albo art. 156 Kodeksu postępowania skarbowego.”;

4) w art. 540a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) skazany, do którego zastosowano przepis art. 60 § 3 lub 4 Kodeksu karnego lub art. 36 § 3 Kodeksu karnego skarbowego, nie potwierdził w postępowaniu karnym ujawnionych przez siebie informacji.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557 i Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 121, poz. 1033 i Nr 200, poz. 1679 oraz z 2003 r. Nr 111, poz. 1061 i Nr 142, poz. 1380) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29a § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Osoba fizyczna, w stosunku do której działa domniemanie ustanowione w art. 45 § 4 Kodeksu karnego lub w art. 33 § 4 Kodeksu karnego skarbowego, może wnosić o wyłączenie z jego zakresu przedmiotów majątkowych, których łączna wartość według oszacowania organu egzekucyjnego nie przekracza przeciętnego sześciomiesięcznego dochodu tej osoby; wniosek o wyłączenie zgłasza się do tego organu.”;

2) w art. 29b § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Pozew przeciwko Skarbowi Państwa o obalenie domniemania ustanowionego w art. 45 § 4 Kodeksu karnego lub w art. 33 § 4 Kodeksu karnego skarbowego jest tymczasowo wolny od opłat sądowych, a w razie oddalenia powództwa powód jest obowiązany uiścić opłaty na zasadach ogólnych.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 i Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052) w art. 13 w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) o wykroczenia skarbowe oraz o przestępstwa skarbowe, z wyjątkiem spraw podlegających rozpoznaniu w postępowaniu zwyczajnym,”.

Art. 11. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Podmiot zbiorowy podlega odpowiedzialności, jeżeli popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego przez osobę, o której mowa w art. 3, zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym, nakazem karnym, prawomocnym wyrokiem o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności lub prawomocnym wyrokiem warunkowo umarzającym postępowanie albo prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu okoliczności wyłączających ściganie sprawcy.”;

2) w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Orzekając karę grzywny lub ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, sąd uwzględnia prawomocne orzeczenie o nałożeniu na podmiot zbiorowy odpowiedzialności posiłkowej za grzywnę lub przepadek orzeczone wobec osoby fizycznej, o której mowa w art. 3, za przestępstwo skarbowe.”;

3) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmiot zbiorowy podlega również odpowiedzialności na podstawie ustawy, jeżeli osoba, o której mowa w art. 3, popełniła przestępstwo skarbowe:

1) przeciwko obowiązkom podatkowym i rozliczeniom z tytułu dotacji lub subwencji, określone w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 58 § 2 i 3, art. 59 § 1-2, art. 59a § 1 i 2, art. 60 § 1-3, art. 61 § 1, art. 62 § 1-4, art. 63 § 1-3, art. 64 § 1, art. 65 § 1-3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i

2, art. 68 § 1, art. 69 § 1-3, art. 70 § 1-4, art. 71-72, art. 73 § 1, art. 74 § 1-3, art. 75 § 1 i 2, art. 76 § 1 i 2, art. 77 § 1 i 2, art. 78 § 1 i 2, art. 80 § 1-3, art. 82 § 1 oraz art. 83 § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

2) przeciwko obowiązkom celnym oraz zasadom obrotu z zagranicą towarami i usługami, określone w art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1-3, art. 87 § 1-3, art. 88 § 1 i 2, art. 89 § 1 i 2, art. 90 § 1 i 2, art. 91 § 1-3, art. 92 § 1 i 2, art. 93 § 1-3, art. 94 § 1 i 2 oraz w art. 95 § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

3) przeciwko obrotowi dewizowemu, określone w art. 97 § 1-3, art. 98 § 1, art. 99 § 1 i 2, art. 101 § 1, art. 102 § 1, art. 103 § 1, art. 104 § 1, art. 105 § 1, art. 106 § 1, art. 106a § 1, art. 106b § 1, art. 106c § 1, art. 106d § 1, art. 106i § 1 oraz art. 106j § 1 Kodeksu karnego skarbowego;

4) przeciwko organizacji gier losowych, gier na automatach i zakładów wzajemnych, określone w art. 107 § 1-3, art. 108 § 1 i 2 oraz art. 110 Kodeksu karnego skarbowego.”;

4) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. Do postępowania w sprawie odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego lub Kodeksu karnego skarbowego, o ile przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej. Nie stosuje się jednak przepisów Kodeksu postępowania karnego o oskarżycielu prywatnym, powodzie cywilnym, przedstawicielu społecznym, postępowaniu przygotowawczym, postępowaniach szczególnych oraz o postępowaniu

karnym w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych.”;

5) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. Do wykonania orzeczonej kary pieniężnej, przepadku, zakazów oraz podania wyroku do publicznej wiadomości stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu karnego wykonawczego lub Kodeksu karnego skarbowego dotyczące wykonania grzywny, przepadku, zakazów oraz podania wyroku do publicznej wiadomości, przy czym kara pieniężna jest płatna z przychodu podmiotu zbiorowego.”.

Art. 12. Przepisy niniejszej ustawy o przedawnieniu stosuje się także do czynów popełnionych przed jej wejściem w życie, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Art. 13. Czynności procesowe dokonane przed wejściem w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Art. 14. Wyłączony z mocy prawa od udziału w sprawie jest także sędzia, który brał udział w wydaniu postanowienia o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

Art. 15. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się także przy wykonywaniu orzeczeń, które stały się wykonalne przed dniem jej wejścia w życie.

Art. 16. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc przepisy wydane przed jej wejściem w życie, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.

Art. 17. W razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe, czy przepisy niniejszej ustawy, stosuje się tę ustawę.

Art. 18. Przepisy art. 54 § 1, 55 § 1, 56 § 1, 76 § 1, 86 § 1, 87 § 1, 88 § 1 i 92 § 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym w niniejszej ustawie, tracą moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 24 lipca 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 162, poz. 1569).

Art. 19. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń, ustawę z dnia 29 listopada 1990 r. o paszportach, ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, ustawę z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.

UZASADNIENIE

W 1999 r. przeprowadzono kompleksową i gruntowną kodyfikację Prawa karnego skarbowego. Uchwalony w dniu 10 września 1999 r. pierwszy polski Kodeks karny skarbowy wszedł w życie w dniu 17 października 1999 r. Podstawowe jego założenia i regulacje prawne sprawdziły się w dotychczasowej praktyce organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a także nie budzą zasadniczych zastrzeżeń teoretyków prawa.

W okresie przeszło 3 lat obowiązywania K.k.s dokonano kilku jego nowelizacji. Natomiast jest rzeczą bardzo charakterystyczną, że wśród tych nowelizacji nie było dotychczas nowelizacji dotyczącej bezpośrednio tego Kodeksu. Wszystkie one miały charakter nie tylko czysto doraźny i fragmentaryczny, a przede wszystkim były to nowelizacje pośrednie, spowodowane między innymi dynamiką zmian w różnych ustawach finansowych, dotyczących głównie spraw zaliczanych tradycyjnie do innego zakresu przedmiotowego. I tak, przeważająca większość tych częstych zmian odnosiła się do ogólnych zagadnień ustrojowo- organizacyjnych, a w bardzo wąskim zakresie także do szczegółowych kwestii procesowych, np.:

- a) nowa regulacja kasacji za przestępstwa skarbowe (ustawa z dnia 20 lipca 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy, Dz. U. Nr 62, poz. 717),
- b) odrębna regulacja kasacji za wykroczenia skarbowe (ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, Dz. U. Nr 106, poz. 1149),
- c) nowe przekształcenia w administracji celnej (ustawa z dnia 20 marca 2002 r. o przekształceniach w administracji celnej oraz o zmianie niektórych ustaw, Dz. U. Nr 41, poz. 365),

-
- d) powołanie Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, Dz. U. Nr 74, poz. 676),
  - e) zniesienie Generalnego Inspektora Celnego oraz liczne zmiany w ustawie o kontroli skarbowej (ustawa z dnia 7 czerwca 2002 r. o zniesieniu Generalnego Inspektora Celnego, o zmianie ustawy o kontroli skarbowej oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz. U. Nr 89, poz. 804).

Niestety, tego rodzaju cząstkowe i doraźne zmiany pierwotnego stanu prawnego, w dość bliskim otoczeniu K.k.s. z 1999 r., spowodowały bardzo wiele niespójności zewnętrznych i wewnętrznych w pochodnych przepisach karnoskarbowych.

Należy także podkreślić, że zupełnie niewielkie zmiany w przepisach materialnoprawnych dotyczyły jedynie problematyki części szczególnej K.k.s. Przykładowo, tylko nowe regulacje w prawie finansowym wywołały oczywistą konieczność dodatkowych zmian w odpowiednich przepisach karno-skarbowych, a mianowicie z uwagi na:

- a) uchylenie ustawy o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji (ustawa z dnia 29 czerwca 2000 r. o uchyleniu ustawy o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw, Dz. U. Nr 60, poz. 703),
- b) nowelizację opłaty skarbowej od czynności cywilnoprawnych (ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, Dz. U. Nr 86, poz. 959),
- c) nowelizację ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych (ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy, Dz. U. z 2001 r. Nr 11, poz. 82),
- d) wprowadzenie nowego prawa dewizowego (ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, Dz. U. Nr 141, poz. 1178),

-
- e) nowelizację ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (ustawa z dnia 4 grudnia 2002 r. zmieniająca ustawę o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, ustawę o oznaczaniu wyrobów znakami skarbowymi akcyzy oraz ustawę – Kodeks karny skarbowy, Dz. U. Nr 213, poz. 1803).

Najważniejszy jest jednak ten niesporny fakt, że dotychczasowe nowelizacje nie naruszyły ani ogólnych założeń ani swoistej struktury przepisów K.k.s. Oznacza to, że w 2003 r. istnieje konieczność i celowość jedynie etapowej (normatywnie porządkującej) nowelizacji K.k.s., tj. chodzi w szczególności o dostosowanie tego Kodeksu do zmienionych warunków otoczenia w imię takich wartości, jak adekwatność regulacji prawnych, czy też integracja systemu prawnego. Jakkolwiek ten projekt bezpośredniej nowelizacji K.k.s. zawiera dość liczne zmiany, to jednak ten sam fakt ilościowy nie uzasadnia jeszcze potrzeby opracowania już teraz projektu całkowicie nowej ustawy K.k.s. Taki ponowny, całościowy projekt byłby przedwczesny i to z kilku dodatkowych powodów. Po pierwsze, większość proponowanych zmian w projekcie ma raczej charakter techniczno-legislacyjny; w zasadzie jest prostą konsekwencją licznych i merytorycznych zmian prawnych w bliskim otoczeniu Prawa karnego skarbowego, tj. w prawie karnym powszechnym *sensu largo* i w prawie finansowym. Po drugie, planowane zmiany w bliskim otoczeniu K.k.s. nie zostały jeszcze zakończone. Wiele projektów (prezydenckie, rządowe i poselskie) znajduje się nadal w toku szerokich prac parlamentarnych. Niestety, aktualny w 2003 r. stan całego systemu prawa karnego *sensu largo* (różne niezgodności i niespójności merytoryczne, terminologiczne i redakcyjne), a głównie brak w roku 2003 pełnej nowelizacji całej kodyfikacji karnej dotyczącej przestępstw z 1997 r. (K.k., K.p.k. i K.k.w.), jak i pełnej kodyfikacji prawa wykroczeń (K.w. z 1971 r. w relacji do K.p.w. z 2001 r.), nie pozwala jeszcze na przyjęcie całkowicie sprawdzonych rozwiązań prawnych w nowelizacji K.k.s. Jest więc oczywiste, że przy okazji tej odrębnej, etapowej nowelizacji K.k.s. nie należy rozstrzygać spornych problemów obu wiodących kodyfikacji prawa karnego powszechnego. Po trzecie, również systemowe zmiany dotyczące naprawy finansów publicznych są jeszcze w toku intensywnych prac rządu i parlamentu.

Proponowane zmiany zawarte w niniejszym projekcie zostaną omówione szczegółowo według aktualnej systematyki przepisów K.k.s. W większości dotyczą one szeroko pojętej niespójności zewnętrznej i wewnętrznej K.k.s. Te poszczególne przypadki

---

rozpatrywane były zarówno przez pryzmat rozstrzygnięć merytorycznych (doktrynalnych), jak i przez pryzmat potrzeb użytkowników, w tym przede wszystkim nie będących w ogóle prawnikami. K.k.s. jest zespołem przepisów, których treścią zainteresowani są nie tylko fachowcy (wytrawni prawnicy), ale przede wszystkim szerokie rzesze obywateli, zwłaszcza podmioty gospodarcze (przedsiębiorcy). Właśnie ten postulat powszechnej dostępności niezwykle skomplikowanych przepisów Prawa karnego skarbowego jest niewątpliwie składnikiem pojęcia demokratycznego państwa prawnego.

TYTUŁ I. PRZESTĘPSTWA SKARBOWE I WYKROCZENIA SKARBOWE

DZIAŁ I. CZĘŚĆ OGÓLNA

Rozdział 1. Przepisy wstępne

1. Zgodnie z § 9 zasad techniki prawodawczej proponowana zmiana przepisu ogólnego art. 2 § 6 ma na celu dostosowanie ogólnej terminologii w zakresie wykroczeń skarbowych do bardziej poprawnych określeń używanych już tradycyjnie w ustawie podstawowej dla danej dziedziny spraw, tj. w prawie wykroczeń (art. 2 § 2 K.w. z 1971 r.).
2. Konieczność nowelizacji przepisu ogólnego w art. 3 § 4 wynika z ostatniej zmiany regulacji przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych przeciwko obrotowi dewizowemu (art. 97-106ł) dokonanej nową ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178). Niestety, w tej bazowej ustawie „głównej”, zawierającej także szczegółowe przepisy wprowadzające liczne zmiany w innych ustawach, w tym również i w K.k.s., pominięto całkowicie kwestię nowelizacji tego przepisu K.k.s.
3. Projektowana nowelizacja w art. 6 § 2 jest odpowiedzią na konkretne postulaty aktualnej praktyki. Proponowane sformułowanie ustawowe „wykorzystanie takiej samej sposobności” rozszerza ustawowe pole kryminalizacji na te typowe sytuacje, w których sprawca nie obejmuje wspólnym zamiarem wszystkich zachowań, a powtarza je motywowany, np. początkową bezkarnością. Konieczne i celowe jest dalsze utrzymanie ogólnej regulacji prawnej w art. 6 ze względu na istotną, swoistą

---

potrzebę jednoczynowości – np. w związku z typowo powtarzającymi się uszczupleniami należności publicznoprawnych lokującymi się poniżej ustawowego progu, rozgraniczającego typowe czyny tzw. przepołowione, tj. przestępstwo skarbowe od wykroczenia skarbowego; właśnie tylko obecna konstrukcja prawna pozwala przekroczyć ów ustawowy próg poprzez zsumowanie ustawowych znamion ilościowych poszczególnych zachowań sprawcy. Racjonalne wydaje się również dalsze doprecyzowanie używanego dotąd terminu ustawowego „kilku miesięcy”; proponowane nowe brzmienie zgodne jest z postulatami organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

4. Zgodnie z § 9 zasad techniki prawodawczej proponowana w projekcie zmiana w art. 7 § 1 lepiej odpowiada istocie klasycznej konstrukcji tzw. kumulatywnego zbiegu przepisów. Natomiast projektowana zmiana w art. 7 § 2 ma także na celu systemowe dostosowanie stylistyki tego przepisu do podstawowego sformułowania ustawowego, które zostało już użyte w kodeksie wiodącym dla danej dziedziny spraw (art. 11 § 3 K.k. z 1997 r.).
5. Projektowana zmiana w art. 9 § 3 ma na celu uczynienie przepisu bardziej dokładnym i zrozumiałym dla jego adresatów. Nie zawęża to wcale pola kryminalizacji, a raczej akcentując bardziej dokładnie typowy charakter więzi łączącej określone podmioty – czyni je wyraźnie przedmiotem regulacji prawnej w K.k.s.; intencją tego specjalnego sprawcy nie jest tutaj jakiegokolwiek naruszanie zasad racjonalnego gospodarowania, lecz tylko zamach na konkretną sferę interesów finansów publicznych.
6. Proponowana zmiana w art. 11 § 2 polega na wprowadzeniu możliwości, przy stwierdzeniu ograniczonej poczytalności sprawcy czynu zabronionego, odstąpienia przez sąd także od wymiaru środka karnego przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej. Wyłączenie spod regulacji ogólnej z art. 11 § 2 środków karnych określonych w art. 22 § 2 pkt 4 i 4a nie znajduje już żadnego uzasadnienia, zwłaszcza z uwagi na całkowicie nową treść wiodącego przepisu art. 33.

-
7. Proponowana zmiana w art. 14 jest w szczególności konsekwencją rezygnacji we wszystkich przepisach K.k.s. z określania przez sąd lub organ postępowania przygotowawczego obowiązku uiszczenia przez sprawcę przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego należności publicznoprawnej jedynie „narażonej” na jej uszczuplenie.
  8. Projektowana zmiana w art. 15 § 2 i 4 rozszerza zakres stosowania tych przepisów ogólnych nie tylko na poszczególne wypadki stosowania swoistych środków karnych w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów (art. 22 § 2 pkt 3, art. 47 § 2 pkt 3) oraz ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej (art. 22 § 2 pkt 4a), lecz także na wypadki stosowania obowiązku uiszczenia przez sprawcę równowartości pieniężnej przedmiotów podlegających przypadkowi m.in. jako elementu składowego instytucji czynnego żalu (art. 16 § 2) bądź dobrowolnego poddania się odpowiedzialności (art. 17 § 1 pkt 3).

Rozdział 2. Zaniechanie ukarania sprawcy

9. Proponowane zmiany regulacji czynnego żalu po popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego (art. 16) mają przede wszystkim na celu dalsze doprecyzowanie przesłanek ustawowych stosowania tej instytucji oraz usunięcia zbędnych wątpliwości w zakresie jej materialnoprawnych konsekwencji (między innymi z uwagi na fakt pojawienia się w wiodącej kodyfikacji karnej z 1997 r. nowego pojęcia „środka karnego” w miejsce dotychczasowej nazwy „kary dodatkowej”). Z kolei, zmiana w § 3 jest konsekwencją ogólnej zasady konstytucyjnej (art. 42 ust. 3 Konstytucji RP), a także bieżących zmian wprowadzonych przez ustawę z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155). Proponowane zmiany w § 6 polegają z jednej strony na lepszym doprecyzowaniu przesłanek ustawowych korzystania z instytucji czynnego żalu (zmiana w pkt 2 §

-
- 6), z drugiej zaś strony, na dalszym rozszerzeniu przesłanek ustawowych wyłączających dopuszczalność stosowania dobrodziejstwa czynnego żalu wobec tzw. sprawcy kierowniczego i sprawcy polecającego. Te szczegółowe zmiany wynikają z potrzeb aktualnej praktyki.
10. Projektowana zmiana w art. 17 § 1 pkt 1 ma także na celu dalsze doprecyzowanie przesłanek ustawowych stosowania środka karnego w postaci dobrowolnego poddania się odpowiedzialności poprzez wyraźne stwierdzenie, że jednym z warunków udzielenia przez sąd zezwolenia jest uiszczenie przez sprawcę jedynie całości wymagalnej należności publicznoprawnej (jeżeli w związku z popełnionym czynem zabronionym nastąpiło uszczuplenie tej należności). Natomiast proponowana zmiana w art. 17 § 2 pkt 3 ma jedynie charakter stylistyczny. Z kolei, proponowana przez projekt zmiana w art. 17 § 1 pkt 4 pozwala na uzależnienie udzielenia przez sąd zgody na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności od uiszczenia przez sprawcę rzeczywistych kosztów postępowania, które niekiedy, np. w sprawach karnych celnych, mogą być znacznie wyższe od tych typowo zryczałtowanych.
11. Projektowana zmiana przepisu w art. 18 § 1 pkt 1 wyłącza dopuszczalność orzeczenia przez sąd tytułem kary grzywny kwoty niższej niż ta, która faktycznie została uiszczona przez sprawcę. Z kolei, proponowana nowelizacja w art. 18 § 2 jest kolejną konsekwencją ogólnej zasady konstytucyjnej (art. 42 ust. 3 Konstytucji RP) orzekania przez sąd o udzieleniu zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności tylko wyrokiem, a nie jak dotychczas – także postanowieniem. Ponadto przepis wyraźnie odwołuje się do aktualnej regulacji prawnej instytucji Krajowego Rejestru Karnego (ustawa z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, Dz. U. Nr 50, poz. 580, z późn. zm.).
12. Proponowana zmiana w art. 19 § 1 pkt 1 uzasadniona jest wprowadzonym przez projekt systemowym podwyższeniem za niektóre przestępstwa skarbowe górnej granicy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności z 3 do 5 lat. Z kolei, projekt nowelizacji w art. 19 § 2 jest konsekwencją przyjętej generalnie w K.k.s. (art. 14) zasady rezygnacji z wymogu uiszczenia przez sprawcę przestępstwa

---

skarbowego lub wykroczenia skarbowego jedynie „narażonej” na uszczuplenie należności publicznoprawnej (w wyniku popełnionego czynu zabronionego).

Rozdział 3. Przesłpstwa skarbowe

13. Proponowana zmiana w art. 20 § 1, 2 i 6 odpowiada postulatowi szerszego zastosowania na gruncie Prawa karnego skarbowego typowych rozwiązania części ogólnej Kodeksu karnego. W szczególności, przewiduje się bardziej precyzyjne określenie zakresu stosowania podstawowych przepisów części wojskowej Kodeksu karnego do żołnierzy, którzy dopuścili się przestępstwa skarbowego. W rezultacie, projekt wprowadza także zmiany odnośnie do granic ustawowego wymiaru swoistej kary aresztu wojskowego. Wprowadzenie powyższych zmian dyktowane jest odrębnymi regulacjami K.k.s.
14. Proponowana w art. 22 § 2 pkt 4 zmiana dotychczasowego określenia ustawowego „przepadek osiągniętych korzyści majątkowych” na nowe określenie ustawowe „przepadek korzyści majątkowej” lepiej odpowiada – ze względów systemowych – nowej konstrukcji prawnej środka karnego o charakterze dolegliwości ekonomicznej uregulowanego bardzo szczegółowo w art. 33. W tej sytuacji projekt przewiduje uzupełnienie dotychczasowego katalogu środków karnych o nowy środek w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej (art. 22 § 2 pkt 4a). Zmiana ta jest konsekwencją kompleksowych zmian podstawowego przepisu art. 33, w którym szczegółowo uregulowane zostały zarówno przesłanki, jak i konsekwencje stosowania tego nowego środka karnego dolegliwości ekonomicznej.
15. Projektowana zmiana w art. 23 § 2 i 3 jest konsekwencją aktualnych zmian legislacyjnych wprowadzonych w ostatniej noweli z dnia 10 stycznia 2003 r. do K.p.k. z 1997 r., a także dodatkowej zmiany szczegółowej w Prawie pracy, zgodnie z konstytucyjną zasadą art. 65 ust. 4 Konstytucji RP. Przede wszystkim, ta szczegółowa zmiana wiąże się z odrębną regulacją przejściową zawartą w przepisie art. 25 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679).

-
16. Odmienne niż dotychczas, projekt przewiduje obligatoryjne stosowanie instytucji odpowiedzialności posiłkowej (art. 24). Ta konieczna i celowa zmiana zwiększa dotychczasową skuteczność dodatkowego zabezpieczenia ochrony uzasadnionych interesów finansów publicznych. Pozostałe proponowane zmiany art. 24 mają charakter techniczno-legislacyjny.
  17. Projektowana zmiana w art. 25 § 3 pkt 2 wypełnia dotychczas istniejącą lukę prawną poprzez konieczne rozszerzenie katalogu przypadków, w których nie wygasa odpowiedzialność posiłkowa podmiotu trzeciego (tj. także w sytuacji, gdy nie został wykonany środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów).
  18. Proponowana zmiana przepisu art. 26 § 1 polega na koniecznym rozszerzeniu jego zakresu ustawowego o środek karny „przepadku korzyści majątkowej”, a także o nowy środek karny „ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej”. Natomiast propozycja nowelizacji art. 26 § 2 jest konsekwencją systemowej rezygnacji w K.k.s. (art. 14) z dopuszczalności określania przez sąd, przy wymiarze kary ograniczenia wolności, obowiązku uiszczenia przez skazanego należności publicznoprawnej jedynie „narażonej” na uszczuplenie (w wyniku popełnionego przestępstwa skarbowego). W każdym przypadku, gdy mamy do czynienia jedynie z „narażeniem” interesów finansów publicznych na uszczuplenie, nie wydaje się racjonalne zobowiązanie skazanego do uiszczania kwoty odpowiadającej jedynie tej potencjalnej należności publicznoprawnej „narażonej” na uszczuplenie. Z kolei, nowelizacja w § 3 ma na celu ustawowe ograniczenie stosowania dobrodziejstwa z § 3 do racjonalnych granic objętych swoistą instytucją nadzwyczajnego obostrzenia wymiaru kary.
  19. Z uwagi na liczne zmiany w sankcjach karnych części szczególnej K.k.s., projekt w konsekwencji przewiduje systemowe podwyższenie górnej granicy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności z 3 do 5 lat (art. 27). Uzasadnione jest to aktualnymi względami kryminalno-politycznymi, tj. koniecznością zwiększenia skuteczności zwalczania niektórych najgroźniejszych przestępstw skarbowych na tle współczesnych tendencji rozwojowych prawa karnego gospodarczego.

-
20. Również proponowana zmiana w art. 28 § 2 jest oczywistą konsekwencją systemowego podwyższenia z 3 do 5 lat górnej granicy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności za niektóre poważne przestępstwa skarbowe w części szczególnej K.k.s. na tle swoistej przesłanki nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 38 § 2.
21. Proponowana zmiana w art. 29 polegająca na zastąpieniu dotychczasowych wyrazów ustawowych „może objąć” nowym określeniem „obejmuje” ma na celu uniknięcie, pojawiających się w praktyce na tle dotychczasowego sformułowania, zbędnych wątpliwości interpretacyjnych. Wszakże sugerowało ono błędnie, że w K.k.s. orzekanie przypadku przedmiotów jest zawsze li tylko fakultatywne. Druga projektowana zmiana przepisu art. 29 ma na celu dalsze doprecyzowanie ustawowego zakresu przedmiotów określonych w art. 29 pkt 4.
22. Projekt przewiduje konieczne zmiany przepisu art. 30. Proponowana korekta przepisu w art. 30 § 1 ma na celu wyraźne podkreślenie faktu, że przypadek przedmiotów stanowi środek karny, który – zgodnie z art. 46 Konstytucji RP – orzeka wyłącznie sąd. Z kolei, projektowana zmiana w art. 30 § 2 polega na zaakcentowaniu obligatoryjności orzekania przypadku przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1-3 w zakresie przestępstw skarbowych przeciwko obowiązkom podatkowym i rozliczeniom z tytułu dotacji lub subwencji. Stosownie do proponowanej zmiany w art. 30 § 4 obligatoryjnemu przypadkowi przedmiotów, w zakresie przestępstw skarbowych przeciwko obrotowi dewizowemu, będą podlegały – zgodnie z aktualnym prawem dewizowym z 2002 r. – obok wartości dewizowych, także krajowe środki płatnicze. W końcu, propozycja nowelizacji w art. 30 § 5 uzasadniona jest nieprecyzyjnością dotychczasowej terminologii prawa finansowego.
23. W art. 31 proponuje się całkowitą rezygnację z wywołującego w praktyce zbędne wątpliwości interpretacyjne określenia ustawowego „przedmioty stanowiące przedmiot przestępstwa skarbowego” (§ 1). Z kolei, konsekwencją wprowadzenia proponowanej zmiany w art. 31 § 2 jest rozszerzenie ustawowego zakresu zakazu orzekania przypadku przedmiotów na sytuacje, gdy sprawca uzyskał przedmiot podlegający przypadkowi w drodze czynu zabronionego nie będącego

---

„przestępstwem” lub „wykroczeniem”, np. z uwagi na stan niepoczytalności sprawcy czynu zabronionego.

24. Proponowana zmiana w art. 32 § 1 zmierza do dokładnego i jednoznacznego rozstrzygnięcia, czy dopuszczalne jest orzeczenie środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej równowartości przedmiotów podlegających przepadkowi w tej typowej sytuacji, gdy niemożność orzeczenia ich przepadku dotyczy tylko części przedmiotów (§ 1). Po drugie, dodany § 4 wskazuje teraz wyraźnie, że uiszczona przez sprawcę kwota pieniężna przechodzi na rzecz Skarbu Państwa.
25. Projekt przewiduje istotne zmiany środka karnego przepadku korzyści majątkowej pochodzącej z popełnienia przestępstwa skarbowego. Proponowana regulacja nawiązuje do wiodącego przepisu art. 45 K.k. z 1997 r. (w brzmieniu ustalonym w kolejnych jego nowelizacjach z 2000 r. i 2003 r.). Niektóre odrębności karno-skarbowej konstrukcji prawnej określonej w art. 33 K.k.s. z 1999 r. dotyczą między innymi podstawowej relacji przepadku przedmiotów do ich równowartości. W szczególności, w miejsce przepadku równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa proponuje się instytucję ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej, co na gruncie Prawa karnego skarbowego bardziej harmonizuje ze środkiem karnym z art. 22 § 2 pkt 3. Praktycznym ułatwieniem w stosowaniu środka karnego o charakterze dolegliwości ekonomicznej z art. 33 będzie przewidziane w proponowanym § 3 tzw. procesowe ułatwienie dowodowe co do pochodzenia korzyści majątkowych z popełnienia przestępstwa skarbowego. Postulatom aktualnej praktyki odpowiada też regulacja proponowana w § 4 art. 33. Stanowić może ona bardziej skuteczne narzędzie w przeciwdziałaniu występującemu obecnie zjawisku, polegającemu na tym, że sprawca przestępstwa skarbowego, w celu uniemożliwienia orzeczenia środka karnego przepadku korzyści majątkowej, przenosi na podmiot trzeci składniki swego majątku. Z kolei, proponowany § 5 art. 33 reguluje kwestię orzekania środka karnego przepadku korzyści majątkowej w sytuacji, gdy jest ona objęta współwłasnością. Wreszcie, projektowany przepis art. 33 § 6 przewiduje zasadę pierwszeństwa praw podmiotów trzecich przed orzeczeniem środka karnego przepadku korzyści majątkowej na rzecz Skarbu Państwa.

-
26. Proponowana w projekcie zmiana w zakresie środka karnego z art. 34 § 2 polega na dostosowaniu ustawowego katalogu czynów zabronionych stanowiących przestępstwa skarbowe do ostatnich zmian w zakresie przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych przeciwko obrotowi dewizowemu, wprowadzonych nową ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178). Tym samym likwiduje się aktualne niespójności wewnętrzne K.k.s. spowodowane przez tę bazową ustawę „główną”.
27. Projektowane zmiany w art. 36 polegają przede wszystkim na dalszym rozszerzeniu o nowe środki karne (przepadek korzyści majątkowej oraz ściągnięcie jej równowartości pieniężnej) ustawowego katalogu tych środków, jakie może orzec sąd stosując instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary. Poza tym, wprowadzono obligatoryjność orzekania nadzwyczajnego złagodzenia kary w ramach swoistej instytucji tzw. małego świadka koronnego (art. 36 § 3), a także – z uzasadnionych względów aksjologicznych – rozszerzono zakres wyłączeń stosowania tej instytucji nadzwyczajnego wymiaru kary.
28. Projekt przewiduje dość istotne zmiany regulacji podstaw nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 37. Przede wszystkim, proponuje się wprowadzenie obligatoryjności stosowania instytucji nadzwyczajnego obostrzenia kary (§ 1), a także istotną zmianę regulacji tzw. wieloczynowego ciągu przestępstw skarbowych (art. 37 § 1 pkt 3). Kierując się względami typowej praktyki aktualnego prawa karnego skarbowego, projekt, po pierwsze, rezygnuje z dotychczas nieprecyzyjnego wymogu ustawowego, aby przestępstwa skarbowe były popełniane „w podobny sposób”, a także, po drugie, zastępuje specjalistyczne kryterium w powszechnie przyjętym znaczeniu „krótkie odstępy czasu” (*nota bene* sformułowanie występujące również w ramach tzw. jednoczynowego czynu ciągłego z art. 6 § 2) nowym sformułowaniem ustawowym „a odstępy czasu pomiędzy nimi nie są długie”. Ta ostatnia zmiana wyraźnie podkreśla, że chodzi o okresy czasu dłuższe niż w przypadku tzw. jednoczynowego czynu ciągłego z art. 6 § 2. Wszakże, zgodnie z § 10 zasad techniki prawodawczej do oznaczania jednolitych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami. Z kolei, proponowana zmiana w art. 37 § 1 pkt 7 ma charakter

---

koniecznej korekty gramatycznej. Wreszcie, projektowana zmiana w art. 37 § 2 ma na celu uniknięcie pojawiających się w praktyce zbędnych wątpliwości interpretacyjnych.

29. Proponowana zmiana w art. 38 odpowiada aktualnym kierunkom polityki kryminalnej przyjętym na tle systemu prawa karnego powszechnego *sensu largo*.
30. Projektowana zmiana w art. 39 wychodzi naprzeciw konkretnym postulatом aktualnej praktyki; brak dotychczasowego mechanizmu wymiaru kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa skarbowe i przestępstwa „pospolite” (nieskarbowe) prowadził do skomplikowanych zabiegów interpretacyjnych, łącznie z dolegliwymi i wysoce przypadkowymi konsekwencjami karnoprawnymi. Wybór prostego mechanizmu opisanego w K.k.s., uzupełnionego o wąską i wyspecjalizowaną recepcję, jest bardziej racjonalny ze względu na jego większą elastyczność dla praktyki sądowej.
31. Projektowana zmiana w art. 41 § 1 polega na koniecznym podwyższeniu, w porównaniu z dotychczas recypowaną regulacją art. 66 § 2 K.k., górnej granicy ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności (do 5 lat), przy której dopuszczalne będzie także orzekanie probacyjnego środka karnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego. Przewidziana w projekcie zmiana przepisu § 2 art. 41 jest systemową konsekwencją rezygnacji z określania przez sąd obowiązku uiszczenia przez sprawcę przestępstwa skarbowego jedynie „narażonej” na uszczuplenie należności publicznoprawnej, co wynika z podstawowej zasady kodeksowej zawartej w art. 14.
32. Projekt w dodanym art. 41a przewiduje własną regulację kryteriów stosowania probacyjnego środka karnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec typowego sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5, a także dłuższy okres próby i obligatoryjny dozór. To nowe ujęcie jest bardziej spójne zewnętrznie do wiodących przepisów ogólnych K.k. z 1997 r.
33. Podobnie proponowane zmiany w art. 42 polegają na autonomicznej regulacji kryteriów stosowania probacyjnego środka karnego w postaci warunkowego zwolnienia wobec typowego skazanego określonego

---

w art. 37 § 1 pkt 2 i 5. Uzasadnieniem projektowanej zmiany są względy na spójność zewnętrzną do wiodących przepisów ogólnych z K.k. z 1997 r.

34. Projektowane zmiany w art. 43 stanowią odpowiedź na konkretne postulaty aktualnej praktyki co do wyraźnego uregulowania podstaw prawnych orzekania przypadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego także wtedy, gdy postępowanie w sprawie karnej skarbowej zostało umorzone wobec niewykrycia sprawcy.
35. Projektowane zmiany w art. 44 polegające na wydłużeniu terminów przedawnienia uwzględniają konkretne potrzeby aktualnej praktyki, jak i odpowiadają współczesnym wymaganiom polityki kryminalnej. Dodanie przepisu § 7 art. 44 uzasadnione jest rezygnacją z recepcji art. 104 § 1 zdanie pierwsze K.k. z 1997 r. w zakresie przestępstw skarbowych. Bezpośrednią przyczyną tej legislacyjnej zmiany była doraźna regulacja art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287). Dopiero ta autonomiczna regulacja z art. 44 § 7 jest jednolita i merytorycznie spójna wewnątrznie także w zakresie wykroczeń skarbowych (art. 51 § 1).
36. Również proponowana zmiana w art. 45 polega na autonomicznej regulacji kwestii przedawnienia wykonania środków zabezpieczających orzeczonych za przestępstwo skarbowe.

Rozdział 4. Wykroczenia skarbowe

37. Propozycja nowelizacji art. 47, poza stylistyką przepisu, polega przede wszystkim na wprowadzeniu kolejnej podstawy materialnoprawnej orzekania przypadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego, co wiąże się ze skreśleniem przepisu procesowego art. 137 § 2 pkt 2 oraz dodaniem art. 138 § 6. Ta nowa regulacja zapewni w praktyce znacznie szersze stosowanie najbardziej uproszczonego trybu mandatowego – bez naruszania zasady konstytucyjnej (art. 46 Konstytucji RP) – w tych przypadkach, gdy za dane wykroczenie skarbowe grozi także przypadek przedmiotów. Projekt, odpowiadając na konkretne potrzeby

---

aktualnej praktyki, przewiduje odpowiednie stosowanie zmienionych przepisów art. 31 § 4 oraz art. 32 do środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów.

38. Projektowana zmiana w art. 48 jest konsekwencją merytorycznych zmian wprowadzonych nowelą z dnia 10 stycznia 2003 r. do K.p.k. z 1997 r. oraz – zgodnie z art. 65 ust. 4 Konstytucji RP – nowelizacji definicji zawartych w prawie pracy (ustawa z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, Dz. U. Nr 200, poz. 1679). Projekt wyraźnie podkreśla, że mandatem karnym nie „wymierza się”, lecz „nakłada się” karę grzywny. Ta systemowa zmiana uzasadniona jest wynikającym z Konstytucji RP zastrzeżeniem, że wymiar sprawiedliwości sprawują w Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie sądy (art. 175 ust. 1).
39. Projektowane zmiany w art. 49 aktualizują zakres przedmiotowy orzekania przypadku przedmiotów na tle różnych wykroczeń skarbowych, a także wyraźnie wyłączają możliwość orzekania środka przewozowego w postaci tzw. narzędzia czynu zabronionego, chyba że ten środek przewozowy został specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.
40. Zmiany w art. 50 podyktowane są swoistą potrzebą rozszerzenia zakresu swobody organów wymiaru sprawiedliwości w orzekaniu kar i środków karnych wobec sprawców wykroczeń skarbowych, a także koniecznością wyraźnego określenia swoistych zasad stosowania kar i środków orzeczonych w razie realnego zbiegu wykroczeń skarbowych.
41. Projektowane zmiany w ramach przepisu art. 51 mają na celu zapewnienie jego merytorycznej spójności wewnętrznej do zmodyfikowanej treści art. 44 w zakresie przestępstw skarbowych oraz dalsze zwiększenie stopnia restryktywności omawianej instytucji przez między innymi wydłużenie terminu przedawnienia wykonania kary lub środka karnego, a także wprowadzenie nowej regulacji prawnej w postaci przedawnienia wykonania środka zabezpieczającego.

-
42. Proponowana zmiana w art. 52 § 4 ma na celu wypełnienie dotychczas istniejącej luki w pozytywnej regulacji K.k.s. w razie przedawnienia wykonania kary grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego.

Rozdział 5. Objasnienie wyrażeń ustawowych

43. Projektowane zmiany w art. 53 są dość liczne, choć mają różny charakter:
- a) proponowana zmiana w § 1 ma za zadanie wyeliminowanie niejednokrotnie nieprzemyślanych regulacji prawnofinansowych o charakterze pozakodeksowym (typowy przykład zawiera art. 3 projektu), zaś w większym jeszcze stopniu rozstrzygnięcie istotnych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących racjonalności stosowania wówczas do poszczególnych zachowań sprawcy przepisów części ogólnej K.k. z 1997 r. albo K.k.s. z 1999 r.,
  - b) proponowana zmiana w § 3 i 4 wymuszona została nowelizacją uregulowań prawa pracy zgodnie z art. 65 ust. 4 Konstytucji RP,
  - c) proponowana zmiana w treści § 13 ma na celu systemowe dostosowanie jej do wiodącej definicji legalnej zawartej w K.k. z 1997 r. i rezygnację z nadmiernej kazuistyki zgodnie z § 5 zasad techniki prawodawczej,
  - d) proponowana zmiana jest konsekwencją nowelizacji prawa pracy stosownie do art. 65 ust. 4 Konstytucji RP,
  - e) proponowana zmiana w § 17 ma na celu stworzenie możliwości odrębnej regulacji omawianej kwestii w różnych sytuacjach, gdy jest to uzasadnione specyfiką wyspecjalizowanych działów systemu prawa finansowego,
  - f) proponowana nowelizacja w § 20 zmierza do pełnego ujednolicenia definicji legalnej uniwersalnego pojęcia w systemie prawa karnego *sensu largo*. Natomiast proponowana zmiana w § 21 ma na celu ograniczenie wątpliwości

---

interpretacyjnych co do zakresu zawartych tam poszczególnych elementów składowych zbiorczej definicji legalnej „księgi”,

- g) proponowana zmiana w § 26 zmierza do usunięcia zbędnych wątpliwości interpretacyjnych dotychczasowej definicji legalnej, związanej ze zbyt szerokim rozumieniem wieloznacznego pojęcia „przedmiotu” czynu zabronionego, a także wprowadza nowe syntetyczne sformułowanie ustawowe „innego uprawnionego podmiotu”,
- h) proponowana zmiana w § 29 ma na celu większą przejrzystość i skuteczność regulacji w zakresie stosowania obowiązku uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej na podstawie przepisów ogólnych K.k.s., a także zharmonizowanie jej z treścią różnych ustawowych znamion zawartych w poszczególnych typowych dyspozycjach karnych w części szczególnej K.k.s.,
- i) projektowana zmiana w § 30 ma na celu uniknięcie w praktyce zbędnych wątpliwości interpretacyjnych, zwłaszcza na tle typowego przestępstwa podatkowego z art. 76,
- j) proponowana zmiana w § 33 jest konsekwencją merytorycznej zmiany stanu prawnego w zakresie nowych regulacji obrotu z zagranicą towarami i usługami. Niestety, te bazowe ustawy „główne” nie dokonały jednoczesnej korekty § 33 art. 53,
- k) proponowana zmiana polegająca na dodaniu § 33a prowadzi do bardziej precyzyjnego określenia pojęcia wartości towaru; chroniąc sferę prawa celnego usuwa nieracjonalną konieczność relatywizowania tej wartości do realiów obrotu krajowego,
- l) proponowana nowelizacja w § 34 wymuszona została wejściem w życie nowych uregulowań prawnych dotyczących sfery prawa dewizowego na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. (Dz. U. Nr 141, poz. 1178), niestety także z licznymi usterkami w skorygowanym dopiero teraz art. 53 § 34,
- ł) proponowane zmiany w § 37 i 38 stanowią konsekwencje systemowych zmian wprowadzonych ostatnimi nowelizacjami K.p.k. z 1997 r.,

-
- m) z uwagi na liczne zmiany ustrojowo-organizacyjne w strukturach różnych organów finansowych, proponowane zmiany w § 39 usuwają dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne dotyczące praktycznej możliwości rozgraniczenia różnych pionów kontroli instancyjnej na tym etapie postępowania w sprawach karnych skarbowych,
- n) proponowane dodanie § 39a służy także temu samemu celowi nowelizacji w zakresie niefinansowych organów postępowania przygotowawczego.

DZIAŁ II. CZĘŚĆ SZCZEGÓLNA

Rozdział 6. Przesłpstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko obowiązkowi podatkowemu i rozliczeniom z tytułu dotacji lub subwencji

- 44 – 46. Wskazane tutaj zmiany w dyspozycjach karnych służą w szczególności objęciu w przyszłości analogiczną ochronę karnoskarbową instytucji finansowych Unii Europejskiej. Poza tym, zmiany w sankcjach karnych służą postulowanemu przez wzgląd na wymogi aktualnej polityki kryminalnej racjonalizacji represji karnej za niektóre najgroźniejsze przestępstwa skarbowe. Natomiast dodanie w art. 54 § 4 ma na celu pełne zabezpieczenie interesów fiskalnych państwa przed stratami wynikającymi z niepłacenia podatku akcyzowego, w szczególności przy używaniu oleju opałowego do celów napędowych. Przyjęta konstrukcja przepisu pozwala na ściganie wszystkich osób biorących udział w procedurze zmiany przeznaczenia wyrobu akcyzowego, w tym także pośredników.
47. Projektowana zmiana polegająca na skreśleniu w art. 58 § 1 jest oczywistą konsekwencją tego, że instytucja opłaty skarbowej od czynności cywilnoprawnej przestała istnieć (z uwagi na art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, Dz. U. Nr 86, poz. 959); ochronę stosownych obowiązków finansowych zapewniają obecnie poszczególne dyspozycje syntetyczne z karno-podatkowego rozdziału 6.

-
48. Dodanie w art. 59 nowej odmiany typu podstawowego czynu zabronionego służy objęciu kryminalizacją także tych zachowań sprawcy cechujących się istotnym stopniem społecznej szkodliwości czynu. Zmiana dokonana w § 3 ma charakter czysto redakcyjny.
  49. Projekt poprzez dodanie art. 59a zmierza do objęcia kryminalizacją tych nowych zachowań, związanych ze zmianami w otoczeniu prawnofinansowym, które poprzednio zostały błędnie zlokalizowane poza K.k.s., tj. w rozdziale 4a ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (zob. art. 3 projektu).
  50. Nowelizacja art. 60 ma na celu doprecyzowanie dotychczasowych wypowiedzi normatywnych oraz dalszą racjonalizację wewnętrznej struktury przepisu karnego.
  51. Projektowana zmiana w art. 62 § 1 i 3 ma na celu doprecyzowanie aktualnego brzmienia przepisu karno-skarbowego do aktualnego stanu prawa podatkowego oraz dalszą racjonalizację jego struktury, będącej odpowiedzią na konkretne postulaty praktyki.
  52. Proponowana zmiana w art. 65 § 1 i 2 uzasadniona jest między innymi tym, że dotychczasowe brzmienie przepisu stwarzało w praktyce zbędne wątpliwości interpretacyjne; postulowana nowelizacja ma na celu ich ostateczne usunięcie.
  53. Proponowana zmiana w art. 66 § 1 ma na celu systemową spójność wewnętrzną brzmienia tego przepisu z treścią art. 63 § 1.
  54. Projektowana zmiana w art. 67 § 1 i 2 jest konsekwencją przewidzianej w projekcie systemowej zmiany wysokości ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności. Z kolei, proponowana zmiana w art. 67 § 3 ma na względzie doprecyzowanie stopnia regresji karania w zakresie następstw prawnokarnych, jakie uzyskuje pozytywnie zmotywowany sprawca czynu zabronionego.
  55. Również proponowana nowelizacja w art. 68 § 1 pkt 2 ma na celu systemową spójność wewnętrzną brzmienia tego przepisu z treścią art. 63 § 2.

-
56. Projektowana zmiana w art. 70 § 1 uzasadniona jest aktualnymi względami polityki kryminalnej, zaś zmiana w § 4 art. 70 stanowi odpowiedź na konkretne postulaty praktyki, albowiem określenie czynności sprawczej zawarte w tym przepisie okazało się niepełne.
57. Projektowana zmiana w art. 74 § 1 ma na celu usunięcie zbędnych wątpliwości interpretacyjnych powstałych na styku z podobną normą art. 60 § 2.
58. Proponowana zmiana brzmienia w art. 76 § 1 zmierza między innymi do rozszerzenia potencjalnego pola ochrony karnej skarbowej (w szczególności na instytucje finansowe Unii Europejskiej) oraz dostosowanie obecnej redakcji dyspozycji karnej do wymogów stawianych przez obowiązujące prawo finansowe; ponadto chodzi o systemowe doprecyzowanie sfery oddziaływania sankcji karnej za to wyjątkowo groźne przestępstwo podatkowe.
59. Projektowana zmiana w art. 77 jest konsekwencją przewidzianej w projekcie systemowej zmiany wysokości ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności (§ 1) oraz ma na względzie doprecyzowanie stopnia regresji karania w zakresie następstw prawnokarnych, jakie uzyskuje pozytywnie zmotywowany sprawca czynu zabronionego (§ 4).
60. Projektowana zmiana w art. 78 jest konsekwencją przewidzianej w projekcie systemowej zmiany wysokości ustawowego zagrożenia karą pozbawienia wolności (§ 1) oraz ma na celu doprecyzowanie wypowiedzi zawartych w hipotezach obu typów czynów zabronionych (§ 2 i 3).
61. Proponowana zmiana polegająca na dodaniu w art. 79 nowego § 2 jest odpowiedzią na konkretne postulaty aktualnej praktyki; faktyczna uciążliwość określonego w nowym przepisie zachowania sprawcy wymaga posłużenia się także sankcją karną za wykroczenie skarbowe.
62. Projektowana zmiana w art. 81 § 1 pkt 1 polega na objęciu sankcją karną nie tylko samego zaniechania sprawcy, lecz także jego nierzetelnego zachowania się.

-
63. Proponowana zmiana w art. 83 stanowi w szczególności odpowiedź na konkretne postulaty aktualnej praktyki, zmierzające m.in. do celowego odblokowania stosowania najbardziej uproszczonego trybu mandatowego za ten czyn zabroniony także jako wykroczenie podatkowe.
64. Projektowana zmiana w art. 84 § 1 ma na celu bardziej precyzyjne określenie zakresu stosowania regulacji zawartej w tym przepisie. Z kolei, zmiana § 2 tego artykułu ma na celu usunięcie oczywistej niekonsekwencji; faktycznie chodzi o to, że w razie zbiegu dwóch lub więcej klauzul subsydiarności zawartych w art. 84 § 2, art. 96 § 2, art. 106 § 2 oraz w art. 111 § 2 w praktyce wyłącza to pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności za to wykroczenie skarbowe.

Rozdział 7. Przepięstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko obowiązkowi celnym oraz zasadom obrotu z zagranicą towarami i usługami

65. Proponowana zmiana w art. 85 uzasadniona jest aktualnymi względami polityki kryminalnej.
- 66 – 68. Podobnie, jak w rozdziale 6, projektowane zmiany mają na celu w szczególności rozszerzenie potencjalnego zakresu ochrony karnej skarbowej na instytucje finansowe Unii Europejskiej.
69. Zmiana w art. 90 § 2 zmierza do dalszej racjonalizacji represji karnej grożącej za wyraźnie stypizowane zachowanie się sprawcy.
70. Proponowane zmiany w art. 91 uzasadnione są aktualnymi względami polityki kryminalnej (§ 1) oraz stanowią odpowiedź na konkretne postulaty praktyki, albowiem określenie czynności sprawczej zawarte w tym przepisie okazało się niepełne (§ 2).

-
71. Proponowana zmiana w art. 92 ma na celu zapewnienie jednolitości interpretacyjnej, a ponadto systemowe doprecyzowanie sfery oddziaływania sankcji karnej za to wyjątkowo groźne przestępstwo celne.
72. Również za projektowaną zmianą w art. 94 przemawiają podobne argumenty polityki kryminalnej, jak za wcześniej proponowaną zmianą art. 83.
73. Za projektowaną zmianą w art. 96 przemawiają takie same argumenty systemowe, jak za wcześniej proponowaną zmianą art. 84.

Rozdział 8. Przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko obrotowi dewizowemu

- 74 – 75. Projektowane zmiany w art. 97 § 1 oraz w art. 99 uzasadnione są aktualnymi względami polityki kryminalnej.
76. Proponowana zmiana w art. 101 § 1 koryguje rażący błąd ustawodawcy z dnia 1 października 2002 r., tj. ma na celu przywrócenie pełnej zgodności tego przepisu z art. 9 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178).
- 77 – 79. Projektowane zmiany mają na celu stworzenie możliwości racjonalnej reakcji prawnokarnej w odniesieniu do sprawców drobnych czynów cechujących się stosunkowo niewielkim stopniem społecznej szkodliwości; w szczególności, umożliwia to sięgnięcie do przepisów o najbardziej uproszczonym postępowaniu mandatowym także za niektóre błaha wykroczenia dewizowe.
80. Również projektowana zmiana w art. 106¹ uzasadniona jest takimi samymi względami systemowymi, jak proponowane wcześniej zmiany w art. 84 i w art. 96.

Rozdział 9. Przesłępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko organizacji gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach

81. Projektowana zmiana w art. 107, oprócz względlów stylistycznych, uzasadniona jest aktualnymi względlami polityki kryminalnej.
82. Za projektowaną zmianą w art. 111 przemawiają takie same argumenty systemowe, jak za wcześniej proponowanymi zmianami w art. 84, 96 i 106ł.
83. Proponowana zmiana tytułu rozdziału 9 ma charakter niezbędnej korekty gramatycznej.

Rozdział 10. Przesłępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe przeciwko prywatyzacji mienia Skarbu Państwa

85. Proponowana zmiana polegająca *de facto* na skreśleniu art. 112 uzasadniona jest tym, że zachowanie sprawcy opisane w tym artykule pozbawione jest większości typowych cech charakterystycznych dla ustawowych znamion przestępstwa skarbowego; racjonalna jest zatem jego ewentualna ustawowa typizacja w prawie karnym powszechnym, np. w odpowiedniej ustawie karnej gospodarczej (zob. art. 4 projektu). Tym bardziej, że ustawą z dnia 29 czerwca 2000 r. uchylono ustawę o funduszach przemysłowych i ich prywatyzacji w związku z reformą systemu ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 60, poz. 703).

TYTUŁ II. POSTĘPOWANIE W SPRAWACH O PRZESTĘPSTWA SKARBOWE I WYKROCZENIA SKARBOWE

Różne zmiany proponowane w tytule II K.k.s. (Postępowanie w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe) można podzielić na trzy grupy. Pierwsza, to liczne zmiany wynikające z konieczności dostosowania autonomicznych

---

przepisów procesowych K.k.s. do szerokich i poważnych zmian powszechnej procedury K.p.k. z 1997 r. wniesionych, w szczególności ostatnimi nowelizacjami. Druga grupa zmian ma na celu dalsze usprawnienie, w szczególności uproszczenie i przyspieszenie postępowania, przy równoczesnym poszanowaniu zarówno podstawowych gwarancji procesowych uczestników postępowania, jak i uzasadnionych interesów finansów publicznych. Z kolei, trzecia grupa proponowanych zmian, to różne zmiany szczegółowe o charakterze przeważnie redakcyjnym, mające na celu eliminację dotychczasowych niejasności i niespójności sygnalizowanych przez doktrynę i praktykę stosowania Prawa karnego skarbowego.

DZIAŁ I. PRZEPISY WSTĘPNE

Rozdział 11. Przepisy ogólne

85. Propozycja zmiany w art. 113 § 2 i 3 uzasadniona jest przede wszystkim koniecznością uwzględnienia zmian regulacji procesowej wynikających z ostatniej nowelizacji K.p.k. W szczególności, swoista odrębność postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe nakazuje wyłączyć stosowanie w tych sprawach instytucji ujętej w nowym przepisie art. 325f K.p.k. (postępowanie „rejestrów”).
86. Podobnie, jak w innych przepisach karnoskarbowych, projekt wprowadza w art. 114 § 1 i 2 konieczną zmianę terminologiczną („lub innych uprawnionych podmiotów”), mającą znaczenie także na tle implementacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z 1995 r. do prawa wewnętrznego Polski.
87. Wprowadzenie do art. 115 nowego § 1a ma charakter precyzujący, podyktowane jest potrzebami aktualnej praktyki i wychodzi naprzeciw jej konkretnym postulatam. Wprawdzie obowiązujący K.k.s. w art. 113 § 1 odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów K.p.k., to jednak należy podkreślić, że aktualnie K.p.k. z 1997 r. nie zawiera wyraźnej normy procesowej określającej właściwość sądów wojskowych. Problematykę tę regulują do dnia 31 grudnia 2007

-
- r. przepisy art. 1 § 2 i art. 12 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 556, z późn. zm.). Oczywiście, sama treść przepisu materialnoprawnego art. 53 § 36 K.k.s., zawierającego jedynie tzw. definicję legalną żołnierza, w żadnym wypadku nie może być traktowane jako wystarczająca podstawa prawna określająca właściwość procesową.
88. Zmiana w art. 116 wynika z potrzeby pełnego ujednoczenia podstawowej terminologii dotyczącej szczególnego postępowania mandatowego. Konsekwentnie przyjęta zostaje systemowa formuła „nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego”.
89. W ślad za odpowiednimi regulacjami systemowymi w powszechnym postępowaniu karnym (przepisy wprowadzające K.p.k.), dodany art. 116a wprowadza możliwość korzystania z tzw. właściwości ruchomej sądu dla uniknięcia przedawnienia karalności. Kompetencja przekazania sprawy do rozpoznania w innym sądzie równorzędnym powierzona miałaby być sądowi okręgowemu – na wniosek sądu właściwego.
90. Nowa redakcja w art. 117 § 1 wyraźnie potwierdza dotychczasowe wyłączenie jakiegokolwiek możliwości orzekania w sprawach o wykroczenia skarbowe w postępowaniu zwyczajnym, stwierdzając, że orzekanie w tych typowo błahych sprawach następuje tylko w postępowaniu w przedmiocie udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, w postępowaniu nakazowym i w postępowaniu uproszczonym, a także w swoistym postępowaniu w stosunku do nieobecnych. Proponowana teraz kolejność wyliczenia szczególnych trybów postępowania odpowiada kolejności rozważania przesłanek stosowania tych trybów w praktyce. Z ogólnego założenia, sprawy, w których może nastąpić dobrowolne poddanie się odpowiedzialności z reguły powinny trafiać do skróconego postępowania negocjacyjnego w sprawie udzielenia zezwolenia na ten środek karny. Jeśli zastosowanie tego praktycznego środka karnego nie jest możliwe, sprawa powinna być w miarę możliwości rozstrzygnięta wyrokiem nakazowym. Dopiero pozostałe sprawy powinny być rozpoznawane w trybie uproszczonym. Oczywiście, na samym początku jest zawsze możliwość skorzystania z najbardziej

---

uproszczonego postępowania w sprawach o wykroczenia skarbowe, jakim jest tryb mandatowy. Z kolei, zmiana treści w § 2 sprzęga postępowanie zwyczajne ze śledztwem, a więc sprawy o przestępstwa skarbowe mają się toczyć w postępowaniu zwyczajnym w zasadzie tylko wtedy, gdy postępowanie przygotowawcze przybrało formę śledztwa.

Proponowany nowy art. 118 § 4 uwzględnia aktualne wymogi szybkiego wykrywania przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych oraz skutecznego ścigania ich sprawców. Swoista odrębność przestępstw celnych i wykroczeń celnych wymaga wysokiego poziomu profesjonalnego i specjalizacji organów ścigania, co jest możliwe do osiągnięcia przez utrzymywanie odpowiednich grup funkcjonariuszy skupionych w izbach celnych, i co nie narusza ogólnych zasad właściwości rzeczowej urzędów celnych w tych sprawach.

91. Dodany przepis autonomiczny art. 118a kompleksowo reguluje istotną kwestię tzw. pomocy prawnej w postępowaniu przygotowawczym w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe. Propozycja wprowadzenia do K.k.s. tego nowego przepisu wynika z aktualnych potrzeb skutecznej działalności finansowych organów postępowania przygotowawczego.
92. Zmiana w art. 119 § 2 ma w głównej mierze charakter redakcyjny, zarazem jednak usuwa niespójność systemową między sformułowaniem użytym w K.p.k. z 1997 r. (w przepisie o przywróceniu terminu zawitego – art. 126 § 1 K.p.k.), a autonomicznym sformułowaniem w K.k.s. z 1999 r. Rzecz w tym, że K.k.s. posługuje się przecież w swej wiodącej części materialnoprawnej pojęciem winy w znaczeniu niewątpliwie odmiennym, od tego, z którym obecnie mamy do czynienia w specjalnej regulacji procesowej w art. 119 § 2. Jest to nieracjonalny stan rzeczy, a nawet merytorycznie mylący; rozważając kwestię niezgłoszenia interwencji we właściwym terminie nie należy przecież badać enigmatycznej „winy” interwenienta, lecz właśnie to, czy w konkretnym zgłoszeniu interwencji przeszkodziły mu przyczyny od niego niezależne.

-
93. W tytule rozdziału 12 proponuje się dodanie wyrazów ustawowych „i ich procesowi przedstawiciele”, co znacznie bardziej dokładnie oddaje rzeczywistą zawartość merytoryczną tego rozdziału.
94. Proponowana zmiana w art. 121 § 2 polega na wyraźnym określeniu tych spośród organów niefinansowych, które sporządzają akty oskarżenia w sprawach o wykroczenia skarbowe – bez Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (która – podobnie, jak poprzednio Urząd Ochrony Państwa – nie zajmuje się wykroczeniami skarbowymi).
95. Proponowane zmiany w art. 122 § 1 dotyczącym „scedowania” pewnych uprawnień i obowiązków prokuratora na finansowe organy postępowania przygotowawczego wynikają z konieczności uwzględnienia ostatniej nowelizacji z dnia 10 stycznia 2003 r. do K.p.k. Zarazem nieco odmienne sformułowanie ustawowe zdania początkowego rozwiewa wątpliwości co do zakresu tego „scedowania”. Powołanie zaś, np. art. 331 K.p.k. stało się już zbędne wobec proponowanego kompleksowego ujęcia kwestii sporządzenia aktu oskarżenia w autonomicznym przepisie art. 155 K.k.s.
96. Potrzeba usunięcia rażących niespójności systemowych między odrębnym postępowaniem w sprawach o wykroczenia skarbowe i klasycznym postępowaniem w sprawach o wykroczenia „pospolite” uzasadnia przejście z Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia z 2001 r. możliwości sprawowania obrony w sprawach karnych skarbowych także przez radców prawnych. W każdym razie prawo do obrony w aspekcie formalnym może być zapewnione przez posiadanie jednego obrońcy. Rzecz jasna chodzi o jednego obrońcę w danym czasie (art. 122a).
97. Dodanie w art. 124 nowego § 5 jest uzasadnione potrzebą wyraźnego wskazania, że ewentualne pociągnięcie podmiotu do odpowiedzialności posiłkowej należy do istotnych kwestii, które powinny być rozważone po wniesieniu aktu oskarżenia, a przed rozprawą. Jeśli bowiem istnieje podmiot spełniający warunki do pociągnięcia do odpowiedzialności posiłkowej, odpowiednie postanowienie – jeśli jeszcze nie

---

jest wydane – powinno być właśnie wtedy wydane, aby umożliwić temu podmiotowi przygotowanie się do obrony.

98. Proponowana zmiana w art. 125 § 1 wynika z konieczności dostosowania odesłań do ostatniej nowelizacji K.p.k. Dodany § 1a usuwa obecnie istniejącą wątpliwość, wynikającą z faktu, że przepisy art. 182, 185 i 186 K.p.k. nie dotyczą przecież prawa podmiotu pociągniętego do odpowiedzialności posiłkowej do odmowy składania zeznań (wszak podmiot ten w ogóle nie może być przesłuchany w charakterze świadka), lecz tylko osób dlań najbliższych. Wiąże się z tym ściśle propozycja wyraźnego stwierdzenia w art. 125 § 4, że podmiot pociągnięty do odpowiedzialności posiłkowej nie może być przesłuchany w charakterze świadka, także w wypadku, gdy jest interwenientem albo podmiotem obowiązany do zwrotu uzyskanej korzyści majątkowej, o którym mowa w art. 24 § 5. W § 5 znalazłoby się także dotychczasowe zdanie drugie art. 24 § 5, co wynika z tego, że jest to przepis *par excellence* procesowy, i stąd też obecna jego lokalizacja nie jest w pełni racjonalna.
99. W praktyce stosowania art. 126 § 2 pojawiły się wątpliwości co do rozumienia sformułowania ustawowego „zgłoszenie uważa się za niebyłe”, co dało asumpt do propozycji zastąpienia tego niejasnego sformułowania innym, oddającym istotę rzeczy, a mianowicie „jest bezskuteczne”; w istocie bowiem niepodanie przez interwenienta swego adresu rodzi właśnie skutek procesowy w postaci bezskuteczności takiej interwencji.
100. W art. 128 § 1 wśród przepisów K.p.k. stosujących się odpowiednio do interwenienta wymieniono także art. 338 § 1 K.p.k., z czego wynika obowiązek doręczenia odpisu aktu oskarżenia także interwenientowi. Pozostałe zmiany w art. 128 dostosowują jego brzmienie do znowelizowanych przepisów K.p.k.

Rozdział 13. Zabezpieczenie majątkowe

101. Proponowane zmiany systemowe w art. 129 i 130 (a także łącznie w art. 147 i 181 § 1) mają charakter redakcyjny.

-
102. Proponowana zmiana w art. 130a stanowi odpowiedź na konkretne postulaty aktualnej praktyki organów ścigania.
103. Dalsze proponowane zmiany w innych przepisach rozdziału 13 mają na celu, np. jasne stwierdzenie, że chodzi o należność „uszczuploną” czynem zabronionym, a także wprowadzenie skróconego terminu do wszczęcia egzekucji zabezpieczonych należności z 6 do 3 miesięcy. Poza tym, szerokie zmiany wprowadzone w zakresie nowej regulacji materialnoprawnej środka karnego przepadku korzyści majątkowej i środka karnego ściągnięcia jej równowartości pieniężnej wymagały także istotnej korekty w przepisach procesowych na tle zabezpieczenia majątkowego.
104. Nowy zapis art. 132a miałby natomiast jednoznacznie, bez żadnej możliwości sięgania do K.p.k., pozwalać na tymczasowe zajęcie mienia ruchomego osoby podejrzanej (jeżeli zachodzi obawa usunięcia tego mienia) w tych szczególnych okolicznościach, gdy grozi orzeczenie różnych środków o charakterze dolegliwości ekonomicznej.

Rozdział 14. Właściwość organów dochodzenia

- 105 –107. Zmiany w przepisach rozdziału 14 mają charakter przede wszystkim redakcyjny, zarazem jednak uwzględniają – dokonane ostatnio po noweli z dnia 10 stycznia 2003 r. w przepisach K.p.k. - scalenie dotychczasowych form postępowania przygotowawczego (śledztwo i dochodzenie) w jedną formę o nazwie śledztwo. O ile więc obecnie K.k.s. reguluje wyłącznie właściwość organów dochodzenia, o tyle teraz po noweli do K.p.k. konieczne staje się wyraźne wskazanie, że chodzi zarówno o dochodzenie (odpowiednik dotychczasowego dochodzenia uproszczonego), jak i o śledztwo.
108. Nowelizacja przewiduje, że w pewnych przypadkach śledztwo prowadzone będzie przez prokuratora. Znajduje to odzwierciedlenie w autonomicznym przepisie art. 134a.

-
109. Konieczne zmiany w art. 135 (dotyczącego rozstrzygania sporów o właściwość w ramach określonych reguł kolizyjnych) wynikają z faktu pojawiania się na gruncie dotychczasowego brzmienia przepisu różnych wątpliwości interpretacyjnych.

Rozdział 15. Postępowanie mandatowe

- 109 cd. Swoista odrębność postępowania w sprawach o wykroczenia skarbowe oraz uzasadnione postulaty praktyki rodzą potrzebę zmian niektórych regulacji szczególnego postępowania mandatowego. I tak, w art. 136 § 1 proponuje się wyraźne wyeliminowanie ujmowania niekiedy w praktyce uprzedniego wszczęcia postępowania przygotowawczego jako negatywnej przesłanki postępowania mandatowego. Z kolei, § 2 tego artykułu, zgodnie z art. 92 Konstytucji RP, wymaga uzupełnienia o bardziej szczegółowe wytyczne dotyczące treści rozporządzenia, do którego wydania ten przepis kodeksu upoważnia.

Niewątpliwie istotny, pozytywny wpływ na praktykę mogą mieć zmiany proponowane w art. 137 § 2, polegające na dopuszczeniu nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego także w sytuacji, gdy przepis przewiduje obowiązek orzeczenia przepadku przedmiotów, a także zawężenie negatywnej przesłanki postępowania mandatowego określonej w art. 137 § 2 pkt 3 do przypadków, gdy sprawca jest pod widocznym wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innego, podobnie działającego środka. Również ta ostatnia zmiana wychodzi naprzeciw uzasadnionym potrzebom aktualnej praktyki, zwłaszcza w sprawach karnych celnych. Godzi się zauważyć, że w postępowaniu w sprawach o wykroczenia „pospolite” (nieskarbowe) ustawodawca zrezygnował z „nietrzeźwości” jako negatywnej przesłanki postępowania mandatowego.

Rzecz oczywista, dopuszczenie nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego także w tych wypadkach, gdy ustawa przewiduje obligatoryjny przepadek przedmiotów nie oznacza wcale, że środek ten miałby być stosowany

---

w postępowaniu mandatowym i to przez organ mandatowy. Względy konstytucyjne (art. 46 Konstytucji RP) powodują, że orzekanie przypadku przedmiotów należy do wyłącznej właściwości sądu. W tej sytuacji przewiduje się – po nałożeniu kary grzywny w drodze mandatu karnego – równoległe odrębne występowanie organu mandatowego z odpowiednim wnioskiem do sądu o orzeczenie przypadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego.

Pozostałe proponowane zmiany dotyczące postępowania mandatowego mają na celu eliminację niespójności systemowych między odrębnym postępowaniem mandatowym w sprawach o wykroczenia skarbowe i klasycznym postępowaniem o wykroczenia „pospolite” z prawa wykroczeń. W szczególności, w art. 140 § 1 proponuje się zastąpienie wyrazów „czyn niebędący wykroczeniem skarbowym” wyrazami „czyn niebędący czynem zabronionym jako wykroczenie skarbowe”. Zmiana ta – ujednolicająca kwestię nadzwyczajnego uchylenia mandatu karnego z odpowiednią regulacją w wiodącym K.p.w. z 2001 r. – zawęży zakres stosowania tej instytucji do tych sytuacji, gdy karę grzywny nałożono w drodze mandatu karnego w ogóle bez podstawy faktycznej, nie zaś – jak obecnie szerzej – także w wypadkach, gdy brak było wykroczenia skarbowego z powodu braku winy albo braku lub znikomości społecznej szkodliwości danego czynu (karygodności).

Rozdział 16. Zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności

110. Różne zmiany proponowane w regulacji prawnej szczególnego (negocjacyjnego) postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przewidują między innymi obowiązek wręczenia pisemnego pouczenia sprawcy o prawie złożenia wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Dodany w art. 142 § 5 nakazywałby do sprawcy uczestniczącego w tym szczególnym postępowaniu negocjacyjnym stosować odpowiednio ogólne przepisy o podejrzanym, jeżeli przepisy rozdziału nie stanowią inaczej.

-
111. Zmiana w art. 143 wynika z celowości zawężenia zakresu stosowania dobrowolnego poddania się odpowiedzialności do wymagalnych należności publicznoprawnych uszczuplonych czynem zabronionym. Wszakże w praktyce na tak wczesnym etapie postępowania negocjacyjnego trudne jest określenie należności publicznoprawnej, co do której występuje zaledwie „narażenie” jej na uszczuplenie.
112. Dodany przepis autonomiczny art. 143a wynika z konkretnych potrzeb aktualnej praktyki. Wyraźnie nakazuje przeprowadzanie wstępnej kontroli wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności pod kątem wymogów formalnych i ewentualny jego zwrot wnioskodawcy celem usunięcia stwierdzonych braków w terminie 7 dni.
113. Proponowana zmiana w art. 144 uzasadniona jest tym, że zgoda sądu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności będzie przybierać, z powodów natury konstytucyjnej, formę wyroku (art. 42 ust. 3 Konstytucji RP), nie zaś – jak dotychczas – postanowienia.
114. Projektowana zmiana w art. 145 uzasadniona jest między innymi koniecznością zapewnienia ochrony interesów finansowych Wspólnoty Europejskiej (§ 3 w art. 145).
- Artykuł 146 § 2 zawierający ustawowe wymagania, od których finansowy organ postępowania przygotowawczego może uzależnić wniesienie uzgodnionego wniosku do sądu o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności zostaje – wedle projektu – uzupełniony o dodatkowy wymóg uiszczenia „pozostałych kosztów postępowania”.
115. Podobnie, jak poprzednio, potrzeba zmiany regulacji instytucji zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności jest systemową konsekwencją wyraźnego brzmienia art. 42 ust. 3 Konstytucji RP, z którego wynika, że przypisanie odpowiedzialności karnej przez sąd nastąpić może wyłącznie w drodze „wyroku”. Zarazem w art. 148 § 6 rozstrzyga się wątpliwości powstałe na gruncie obecnego K.k.s. co do możliwości zwrotu sprawy finansowemu organowi postępowania przygotowawczego, jeśli sąd uzna, że nie zachodzą podstawy prawne do uwzględnienia wniosku uzgodnionego ze sprawcą.

-
116. Proponowana zmiana w przepisie procesowym art. 149 § 1 jest systemową konsekwencją wyraźnego brzmienia art. 42 ust. 3 Konstytucji RP, a poza tym, zapewnia ona spójność wewnętrzną K.k.s. (pkt 1 § 1) w relacji do zmienionego przepisu materialnoprawnego (art. 17 § 1 pkt 4).

DZIAŁ III. POSTĘPOWANIE PRZYGOTOWAWCZE

117. Według projektu określone w art. 150 § 3 uprawnienia organów postępowania przygotowawczego, z jednej strony zostają poszerzone o przymusowe doprowadzenie świadka, biegłego, tłumacza lub specjalisty uchylających się od wypełnienia obowiązków procesowych (art. 285 § 2 K.p.k. z 1997 r.), z drugiej zaś strony proponuje się wyeliminowanie z art. 150 § 4 możliwości stosowania instytucji zatrzymania procesowego (art. 244 § 1 K.p.k. z 1997 r.) przez inspektora kontroli skarbowej, jako całkowicie nieuzasadnione systemowo, zgoła niezrozumiałe we współczesnym procesie karnym w krajach cywilizowanych. Uprawnienie to pozostałoby tylko w ręku służb mundurowych, tj. Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Żandarmerii Wojskowej – zresztą podobnie systemowo, jak to jest w powszechnym postępowaniu karnym.
118. Dodany przepis autonomiczny art. 150a rozszerza wynikający z art. 304 § 2 K.p.k. prawny obowiązek zawiadomienia o przestępstwie na podmioty uprawnione do wykonywania w obrocie z zagranicą działalności gospodarczej w dziedzinie poczty, odnośnie do ujawnionych przez siebie przestępstw skarbowych w zakresie obrotu dewizowego.
119. Głębokie zmiany modelu postępowania przygotowawczego wprowadzone ostatnią nowelizacją K.p.k. z dnia 10 stycznia 2003 r. powodują konieczność wprowadzenia do K.k.s. autonomicznego przepisu, który rozgraniczałby kategorie spraw karnych skarbowych, w których prowadzi się śledztwo, a w których prowadzi się dochodzenie. Względy techniczno-legislacyjne wskazują, że przepis taki powinien się znaleźć po art. 151 – jak nowy art. 151a. Ogólnie rzecz ujmując, proponowany

---

przepis nakazuje prowadzić śledztwo w tych wypadkach, w których prowadzi się śledztwo w sprawach o przestępstwa „pospolite” (nieskarbowe), a także w tych szczególnych wypadkach, gdy przestępstwo skarbowe było popełnione w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub art. 38 § 2 (okoliczności uzasadniające nadzwyczajne obostrzenie kary). W pozostałych sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzone natomiast byłoby dochodzenie, chyba że prokurator lub finansowy organ postępowania przygotowawczego odmiennie zarządzi ze względu na wagę lub zawłość sprawy. Z kolei, art. 151b zastrzega dodatkowo do właściwości prokuratora prowadzenie śledztwa w sprawach najpoważniejszych, z możliwością jednak powierzenia śledztwa w części, a niekiedy nawet w całości innemu organowi – podobnie jak to jest w powszechnej procedurze karnej.

120. Jeżeli zaś chodzi o sprawy o wykroczenia skarbowe – zgodnie z proponowanym nowym brzmieniem art. 152 – to zawsze prowadzone byłoby dochodzenie, przy czym co do zasady miałyby ono charakter dochodzenia zapiskowego ograniczonego do przesłuchania podejrzanego oraz w miarę potrzeby do innych czynności w zakresie niezbędnym do wniesienia aktu oskarżenia lub innego zakończenia postępowania. Rzecz jasna, organ prowadzący postępowanie przygotowawcze mógłby w miarę potrzeby prowadzić to postępowanie w szerszym, nawet pełnym zakresie. Racją tej zmiany jest konieczność racjonalizacji postępowania przygotowawczego, częstokroć dotyczącego spraw błahych, nieskomplikowanych dowodowo. Zarazem w sprawach zawitych, bądź też poważniejszych dochodzenie mogłoby być prowadzone w pełnym zakresie.

Poza tym, proponowane nowe brzmienie art. 153 kompleksowo reguluje kwestię czasu trwania postępowania przygotowawczego.

121. Proponuje się skreślenie art. 154 jako zbędnego wobec zmiany modelu postępowania przygotowawczego.
122. Proponuje się istotną zmianę w art. 155. Dotychczas przepis ten fragmentarycznie regulował kwestie sporządzenia aktu oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe lub o wykroczenie skarbowe, w pozostałym zakresie wymagając skomplikowanego w praktyce odpowiedniego stosowania przepisu art. 331 K.p.k.

Konkretne sygnały napływające z praktyki wskazują jednak, że pożądane jest kompleksowe ujęcie tego istotnego zagadnienia procesowego w autonomicznym przepisie K.k.s. Stąd obecna propozycja nowego brzmienia art. 155, który regulowałby tę kwestię w jednym miejscu, w taki kompleksowy sposób, bez konieczności sięgania do art. 331 K.p.k.

Propozycja zmiany brzmienia autonomicznego art. 156 K.k.s. wynika w głównej mierze z faktu, że jest to przepis specjalny względem przepisu ogólnego art. 335 K.p.k., w swoisty sposób regulujący ważną instytucję skazania bez rozprawy w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i o wykroczenia skarbowe. Właśnie ta zasadnicza zmiana w art. 156 § 3 polegałaby na uczynieniu uzależnienia zwrotu uszczuplonej należności publicznoprawnej obligatoryjnym.

DZIAŁ IV. POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM

Rozdział 17. Postępowanie przed sądem pierwszej instancji

123. Proponowana zmiana w art. 157 § 1 statuuje obligatoryjność udziału finansowego organu postępowania przygotowawczego lub jego przedstawiciela w rozprawie w tych tylko sprawach, w których organ ten wniósł uprzednio akt oskarżenia.
124. Potrzeba wprowadzenia autonomicznego przepisu art. 160a K.k.s. wynika ze zmiany treści art. 183 § 1 K.p.k., polegającej na wyeliminowaniu możliwości uchylenia się od odpowiedzi na pytanie, jeśli udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić świadka lub osobę dlań najbliższą za wykroczenie „pospolite” (nieskarbowe) lub wykroczenie skarbowe. Zmiana brzmienia tego przepisu K.p.k. wpływa wprost na analogiczne ograniczenie w postępowaniu w sprawie o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, gdy tymczasem w tych sprawach nieodzowne jest pozostawienie tego uprawnienia także w odniesieniu do wykroczenia skarbowego. Sposób wyodrębniania typowych wykroczeń skarbowych jako czynów zabronionych tzw. przepołowionych (np. wypadki mniejszej wagi lub przez graniczną wartość uszczuplenia – pięciokrotność

---

minimalnego wynagrodzenia) rodziłyby w praktyce poważne perturbacje, których można uniknąć tylko przez wprowadzenie do K.k.s. nowego art. 160a.

125. Zmiana w art. 161 § 1 K.k.s. polega na wprowadzeniu obligatoryjności uzależnienia wniosku, o którym mowa w art. 387 § 1 K.p.k. (o tzw. dobrowolne poddanie się karze na rozprawie) od uiszczenia wymagalnej należności publicznoprawnej w całości, jeżeli nie została ona dotąd w całości uiszczona. Propozycja wynika z potrzeby wzmocnienia egzekucyjnej funkcji przepisów Prawa karnego skarbowego, tak by warunkiem ustawowym skorzystania z dobrodziejstwa art. 387 § 1 K.p.k. w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe było uprzednie rozliczenie się z należności publicznoprawnej uszczuplonej popełnionym czynem zabronionym. Ponadto, chęć zapewnienia możliwie wysokiej sprawności postępowania, przy równoczesnym poszanowaniu słusznych praw uczestników tego postępowania, uzasadnia wprowadzenie do art. 161 nowych § 3-5 przewidujących możliwość rozpoznania wniosku, o którym mowa w art. 387 § 1 K.p.k., złożonego przed rozprawą także na posiedzeniu, o którego terminie zawiadamiano by strony. O ile w powszechnym procesie karnym możliwość taka występuje – zgodnie z ostatnią ustawą nowelizacyjną K.p.k. – tylko w postępowaniu uproszczonym, o tyle w sprawach o przestępstwa skarbowe dopuszczalna byłaby także w postępowaniu zwyczajnym. Ochronę praw stron zapewnia możliwość udziału w takim posiedzeniu.
126. Proponowany autonomiczny przepis art. 161a nakazuje rozpoznawanie sprawy karnej skarbowej w dalszym ciągu, w niezmienionym składzie, jeśli po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawni się, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie skarbowe.
127. Proponowany nowy art. 163 § 2 przewiduje możliwość uzupełniającego orzekania postanowieniem na posiedzeniu w odniesieniu do enumeratywnie wymienionych elementów rozstrzygnięcia. Możliwość taka występuje tradycyjnie w powszechnym postępowaniu karnym, niemniej swoista odrębność postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe uzasadnia całościowe uregulowanie tego zagadnienia w autonomicznym przepisie K.k.s., bez częściowego odesłania do K.p.k.

-
128. Rezygnacja z zakazu *reformationis in peius* w postępowaniu apelacyjnym wszczętym apelacją od wyroku zapadłego wskutek zastosowania instytucji art. 335 K.p.k. lub art. 387 K.p.k., a także w wypadku określonym w art. 36 § 3 (który odpowiada funkcjonalnie art. 60 § 3 K.k.) oraz wprowadzenie przepisu wyraźnie nakazującego pouczenie (uprzedzenie) oskarżonego o braku takowego zakazu rodzi potrzebę wprowadzenia do K.k.s. analogicznego przepisu w postaci proponowanego art. 163a, który odnosiłby się do oskarżonego, który został nieprawomocnie skazany po zastosowaniu instytucji, o których mowa w art. 156 K.k.s. (odpowiednik i *lex specialis* w stosunku do art. 335 K.p.k.) i art. 161 K.k.s. (dotyczący instytucji określonej w art. 387 K.p.k.).
129. Nowe brzmienie art. 164 zakładające utrzymanie dotąd istniejącej możliwości podjęcia decyzji o natychmiastowej wykonalności orzeczenia wymierzającego karę grzywny za wykroczenie skarbowe, wprowadza jednocześnie możliwość zatrzymania paszportu lub innych dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy, na czas do uiszczenia kary grzywny lub wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności. Propozycja ta uwzględnia konkretne postulaty praktyki wynikające ze swoistej odrębności postępowania w sprawach o wykroczenia skarbowe, zwłaszcza o charakterze celnym.

Rozdział 18. Postępowanie odwoławcze i nadzwyczajne środki zaskarżenia

- 129 cd. Proponowana zmiana w art. 165 jest systemową konsekwencją projektowanej zmiany w art. 157.
130. Dodany w art. 167 § 3 wprowadza tzw. instancję poziomą w sprawach o wykroczenia skarbowe podlegające właściwości sądów powszechnych. Podobnie, jak w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia z 2001 r. (art. 14 § 1) oraz w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, sąd okręgowy (a więc instancyjnie wyższy) byłby właściwy do rozpoznawania zażaleń na postanowienia i

---

zarządzenia zamykające drogę do wydania wyroku. Pozostałe zażalenia rozpoznawałby natomiast sąd rejonowy w innym, równorzędnym składzie.

131. Proponowana zmiana w art. 167a ma charakter redakcyjny i systemowo odpowiada podobnej zmianie wprowadzonej w ostatniej noweli z dnia 10 stycznia 2003 r. do K.p.k. Prokurator Generalny wnosząc kasację nie występuje jako Minister Sprawiedliwości, lecz właśnie jako Prokurator Generalny.
132. Proponowana zmiana w art. 169 usuwa dotąd pojawiającą się zbędną niejasność, wyraźnie upoważniając także radców prawnych do wnoszenia wniosków o wznowienie postępowania.

DZIAŁ V. POSTĘPOWANIE NAKAZOWE

133. Proponowane zmiany przepisów o postępowaniu nakazowym podyktowane są głębokimi zmianami tego trybu szczególnego, wynikającymi z ostatniej nowelizacji K.p.k. O ile jednak w K.p.k. przewiduje się orzekanie wyrokiem nakazowym na posiedzeniu bez udziału stron, o tyle swoista odrębność postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe (a zwłaszcza proponowana w art. 172 § 2 możliwość orzekania w wyroku nakazowym prawie wszystkich środków karnych) uzasadnia potrzebę pozostawienia w art. 171 § 2 możliwości wezwania do udziału w posiedzeniu stron postępowania.

DZIAŁ VI. POSTĘPOWANIE W STOSUNKU DO NIEOBECNYCH

134. Wyłączenie stosowania szczególnego postępowania w stosunku do nieobecnych w wypadku, gdy oskarżony ukrył się po wniesieniu aktu oskarżenia proponuje się ograniczyć tylko do spraw o przestępstwa skarbowe (art. 173 § 2 pkt 2). Wyłączenie to motywowane jest gwarancyjnie, wszak wyjątkowe postępowanie szczególne w stosunku do nieobecnych musi być regulowane ze szczególną troską o uprawnienia procesowe oskarżonego. O ile jednak w sprawach o przestępstwa skarbowe względy te są niewątpliwe, o tyle przy wykroczeniach skarbowych

---

trudno dopatrzeć się racjonalnych powodów, które generalnie zabraniałyby prowadzenia postępowania pod nieobecność oskarżonego, który ukrył się już po wniesieniu aktu oskarżenia.

135. Proponowana zmiana w art. 174 uwzględnia wymóg spójności systemowej przepisów procesowych.
136. Proponowana zmiana w art. 175 § 2 ma charakter precyzujący zakres tego przepisu.
137. Proponowana zmiana w art. 177 ma charakter czysto techniczno-legislacyjny.

TYTUŁ III. POSTĘPOWANIE WYKONAWCZE W SPRAWACH O PRZESTĘPSTWA SKARBOWE I WYKROCZENIA SKARBOWE

DZIAŁ I. CZĘŚĆ OGÓLNA

Rozdział 22. Postępowanie

- 138 – 140. Zmiany proponowane w art. 179, 180a i 180 mają charakter zarówno redakcyjny, jak i precyzujący. W szczególności, proponuje się, aby egzekucję typowych środków karnych o charakterze dolegliwości ekonomicznej prowadził urząd skarbowy według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Jest to logiczna konsekwencja zmian uchwalonych w nowelizacji z kwietnia 2003 r. do K.k.w. z 1997 r. W ten sposób dokonano wyboru optymalnego, w danych warunkach, rozwiązania prawnego. Pozostałe zmiany zapewniają systemową spójność wewnętrzną w relacji do przepisów materialnoprawnych i przepisów procesowych K.k.s.
- 141 – 142. Zmiany proponowane w art. 185 § 1 i art. 186 § 3 uwzględniają konkretne postulaty aktualnej praktyki. Te surowsze regulacje lepiej zabezpieczają skuteczne wykonywanie orzeczonej kary grzywny za niektóre poważniejsze wykroczenia skarbowe, a tym samym uwzględniają istotne interesy finansów publicznych.

---

143. Proponowana zmiana w art. 188 ma charakter redakcyjny i jest konsekwencją podobnych zmian systemowych w przepisach materialnoprawnych i procesowych (między innymi zgodnie z zasadą art. 14).

144. Proponowana zmiana w art. 189 zapewnia systemową spójność wewnętrzną między odpowiednimi przepisami K.k.s.

Oprócz przepisów merytorycznych ogólnych i szczegółowych zawartych w art. 1 (pkt 1-145) następane przepisy projektu z art. 2-18 dotyczą przepisów końcowych, tj. przepisów zmieniających, uchylających, przejściowych, dostosowujących oraz o wejściu ustawy w życie.

Przepis art. 2 zmieniający przepis art. 52b Kodeksu wykroczeń jest konsekwencją zmiany w art. 54 K.k.s. (dodanie § 4).

Przepisy zmieniające z art. 3 i 4 mają charakter czysto redakcyjny; zapewniają większą jednolitość terminologiczną ustawy szczegółowej uchwalonej dość dawno przed kodyfikacją K.k.s. z 1999 r., np. w szczególności na tle tak ważnego dla praktyki przepisu art. 164.

Przepis uchylający art. 5 poprawia oczywisty błąd ustawodawcy o charakterze systemowym, zwłaszcza z uwagi na podstawową zasadę określoną w art. 53 § 1. Oczywiście nowa lokalizacja czynów zabronionych z rozdziału 4a ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, tj. włączenie ich w projekcie jako art. 59a do K.k.s. nie zmienia dotychczasowego zakresu kryminalizacji.

Przepis zmieniający art. 6 jest konsekwencją zmian dokonanych w art. 112 K.k.s.

Przepis zmieniający art. 7 rozstrzyga wyraźnie kwestię statusu prawnego funkcjonariuszy organów postępowania przygotowawczego lub organów nadrzędnych nad finansowymi organami postępowania przygotowawczego. Wszakże uprawnienia i obowiązki tych funkcjonariuszy – podobne do statusu prokuratora – uległy jeszcze większemu rozszerzeniu w niniejszej noweli do K.k.s.

Przepis zmieniający art. 8 ma w jednym przypadku charakter czysto redakcyjny, natomiast w pozostałym zakresie dostosowuje ostatnią nowelę do K.p.k. z dnia

---

10 stycznia 2003 r. także do swoistej regulacji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 36 § 3 K.k.s.

Przepis zmieniający art. 9 dostosowuje przepisy Kodeksu karnego wykonawczego do uregulowań przyjętych w proponowanej w projekcie treści art. 33 K.k.s.

Przepis art. 10 reguluje kwestię właściwości sądów grodzkich w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe rozpoznawanych w trybie uproszczonym.

Przepis zmieniający art. 11 zawiera szereg uwag korygujących rażące błędy znajdujące się w niektórych przepisach nowej ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ale tylko z uwagi na te kwestie, które ściśle związane są z przepisami K.k.s. Oprócz zmian o charakterze czysto redakcyjnym, konieczne stały się także pewne zmiany merytoryczne co do zakresu przedmiotowego, np. skreślenie licznych kwalifikacji prawnych zawierających wykroczenia skarbowe, pewne rozszerzenie kwalifikacji w zakresie przestępstw podatkowych i przestępstw celnych, dodatkowe uzupełnienie o kategorie przestępstw dewizowych i przestępstw „loteryjnych”.

Przepis przejściowy art. 12 rozstrzyga kwestię stosowania nowych, surowszych przepisów o przedawnieniu karalności, przedawnieniu wykonania kar lub środków karnych oraz o przedawnieniu środków zabezpieczających.

Przepis przejściowy art. 13 rozstrzyga kwestię skuteczności dokonanych dotychczas czynności procesowych.

Przepis przejściowy art. 14 rozstrzyga kwestię zachowania obowiązku sędziego wyłączenia od udziału w sprawie (z mocy prawa) z uwagi na dotychczasową okoliczność powstałą w czasie obowiązywania zmienionych przepisów (art. 18 § 2, art. 144 § 1, art. 148 § 5, art. 149 § 1).

Przepis przejściowy art. 15 rozstrzyga kwestię sposobu zakończenia postępowań wykonawczych będących w toku z uwagi na proponowane zmiany w art. 179-180a, 185-186, 188 i 189.

Przepis dostosowujący art. 16 rozstrzyga kwestię mocy obowiązującej przepisów wykonawczych, zwłaszcza z uwagi na zmianę treści szczegółowych wytycznych przepisu upoważniającego w art. 136 § 2 i art. 143 § 6.

Rozwiązanie przewidziane w przepisie dostosowującym art. 17 zapewnia adresatom tej noweli nieuciążliwe jej zastosowanie w praktyce.

Projektowana nowela pozostanie bez istotnego wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz na sytuację i rozwój regionalny. Nie zakłada się, aby wejście w życie projektowanej noweli mogło spowodować dodatkowe skutki finansowe dla budżetu państwa. Wręcz przeciwnie, może się przyczynić do obniżenia kosztów postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe oraz wydatków Skarbu Państwa z tym związanych przez dalsze zwiększenie efektywności między innymi konsensualnego modelu rozpoznawania spraw karnych skarbowych (postępowanie mandatowe, dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, wnioski oskarżyciela publicznego o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, wnioski oskarżonego o ukaranie bez przeprowadzenia postępowania dowodowego). Przy czym niemożliwa jest do oszacowania skala tego zjawiska.

Projekt był przedmiotem konsultacji z Sądem Najwyższym, Krajową Radą Radców Prawnych, Naczelną Radą Adwokacką, Krajową Radą Sądownictwa oraz prezesami sądów apelacyjnych i prokuratorami apelacyjnymi. Projekt został zaaprobowany w toku tych konsultacji.

Projekt był też opiniowany przez Radę Legislacyjną przy Prezesie Rady Ministrów i uwzględnia zgłoszone w opinii uwagi.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej i wiążącymi Polskę umowami międzynarodowymi.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia.....

w sprawie szczegółowych zasad i miejsca przechowywania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe wyrobów akcyzowych i opakowań z tymi wyrobami związanych, których przechowywanie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami, oraz warunków i sposobu ich zniszczenia

Na podstawie art. 130a § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302, Nr 162, poz. 1569 i Nr ....., poz. .....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe zasady i miejsca przechowywania wyrobów akcyzowych lub opakowań z tymi wyrobami związanych, których przechowywanie byłoby związane z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami,
- 2) warunki, jakie muszą być spełnione przy zniszczeniu przedmiotów, o których mowa w pkt 1, oraz sposób ich zniszczenia.

§ 2. Zatrzymane dla potrzeb postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, zwanego dalej „postępowaniem”, wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami związane, zwane dalej „wyrobami”, należy przechowywać w magazynach właściwych miejscowo organów celnych.

§ 3. W przypadkach niemożności przechowywania wyrobów w magazynach organów celnych, można je przechowywać w miejscach uwzględniających

właściwości tych wyrobów oraz zapewniających prawidłowość ich zabezpieczenia na potrzeby postępowania.

§ 4. Przekazania na przechowanie wyrobów dokonuje przedstawiciel organu prowadzącego postępowanie w danej sprawie.

§ 5. W razie potrzeby, dla zapewnienia bezpiecznego i prawidłowego przekazania wyrobów na przechowanie, przy czynności przekazania mogą uczestniczyć przedstawiciele innych organów lub instytucji wskazanych przez przedstawiciela organu prowadzącego postępowanie.

§ 6. Z czynności przekazania sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) sygnaturę akt sprawy;
- 2) informację o rodzaju i ilości wyrobów przekazanych na przechowanie;
- 3) oznaczenie organu, do dyspozycji którego pozostają wyroby, oraz terminu ich przechowywania;
- 4) oznaczenie osoby przekazującej i przyjmującej wyroby na przechowanie, oraz innych osób obecnych przy tej czynności;
- 5) podpisy osób wymienionych w pkt 4.

§ 7. 1. Zniszczenia wyrobów dokonują pracownicy wyznaczeni przez kierownika właściwej jednostki organizacyjnej organu celnego. Warunki i sposób zniszczenia regulują odrębne przepisy.

2. W wypadku, gdy wymagają tego szczególne właściwości wyrobów, mogą one być zniszczone przez wyspecjalizowane podmioty.

3. Przy czynności zniszczenia mogą być obecni przedstawiciele organu prowadzącego postępowanie w danej sprawie.

4. Z czynności zniszczenia sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia sądu o zniszczeniu wyrobów;
- 2) informację o rodzaju i ilości zniszczonych wyrobów oraz sposobie ich zniszczenia;
- 3) oznaczenie osób dokonujących zniszczenia oraz innych osób obecnych przy tej czynności;
- 4) podpisy osób wymienionych w pkt 3.

§ 8. Protokoły, o których mowa w § 6 i 7 ust. 4, dołącza się do akt postępowania.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji ustawowej z art. 130a § 2 K.k.s.

Reguluje sposób postępowania przy przekazywaniu na przechowanie oraz niszczeniu wyrobów akcyzowych, których przechowywanie związane byłoby z niewspółmiernymi kosztami bądź nadmiernymi trudnościami.

Przyjmuje się, że tego typu przedmioty będą oddawane na przechowanie do magazynów właściwych miejscowo organów celnych (urzędów celnych bądź izb celnych), natomiast po uzyskaniu stosownego orzeczenia sądu – będą zniszczone.

Zarówno przy przekazywaniu na przechowanie, jak i przy zniszczeniu, w rozporządzeniu przewidziano, że czynności te będą dokumentowane w formie protokołu, który będzie dołączany do akt sprawy.

Zniszczenia dokonywać mają wyznaczeni pracownicy organów celnych przy zachowaniu odrębnych przepisów regulujących warunki i sposób zniszczenia.

Wejście w życie rozporządzenia z jednej strony będzie wiązało się z kosztami związanymi z ich zniszczeniem, natomiast z drugiej spowoduje obniżenie kosztów przechowywania tego typu przedmiotów – co obniży ogólne koszty postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe. Skutki finansowe w tym zakresie są niemożliwe do oszacowania.

Wejście w życie niniejszej regulacji pozostanie bez wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz na sytuację i rozwój regionalny.

Rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia .....

w sprawie określenia szczegółowych zasad i sposobu wydawania upoważnień do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe oraz szczegółowych zasad ich nakładania i sposobu uiszczania oraz wzorów formularzy mandatu karnego

Na podstawie art. 136 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz.U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703, Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82, Nr 106, poz. 1149 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 231, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302, Nr 162, poz. 1569 i Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzór formularza mandatu karnego w postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe, sposób nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego i jej uiszczania, a także wzory formularzy mandatów karnych.

§ 2. Do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe są uprawnieni upoważnieni:

- 1) pracownicy urzędów skarbowych;
  - 2) inspektorzy kontroli skarbowej;
  - 3) funkcjonariusze celni
- zwani dalej "funkcjonariuszami".

§ 3. Upoważnienia do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego wydaje funkcjonariuszom, o których mowa w:

- 1) § 2 pkt 1 - naczelnik właściwego urzędu skarbowego;
- 2) § 2 pkt 2 - dyrektor właściwego urzędu kontroli skarbowej;
- 3) § 2 pkt 3 - naczelnik właściwego urzędu celnego.

§ 4. 1. Upoważnienie do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego powinno zawierać oznaczenie podmiotu wydającego upoważnienie, datę wydania i termin ważności, podstawę prawną jego wydania, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza, numer legitymacji służbowej, a także określenie obszaru, na którym upoważnienie jest ważne.

2. Upoważnienie powinno być podpisane przez podmiot, który je wydał, oraz opatrzone odciskiem pieczęci urzędowej.

§ 5. Pobrana kara grzywny, nałożona w drodze mandatu karnego gotówkowego jest wpłacana przez funkcjonariusza niezwłocznie do kasy lub na rachunek bankowy:

- 1) właściwego urzędu skarbowego, jeżeli karę grzywny nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 1;
- 2) właściwego urzędu kontroli skarbowej, jeżeli karę grzywny nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 2;

- 3) właściwego urzędu celnego, jeżeli karę grzywny nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 3.

§ 6. 1. Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, funkcjonariusz nakładający karę grzywny, na żądanie sprawcy wykroczenia skarbowego jest obowiązany okazać dokument uprawniający go do nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego.

2. Przed potwierdzeniem przez sprawcę wykroczenia skarbowego przyjęcia mandatu karnego, funkcjonariusz poucza go o prawie odmowy przyjęcia mandatu karnego i o skutkach prawnych takiej odmowy.

3. Funkcjonariusz, wydając mandat karny kredytowany, poucza ukaranego o obowiązku uiszczenia nałożonej kary grzywny w terminie 7 dni od dnia wydania tego mandatu oraz o skutkach jej nieuiszczenia w tym terminie.

§ 7. 1. Mandat karny kredytowany funkcjonariusz wydaje ukaranemu za pokwitowaniem odbioru.

2. Pokwitowanie odbioru mandatu karnego kredytowanego przekazuje się niezwłocznie do:

- 1) właściwego urzędu skarbowego, jeżeli mandat został wydany przez funkcjonariusza, o którym mowa w § 2 pkt 1;
- 2) właściwego urzędu kontroli skarbowej, jeżeli mandat został wydany przez funkcjonariusza, o którym mowa w § 2 pkt 2;
- 3) właściwego urzędu celnego, jeżeli mandat został wydany przez funkcjonariusza, o którym mowa w § 2 pkt 3.

§ 8. 1. Karę grzywny nałożoną w drodze mandatu karnego kredytowanego ukarany jest obowiązany wpłacić w terminie 7 dni od dnia wydania tego mandatu na rachunek bankowy lub do kasy:

- 1) właściwego urzędu skarbowego, jeżeli karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 1;
- 2) właściwego urzędu kontroli skarbowej, jeżeli karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 2;
- 3) właściwego urzędu celnego, jeżeli karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 3.

2. W razie dokonania wpłaty kary grzywny, o której mowa w ust. 1 pkt 1-3, na rachunek bankowy, koszty z tym związane ponosi ukarany.

§ 9. W razie nieuiszczenia w terminie kary grzywny nałożonej mandatem karnym kredytowanym, przyjętym przez ukaranego za pokwitowaniem odbioru, ściąga się ją w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 10. 1. W przypadku określenia w przepisach szczególnych niefinansowych organów postępowania przygotowawczego uprawnionych do prowadzenia postępowania mandatowego, upoważnienia, o których mowa w § 2, wydaje kierownik jednostki niefinansowego organu postępowania przygotowawczego.

2. Karę grzywny nałożoną w drodze mandatu karnego funkcjonariusz niefinansowego organu postępowania przygotowawczego wpłaca do kasy lub na rachunek bankowy tego organu.

3. Karę grzywny nałożoną w drodze mandatu karnego kredytowanego ukarany wpłaca, w terminie 7 dni od dnia wydania tego mandatu, do kasy właściwego niefinansowego organu postępowania przygotowawczego lub na rachunek bankowy tego organu.

4. Pokwitowanie odbioru mandatu karnego kredytowanego przekazuje się niezwłocznie do właściwego niefinansowego organu postępowania przygotowawczego.

§ 11. 1. Formularz, przy wykorzystaniu którego nakłada się karę grzywny w drodze mandatu karnego, składa się z 5 odcinków: "A", "B", "C", "D" i "E", oznaczonych serią i numerem, ułożonych w książkę, umieszczoną w zespolonym pakiecie, w postaci bloczka, z zachowaniem ciągłości numeracji. Odcinki "A", "B", "C" i "D" są wykonane na papierze samokopiującym.

2. Wzór odcinków formularza mandatu karnego, zwanego dalej "formularzem", określa załącznik do rozporządzenia.

3. Parametry techniczne odcinka A i B formularza, o którym mowa w ust. 2, określa Polska Norma PN-F-01101 "Bankowość i pokrewne usługi finansowe - Wzory formularzy bankowych - Wzór formularza polecenia przelewu/wpłaty gotówkowej (W/P)".

§ 12. 1. Funkcjonariusz, nakładając na sprawcę wykroczenia skarbowego karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego, po oddzieleniu części A i B od części C-E:

- 1) na odcinku "A" formularza wpisuje wysokość nałożonej kary grzywny;
- 2) na odcinku "C" formularza:
  - a) wpisuje wysokość nałożonej kary grzywny,
  - b) oznacza rodzaj mandatu karnego oraz wypełnia rubryki dotyczące ukaranego zgodnie z opisem; w razie niemożności stwierdzenia numeru PESEL wpisuje się datę urodzenia ukaranego,
  - c) wpisuje kwalifikację prawną wykroczenia skarbowego,
  - d) wpisuje swój numer służbowy, datę nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego oraz składa swój podpis.

2. Sprawca wykroczenia skarbowego potwierdza przyjęcie mandatu karnego kredytowanego, składając czytelny podpis na odcinku "C" formularza.

3. Sprawca wykroczenia skarbowego ukarany mandatem karnym kredytowanym otrzymuje odcinki "A", "B" i "C" formularza.

§ 13. 1. Funkcjonariusz, nakładając na sprawcę wykroczenia skarbowego karę grzywny w drodze mandatu karnego uiszczanego w gotówce, wpisuje wysokość kary grzywny na odcinku "C" formularza, a następnie wypełnia ten odcinek zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2.

2. Sprawca wykroczenia skarbowego potwierdza przyjęcie mandatu karnego uiszczanego w gotówce, składając czytelny podpis na odcinku "C" formularza.

3. Sprawca wykroczenia skarbowego ukarany mandatem karnym uiszczanym w gotówce otrzymuje odcinek "C" formularza.

§ 14. Bloczki mandatów karnych używane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia mogą być stosowane do czasu wyczerpania zapasów, nie dłużej jednak, niż do dnia 31 grudnia 2004 r.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1999 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad i sposobu wydawania funkcjonariuszom finansowych organów dochodzenia i niefinansowych organów dochodzenia upoważnień do wymierzania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe oraz szczegółowych zasad ich wymierzania i sposobu uiszczania (Dz. U. Nr 96, poz. 1114).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

UZASADNIENIE

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji ustawowej z art. 136 § 2 Kodeksu karnego skarbowego. Określa wzory formularzy mandatów karnych (gotówkowych i kredytowanych), jakie mogą być używane przy nakładaniu grzywien za wykroczenia skarbowe oraz wskazuje organy upoważnione do wydawania dla funkcjonariuszy tychże organów upoważnień do nakładania mandatów karnych za takie czyny.

Rozporządzenie reguluje również tryb postępowania przy nałożeniu mandatu gotówkowego i kredytowanego, sposób wpłacania należności z tytułu mandatu, sposób rozliczania pokwitowań odbiorcy mandatu kredytowanego.

Rozporządzenie przewiduje możliwość używania dotychczasowych druków mandatów karnych, nie dłużej jednak niż do 31 grudnia 2004 r.

Wejście w życie tego aktu prawnego nie wywoła dodatkowych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

Pozostaje również bez wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, rynek pracy oraz sytuację i rozwój regionalny.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia .....

w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe

Na podstawie art. 143 § 6 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703, Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82, Nr 106, poz. 1149 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 231, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774. Nr 137, poz. 1302, Nr 162, poz. 1569 i Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawie o przestępstwo skarbowe ustala się na jedną dziesiątą minimalnego wynagrodzenia, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. Wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawie o wykroczenie skarbowe ustala się na jedną dwunastą minimalnego wynagrodzenia, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 1999 r. w sprawie wysokości w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe (Dz.U. Nr 85, poz. 946).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

w porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji ustawowej zawartej w przepisie art. 143 § 6 ustawy – Kodeks karny skarbowy.

Przewidziana w nim wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania została określona w odniesieniu do wysokości minimalnego wynagrodzenia ustalanego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679).

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków dla Skarbu Państwa, pozostaje też bez wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz na sytuację i rozwój regionalny.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 3747 /03/DPE-ms

Warszawa, 6.11. 2003 r.

Pan Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106 poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pisma nr RM-10-189-03) uprzejmie informuję, że opinia o zgodności rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw została wyrażona przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej, 15 września 2003 roku (pismo nr Sekr. Min.DH/2998/2003/DPE-ot, agg). W załączeniu przekazuję kopię opinii.

Zmiany wprowadzone do ww. projektu ustawy nie zmieniają pozytywnej konkluzji opinii.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan
Grzegorz Kurczuk
Minister Sprawiedliwości

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU

Stanisław Pietras

152

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
MINISTER

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr. Min. DH/298/2003/DPE-ot,agg

Warszawa, 15.09. 2003 r.

Pan
Michał Kalinowski
Sekretarz
Komitetu Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw, z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (DZ. U. Nr 106 poz. 49), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr KRM-10-65-03; Nowy Tekst), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedmiotem projektu ustawy jest m.in. uaktualnienie przepisów w związku z wejściem w życie nowych regulacji prawnych, tj. nowelizacja ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych oraz ustawy prawo dewizowe oraz harmonizacja z przepisami ostatniej noweli do Kodeksu postępowania karnego. Projektowana ustawa zawiera również przepisy dostosowujące obowiązujący Kodeks karny skarbowy do uregulowań zawartych w Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. (Dz. Urz. WE Nr C 316, 27.11.95).
- II. Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r. definiuje pojęcie oszustwa finansowego i interesu finansowego Wspólnoty.

Ponadto wyraźnie stwierdza, że naruszenie interesów finansowych Wspólnoty musi być traktowane w prawie krajowym jako przestępstwo. Konwencja zobowiązuje państwa członkowskie do stosowania sankcji karnych w przypadku wystąpienia takich nadużyć, w tym również kary pozbawienia wolności w poważnych przypadkach. Omawiana nowelizacja dostosowuje przepisy obowiązującego Kodeksu karnego skarbowego do przepisów Konwencji w poniżej omówionych artykułach. Art. 1 pkt 15 zmieniający art. 24 wprowadza obowiązek stosowania instytucji posiłkowej. Zmiana ta ma na celu zwiększenie ochrony uzasadnionych interesów finansów publicznych. Ponadto w art. 1 pkt 44, 58, 54 oraz 103 projektu zostaje wprowadzone pojęcie „innych uprawnionych podmiotów” przez co zostaje rozszerzona ochrona karna skarbowa w szczególności na instytucje finansowe Unii Europejskiej.

III. Pragnę jednocześnie zauważyć, że w dniu 25 lipca br. została uchwalona i przekazana Prezydentowi do podpisu ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy, mająca na celu dostosowanie przepisów Kodeksu karnego skarbowego do ww. Konwencji. W przedłożonym do zaopiniowania projekcie ponownie dokonuje się nowelizacji artykułów 54§1, 55§1, 56§1, 76§1, 86§1, 87§1, 88§1, 92§1 m.in. w zakresie objęcia analogiczną ochroną karnoskarbową instytucji finansowych Wspólnoty Europejskiej. Odpowiednie zmiany zostały jednakże wprowadzone w ww. nowelizacji i należy je uwzględnić przy dokonywaniu zmian w zakresie sankcji w omawianych przepisach.

Odnosząc się do projektu nowelizacji art. 53§26 Kks, pragnę również podkreślić, że w ww. ustawie również dokonano odpowiednich zmian w tym przepisie pod kątem dostosowania prawa polskiego do prawa UE (wprowadzono nowy art. 53§26a). Dodanie zatem słów „lub należność publicznoprawna innego uprawnionego podmiotu” jest zbędne, bądź też należy uchylić dodany w lipcu w ustawie o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy art. 53§26a.

Powyższe uwagi nie wpływają na konkluzję o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej, jednakże w dalszych pracach nad projektem należy wziąć pod uwagę przepisy uchwalonej w dniu 25 lipca br. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy, która miała charakter dostosowawczy i wyczerpała z punktu widzenia prawa UE konieczność zmian w kks.

IV. W konkluzji stwierdzam, iż projektowana ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Marek Sadowski
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia.....

w sprawie szczegółowych zasad i miejsca przechowywania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe wyrobów akcyzowych i opakowań z tymi wyrobami związanych, których przechowywanie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami, oraz warunków i sposobu ich zniszczenia

Na podstawie art. 130a § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703 i Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 213, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302, Nr 162, poz. 1569 i Nr ....., poz. .....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe zasady i miejsca przechowywania wyrobów akcyzowych lub opakowań z tymi wyrobami związanych, których przechowywanie byłoby związane z niewspółmiernymi kosztami lub nadmiernymi trudnościami,
- 2) warunki, jakie muszą być spełnione przy zniszczeniu przedmiotów, o których mowa w pkt 1, oraz sposób ich zniszczenia.

§ 2. Zatrzymane dla potrzeb postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, zwanego dalej „postępowaniem”, wyroby akcyzowe lub opakowania z tymi wyrobami związane, zwane dalej „wyrobami”, należy przechowywać w magazynach właściwych miejscowo organów celnych.

§ 3. W przypadkach niemożności przechowywania wyrobów w magazynach organów celnych, można je przechowywać w miejscach uwzględniających

właściwości tych wyrobów oraz zapewniających prawidłowość ich zabezpieczenia na potrzeby postępowania.

§ 4. Przekazania na przechowanie wyrobów dokonuje przedstawiciel organu prowadzącego postępowanie w danej sprawie.

§ 5. W razie potrzeby, dla zapewnienia bezpiecznego i prawidłowego przekazania wyrobów na przechowanie, przy czynności przekazania mogą uczestniczyć przedstawiciele innych organów lub instytucji wskazanych przez przedstawiciela organu prowadzącego postępowanie.

§ 6. Z czynności przekazania sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) sygnaturę akt sprawy;
- 2) informację o rodzaju i ilości wyrobów przekazanych na przechowanie;
- 3) oznaczenie organu, do dyspozycji którego pozostają wyroby, oraz terminu ich przechowywania;
- 4) oznaczenie osoby przekazującej i przyjmującej wyroby na przechowanie, oraz innych osób obecnych przy tej czynności;
- 5) podpisy osób wymienionych w pkt 4.

§ 7. 1. Zniszczenia wyrobów dokonują pracownicy wyznaczeni przez kierownika właściwej jednostki organizacyjnej organu celnego. Warunki i sposób zniszczenia regulują odrębne przepisy.

2. W wypadku, gdy wymagają tego szczególne właściwości wyrobów, mogą one być zniszczone przez wyspecjalizowane podmioty.

3. Przy czynności zniszczenia mogą być obecni przedstawiciele organu prowadzącego postępowanie w danej sprawie.

4. Z czynności zniszczenia sporządza się protokół, który powinien zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia sądu o zniszczeniu wyrobów;
- 2) informację o rodzaju i ilości zniszczonych wyrobów oraz sposobie ich zniszczenia;
- 3) oznaczenie osób dokonujących zniszczenia oraz innych osób obecnych przy tej czynności;
- 4) podpisy osób wymienionych w pkt 3.

§ 8. Protokoły, o których mowa w § 6 i 7 ust. 4, dołącza się do akt postępowania.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji ustawowej z art. 130a § 2 K.k.s.

Reguluje sposób postępowania przy przekazywaniu na przechowanie oraz niszczeniu wyrobów akcyzowych, których przechowywanie związane byłoby z niewspółmiernymi kosztami bądź nadmiernymi trudnościami.

Przyjmuje się, że tego typu przedmioty będą oddawane na przechowanie do magazynów właściwych miejscowo organów celnych (urzędów celnych bądź izb celnych), natomiast po uzyskaniu stosownego orzeczenia sądu – będą zniszczone.

Zarówno przy przekazywaniu na przechowanie, jak i przy zniszczeniu, w rozporządzeniu przewidziano, że czynności te będą dokumentowane w formie protokołu, który będzie dołączany do akt sprawy.

Zniszczenia dokonywać mają wyznaczeni pracownicy organów celnych przy zachowaniu odrębnych przepisów regulujących warunki i sposób zniszczenia.

Wejście w życie rozporządzenia z jednej strony będzie wiązało się z kosztami związanymi z ich zniszczeniem, natomiast z drugiej spowoduje obniżenie kosztów przechowywania tego typu przedmiotów – co obniży ogólne koszty postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe. Skutki finansowe w tym zakresie są niemożliwe do oszacowania.

Wejście w życie niniejszej regulacji pozostanie bez wpływu na rynek pracy, konkurencyjność zewnętrzną i wewnętrzną gospodarki oraz na sytuację i rozwój regionalny.

Rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia .....

w sprawie określenia szczegółowych zasad i sposobu wydawania upoważnień do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe oraz szczegółowych zasad ich nakładania i sposobu uiszczania oraz wzorów formularzy mandatu karnego

Na podstawie art. 136 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz.U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703, Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82, Nr 106, poz. 1149 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 231, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774, Nr 137, poz. 1302, Nr 162, poz. 1569 i Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzór formularza mandatu karnego w postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe, sposób nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego i jej uiszczania, a także wzory formularzy mandatów karnych.

§ 2. Do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe są uprawnieni upoważnieni:

- 1) pracownicy urzędów skarbowych;
  - 2) inspektorzy kontroli skarbowej;
  - 3) funkcjonariusze celni
- zwani dalej "funkcjonariuszami".

§ 3. Upoważnienia do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego wydaje funkcjonariuszom, o których mowa w:

- 1) § 2 pkt 1 - naczelnik właściwego urzędu skarbowego;
- 2) § 2 pkt 2 - dyrektor właściwego urzędu kontroli skarbowej;
- 3) § 2 pkt 3 - naczelnik właściwego urzędu celnego.

§ 4. 1. Upoważnienie do nakładania kary grzywny w drodze mandatu karnego powinno zawierać oznaczenie podmiotu wydającego upoważnienie, datę wydania i termin ważności, podstawę prawną jego wydania, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza, numer legitymacji służbowej, a także określenie obszaru, na którym upoważnienie jest ważne.

2. Upoważnienie powinno być podpisane przez podmiot, który je wydał, oraz opatrzone odciskiem pieczęci urzędowej.

§ 5. Pobrana kara grzywny, nałożona w drodze mandatu karnego gotówkowego jest wpłacana przez funkcjonariusza niezwłocznie do kasy lub na rachunek bankowy:

- 1) właściwego urzędu skarbowego, jeżeli karę grzywny nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 1;
- 2) właściwego urzędu kontroli skarbowej, jeżeli karę grzywny nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 2;

- 3) właściwego urzędu celnego, jeżeli karę grzywny nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 3.

§ 6. 1. Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, funkcjonariusz nakładający karę grzywny, na żądanie sprawcy wykroczenia skarbowego jest obowiązany okazać dokument uprawniający go do nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego.

2. Przed potwierdzeniem przez sprawcę wykroczenia skarbowego przyjęcia mandatu karnego, funkcjonariusz poucza go o prawie odmowy przyjęcia mandatu karnego i o skutkach prawnych takiej odmowy.

3. Funkcjonariusz, wydając mandat karny kredytowany, poucza ukaranego o obowiązku uiszczenia nałożonej kary grzywny w terminie 7 dni od dnia wydania tego mandatu oraz o skutkach jej nieuiszczenia w tym terminie.

§ 7. 1. Mandat karny kredytowany funkcjonariusz wydaje ukaranemu za pokwitowaniem odbioru.

2. Pokwitowanie odbioru mandatu karnego kredytowanego przekazuje się niezwłocznie do:

- 1) właściwego urzędu skarbowego, jeżeli mandat został wydany przez funkcjonariusza, o którym mowa w § 2 pkt 1;
- 2) właściwego urzędu kontroli skarbowej, jeżeli mandat został wydany przez funkcjonariusza, o którym mowa w § 2 pkt 2;
- 3) właściwego urzędu celnego, jeżeli mandat został wydany przez funkcjonariusza, o którym mowa w § 2 pkt 3.

§ 8. 1. Karę grzywny nałożoną w drodze mandatu karnego kredytowanego ukarany jest obowiązany wpłacić w terminie 7 dni od dnia wydania tego mandatu na rachunek bankowy lub do kasy:

- 1) właściwego urzędu skarbowego, jeżeli karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 1;
- 2) właściwego urzędu kontroli skarbowej, jeżeli karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 2;
- 3) właściwego urzędu celnego, jeżeli karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego nałożył funkcjonariusz, o którym mowa w § 2 pkt 3.

2. W razie dokonania wpłaty kary grzywny, o której mowa w ust. 1 pkt 1-3, na rachunek bankowy, koszty z tym związane ponosi ukarany.

§ 9. W razie nieuiszczenia w terminie kary grzywny nałożonej mandatem karnym kredytowanym, przyjętym przez ukaranego za pokwitowaniem odbioru, ściga się ją w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 10. 1. W przypadku określenia w przepisach szczególnych niefinansowych organów postępowania przygotowawczego uprawnionych do prowadzenia postępowania mandatowego, upoważnienia, o których mowa w § 2, wydaje kierownik jednostki niefinansowego organu postępowania przygotowawczego.

2. Karę grzywny nałożoną w drodze mandatu karnego funkcjonariusz niefinansowego organu postępowania przygotowawczego wpłaca do kasy lub na rachunek bankowy tego organu.

3. Karę grzywny nałożoną w drodze mandatu karnego kredytowanego ukarany wpłaca, w terminie 7 dni od dnia wydania tego mandatu, do kasy właściwego niefinansowego organu postępowania przygotowawczego lub na rachunek bankowy tego organu.

4. Pokwitowanie odbioru mandatu karnego kredytowanego przekazuje się niezwłocznie do właściwego niefinansowego organu postępowania przygotowawczego.

§ 11. 1. Formularz, przy wykorzystaniu którego nakłada się karę grzywny w drodze mandatu karnego, składa się z 5 odcinków: "A", "B", "C", "D" i "E", oznaczonych serią i numerem, ułożonych w książkę, umieszczoną w zespolonym pakiecie, w postaci bloczka, z zachowaniem ciągłości numeracji. Odcinki "A", "B", "C" i "D" są wykonane na papierze samokopiującym.

2. Wzór odcinków formularza mandatu karnego, zwanego dalej "formularzem", określa załącznik do rozporządzenia.

3. Parametry techniczne odcinka A i B formularza, o którym mowa w ust. 2, określa Polska Norma PN-F-01101 "Bankowość i pokrewne usługi finansowe - Wzory formularzy bankowych - Wzór formularza polecenia przelewu/wpłaty gotówkowej (W/P)".

§ 12. 1. Funkcjonariusz, nakładając na sprawcę wykroczenia skarbowego karę grzywny w drodze mandatu karnego kredytowanego, po oddzieleniu części A i B od części C-E:

- 1) na odcinku "A" formularza wpisuje wysokość nałożonej kary grzywny;
- 2) na odcinku "C" formularza:
  - a) wpisuje wysokość nałożonej kary grzywny,
  - b) oznacza rodzaj mandatu karnego oraz wypełnia rubryki dotyczące ukaranego zgodnie z opisem; w razie niemożności stwierdzenia numeru PESEL wpisuje się datę urodzenia ukaranego,
  - c) wpisuje kwalifikację prawną wykroczenia skarbowego,
  - d) wpisuje swój numer służbowy, datę nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego oraz składa swój podpis.

2. Sprawca wykroczenia skarbowego potwierdza przyjęcie mandatu karnego kredytowanego, składając czytelny podpis na odcinku "C" formularza.

3. Sprawca wykroczenia skarbowego ukarany mandatem karnym kredytowanym otrzymuje odcinki "A", "B" i "C" formularza.

§ 13. 1. Funkcjonariusz, nakładając na sprawcę wykroczenia skarbowego karę grzywny w drodze mandatu karnego uiszczanego w gotówce, wpisuje wysokość kary grzywny na odcinku "C" formularza, a następnie wypełnia ten odcinek zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2.

2. Sprawca wykroczenia skarbowego potwierdza przyjęcie mandatu karnego uiszczanego w gotówce, składając czytelny podpis na odcinku "C" formularza.

3. Sprawca wykroczenia skarbowego ukarany mandatem karnym uiszczanym w gotówce otrzymuje odcinek "C" formularza.

§ 14. Bloczki mandatów karnych używane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia mogą być stosowane do czasu wyczerpania zapasów, nie dłużej jednak, niż do dnia 31 grudnia 2004 r.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1999 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad i sposobu wydawania funkcjonariuszom finansowych organów dochodzenia i niefinansowych organów dochodzenia upoważnień do wymierzania kary grzywny w drodze mandatu karnego za wykroczenia skarbowe oraz szczegółowych zasad ich wymierzania i sposobu uiszczania (Dz. U. Nr 96, poz. 1114).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

UZASADNIENIE

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji ustawowej z art. 136 § 2 Kodeksu karnego skarbowego. Określa wzory formularzy mandatów karnych (gotówkowych i kredytowanych), jakie mogą być używane przy nakładaniu grzywien za wykroczenia skarbowe oraz wskazuje organy upoważnione do wydawania dla funkcjonariuszy tychże organów upoważnień do nakładania mandatów karnych za takie czyny.

Rozporządzenie reguluje również tryb postępowania przy nałożeniu mandatu gotówkowego i kredytowanego, sposób wpłacania należności z tytułu mandatu, sposób rozliczania pokwitowań odbiorcy mandatu kredytowanego.

Rozporządzenie przewiduje możliwość używania dotychczasowych druków mandatów karnych, nie dłużej jednak niż do 31 grudnia 2004 r.

Wejście w życie tego aktu prawnego nie wywoła dodatkowych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

Pozostaje również bez wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, rynek pracy oraz sytuację i rozwój regionalny.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

C:\Moje dokumenty\1_karne\136p2kks.doc/JR

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia .....

w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe

Na podstawie art. 143 § 6 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. Nr 83, poz. 930, z 2000 r. Nr 60, poz. 703, Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 11, poz. 82, Nr 106, poz. 1149 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 141, poz. 1178 i Nr 231, poz. 1803 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774. Nr 137, poz. 1302, Nr 162, poz. 1569 i Nr ....., poz. ....) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawie o przestępstwo skarbowe ustala się na jedną dziesiątą minimalnego wynagrodzenia, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. Wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawie o wykroczenie skarbowe ustala się na jedną dwunastą minimalnego wynagrodzenia, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 1999 r. w sprawie wysokości w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania związanych ze zgłoszeniem wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe (Dz.U. Nr 85, poz. 946).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem .....

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

w porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Rozporządzenie jest wykonaniem delegacji ustawowej zawartej w przepisie art. 143 § 6 ustawy – Kodeks karny skarbowy.

Przewidziana w nim wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania została określona w odniesieniu do wysokości minimalnego wynagrodzenia ustalanego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679).

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych wydatków dla Skarbu Państwa, pozostaje też bez wpływu na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz na sytuację i rozwój regionalny.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

C:\Moje dokumenty\1_karne\143p6.doc/JR

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

---

Skierowano do druku **23** grudnia 2003 r.

Cena **7,50** zł + 22% VAT
